INTR'O COLONIE DE MUNCA

Dela primii paşi făcuţi inconştient prin vâltoarea vieţii, copilul simte înflorind în toată făptura lui un dor puternic de libertate. Ochii veghetori ai mamei urmăresc cu înfrigurare fiece pornire, călăuzind spre făgaşul binelui, noianul de instincte, aspră moştenire a eredităţii.

Dar nu toţi copiii au norocul unei zeloase proteguiri. Parte rămân orfani încă de când au început să gângurească, iar o altă parte pot fi tot astfel socotiţi; lumina căminului lor fiind întunecată de mizerie şi neştiinţă.

Naturile voluntare ale căror fapte prevestesc un substrat periculos bunului mers al societăţii, sunt puse sub oblăduirea Statului, acesta luându-şi sarcina educării sau reeducării lor.

Mijloacele cele mai eficace au fost socotite coloniile de muncă, conduse de profesori şi diferiţi maeştri meşteşugari, unde copiii capătă învăţătura elementară, fiind îndrumaţi apoi într'o meserie oarecare: croitorie, cismărie, tâmplărie sau fierărie.

Una din aceste instituţii, vizitată mai zilele trecute, ajută să ne facem o idee şi asupra celorlalte de acest gen.

* * *

Miez de vară din cale afară de călduroasă. Drumul îşi desfăşură panglica plină de praf şi hârtoape, până departe, dincolo de oraş. Magherniţele care străjuesc drumul, oglindesc viaţa mizeră a oamenilor de prin partea locului, îndrăgostiţi de un colţ de verdeaţă, sau de o bătătură bogată în orătănii, cari să le mai înlesnească traiul. Un gard mărunt împrejmueşte pe o lungime respectabilă un grup numeros de clădiri, resfirate unele din ele la distanţe apreciabile, după nevoile vechiului spital de boli nervoase care a prins mai întâi fiinţă aici.

Atmosfera dezolantă a balamucului primitiv dăinueşte şi astăzi prin încăperile murdare şi sărace, unde aproape cinci sute de copii sunt crescuţi cu scopul de a scoate din ei mlădiţe puternice cu mintea limpede capabile să-şi formeze un drum în viaţă.

Ce amară deziluzie încearcă cercetătorul nepregătit, când dă piept cu realitatea!

Chiar dela intrare îşi desface colţii, preludiul suferinţei. Faci câtiva zeci de paşi pe aleea care trebue să se transforme în timpul ploilor într'o mare de noroi şi intri deadreptul în infirmerie.

Nu sunt mulţi bolnavi, pentrucă restul şi-or fi târând slăbiciunea prin taberele de vară aciuiate pe ţărmul mării — dar cei rămaşi aici sunt chipuri neuitate, stăpânite puternic de călcâiul durerii şi al lipsurilor. Murdari, zdrenţuiţi, nişte biete momâi cu faţa de culoare pământie, zac în paturi slinoase, copiii protejaţi de umărul generos al statului. I-a strâns de pe străzi unde cel puţin aveau aer şi i-a vârît în magherniţele pline de necurăţenii ale fostului ospiciu. Oare în tot buchetul bogat de clădiri nu sălăşlueşte o inimă largă de femee, care întovărăşită de câteva muncitoare să se aştearnă într'o dimineaţă la lucru, văruind încăperile cu aspect de hrube, ale sălilor de bolnavi?

— „Doctorul face de două ori pe zi vizită..." îmi spune tânărul director al coloniei.

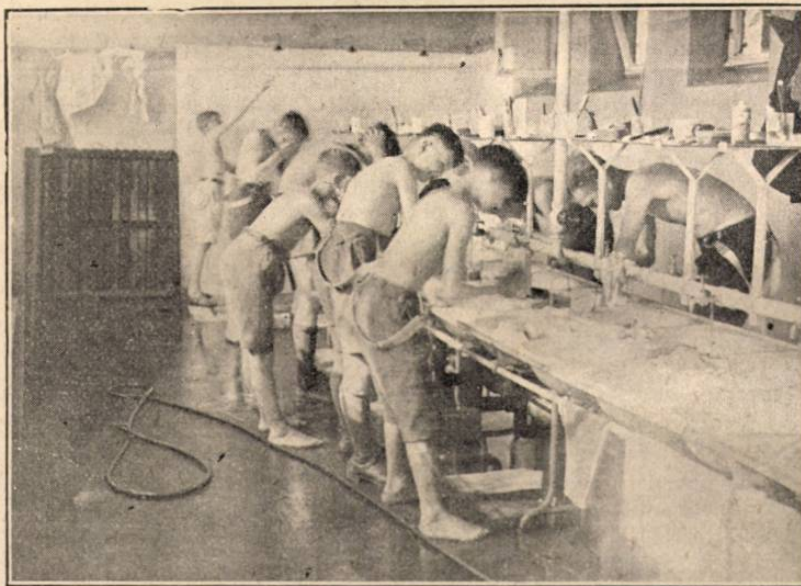
— „Şi cum se împacă cu mizeria desgustătoare care domneşte aici ?

— „Ce putem noi face dacă nu sunt fonduri ?"

Trecem în dormitoare unde priveliştea dela infirmerie se repetă, minus bolnavii. Pipăi păturile subţirele de pe paturi, cari servesc şi ca învelitori pe timpul iernii.

— „Trebue să rabde amarnic de frig bieţii copii!"

— „N'o duc, e drept, tocmai bine... Suntem siliţi să facem mari economii cu lemnele".

Dimineaţa, la spălat: Copii intr'o colonie de muncă... intr'o ţară civilizată.

Imaginea unei zile friguroase mi s'a şi înfăţişat dinainte în toată cruzimea ei. Copii în vesminte subţiri — parte zdrenţuite — trebue să şi le cârpească singuri — făcând naveta dela o clădire la alta, prin băltoacele de noroi. Au dreptul la o pereche de ghete în cursul unui an. Dacă cismarul n'a făcut lucru trainic, copilul rămâne desculţ în miez de iarnă.

In sălile de lucru atmosfera se mai înviorează puţin. In branşa tâmplăriei, băeţii sunt destul de avansaţi. Din mâinile lor ies lucrări cu oarecare trăinicie şi gust.

In atelierul de cismărie copiii stau cuminţi, aşteptând materialul pentru lucru. Cel mai mic dintre ei, în vârstă de şapte—opt ani, are o figură albă, dolofană, cu priviri deschise, atrăgătoare. Poartă dinainte un şorţuleţ nou, albastru.

— „Ce-i cu tine Mişulică ?

Copilul vine lângă noi şi directorul îi mângâe capul proaspăt tuns.

— „Ce vrei să te faci tu?"

— „Cismar... răspunde copilaşul cu convingere.

Se împacă minunat cu viaţa din colonie, unde a fost adus de curând. Tatăl lui, perceptor, a ţinut să dea o educaţie aspră odraslei, care începuse să aibe aptitudinile unei mici haimanale.

In fierărie copiii lucrează de zor.

Doi din ei se hărjonesc pentru o roată şi'n zelul lor e o pronunţată notă comică.

Toţi sunt de-o paloare impresionantă, cu cămăşile sfârticate, murdare şi te întrebi unde-şi curăţă trupurile, după munca şi căldura zilei, pentrucă nicăeri în trecere n'am zărit vre-o urmă de bae.

Ne răsare însfârşit înainte şi movila de lemne care trebue să ajungă până la 1 Martie, când se pot încasa cei 350.000 lei daţi de ministerul sănătăţii pentru combustibilul instituţiei.

Fetele au un pavilion special. Chiar dela intrare te izbeşte mirosul supărător al closetelor necanalizate, aşezate acolo ca avant-gardă, dovadă a nepăsării care domneşte în întreaga colonie. Dormitoarele lor sunt e drept — mai curate — dar în ele stărue acelaş aer închis, cu toate că ferestrele sunt împinse larg în lături şi aceeaş atmosferă de cumplită sărăcie sufletească. Mesele din sufragerie sunt întinse afară. Abia şi-au isprăvit cina, desigur searbădă şi antipatică, pentru că au mai lăsat resturi pe lemnul gol.

Copilele sunt distribuite după aptitudini la diferite meserii, iar cele cu o inteligenţă mai deosebită sunt trimise la şcoalele normale sau de menaj.

Privesc stolul de fete răsărite şi gândesc la desnădejdea cuibărită în sufletele lor.

Conducătoare cu aptitudini eşite din comun, ar putea să dea cu totul o altă faţă vieţii goale şi amare duse până acum.

In preajma meselor un strat de flori caraghios rânduit, isbeşte supărător privirile. Cum s'ar putea înfrumuseţa cuprinsul dacă întreg locul ar fi plantat cu pomi şi răzoare de legume şi flori!

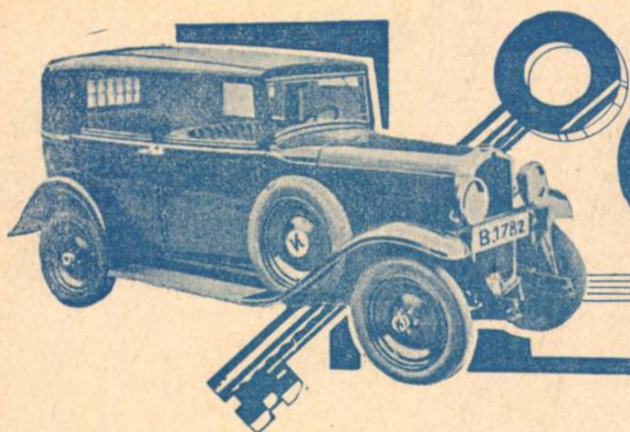
O grădină veselă s'ar cuveni să fie întreaga colonie, dacă inimi încărcate de dragoste ar împărţi metodic munca sub o formă distractivă, sufletul profesorului înfrăţindu-se cu al copilului cules de pe drumuri.

Patru sau cinci milioane lei donează statul anual acestei colonii. O energie de fier, dublată de un caracter cinstit şi dotată cu vederi de un larg orizont umanitar, să-i poată da mai târziu drumul în viaţă, cu cugetul împăcat.

Aşa cum se prezintă astăzi colonia dă cele mai slabe roade. Scopul ministerului Sănătăţii n'a fost să facă din copiii adunaţi aici nişte mucenici ai suferinţii. E neapărată nevoe de o administraţie model, cu vederi largi, generoase, altminteri actuala stare de lucruri nu-şi are sens.

MARGARETA NICOLAU

O GĂSIŢI CHEIA NOROCULUI!

Oricărui dintre d-voastră vă poate aparţine acest automobil

Strângeţi bonurile pe care le publicăm în fiecare săptămână. La sfârşitul lunei August veţi primi în schimbul lor un cupon numerotat.

Tot atunci, în cadrul unei serbări estivale vom expune automobilul a cărui fotografie o reproducem aci. Vom convoca pe toţi posesorii cupoanelor şi fiecare dintre ei va alege, dintr'o grămadă, o cheie care să deschidă *automobilul.*

Cel care va găsi cheia potrivită, cheia norocului, devine proprietarul maşinei.

El poate pleca imediat cu ea.

Adunaţi deci, bonurile din „REALITATEA ILUSTRATĂ".-

„REALITATEA ILUSTRATA"

Bon No. 9

Numele ....

Str. .... *No* ....

Localitatea ....

Bonurile se vor trimite administraţiei noastre toate odată, după apariţia ultimului bon. Abonaţii noştri sunt înscrişi la tragere, din oficiu

Higiena în veacurile trecute

Apa şi săpunul sunt baza sănătăţii corpului mai ales pentru orăşenii cari nu trăiesc în aier liber şi sub razele binefăcătoare ale soarelui. „Pielea e supapa de siguranţă a maşinei animale" a spus Curie şi cei vechi o ştiau atât de bine, încât au considerat întotdeauna apa un dar al cerului. In vechia Grecie, sclavii spălau picioarele oaspeţilor mai înainte de a intra în casă şi baia făcea parte din ospitalitate; cunoaştem cu toţii din povestirile vechilor scriitori romani, din vestigiile Romei şi ale Pompeiului, luxul exorbitant al băilor publice, unde rafinaţii epocei îşi petreceau o bună parte din zi.

Religiile, din cele mai vechi timpuri, ca aceea a Hinduşilor, a Chinezilor şi a Egiptenilor — spre a nu pomeni decât de aceste rase milenare, — poetizară apa şi înmulţiră la infinit abluţiunile, care simbolizând purificarea morală, menţineau curăţenia corpului.

„O mie de ani fără băie!" exclamă îngrozit Michelet în operele sale istorice, vorbind de evul mediu, care ignora apa.

Şi câte epidemii pustiesc omenirea în această perioadă! Seniorii şi frumoasele dela curţile regale şi imperiale se neglijau într'un mod surprinzător; un istoric ne citează naiva surpriză a unui mare senior din timpul lui Henric IV, care se întreba de ce se spală mâinile şi nu picioarele...

Totuş marile cochete fură mai puţin rebele binefacerii apei şi abluţiunilor. Istoria ne vorbeşte de Isabela de Bavaria, funesta soţie a lui Carol al VI-lea, care auzind că Popeea se îmbăia în lapte de măgăriţă o imită, făcând şi ea băi de rocovină, de un minunat efect asupra pielii. Ana de Boleyn nefericita soţie a lui Henri VIII al Angliei lua zilnic băi, spre marea nedumerire a curţii şi a întregului oraş.

Diana de Poitiers se îmbăia în apă de ploaie şi mult mai târziu, Maria Antoinetta amesteca în apa băii sale, un decoct de cimbruşor, frunze de laur, maghiran şi sare marină.

In timpurile noastre, intimii marei tragediene Sarah Bernhard spun că aceasta îşi datora uimitoarea sa vitalitate următorului preparat: un sfert de litru de alcool rectificat gr. amoniac lichid, 60 gr. esenţă de camfor, 150 gr. sare marină şi un litru de apă fierbinte. Amestecul era pus într'o sticlă care se agita bine înainte de a se turna un pahar din conţinutul ei, în apa băii. Marea artistă punea să i se frecţioneze întregul corp seara înainte de culcare, cu această loţiune, pentru a-şi destinde muşchii obosiţi.

Medicii zilelor noastre recomandă adesea pentru calmarea nervilor o bae călduţă seara; adăugându-se un săculeţ de flori de tei, efectul se dublează.

REALITATEA zâmbește

III

Georgică și Lenuța se joacă de-a tata și mama.
— „Stai Georgică" spuse după câtva timp Lenuța. „Nu mai vreau să ne jucăm de-a tata și mama; vreau să fim iarăși prieteni".

Mama: „Cât ceri să-mi fotografiezi copiii?"
Fotograful: „150 lei de duzină".
Mama: „Atunci să mai așteptăm, deocamdată n'am decât zece".

— „Ce dorește doamna?"
— „Imi trebuie o oglindă".
— „O oglindă de mână?"
— „Nu, de obraz".

— „Bătrânul, acela a încăruntit în serviciul meu".
— „Asta nu-i nimic! Am eu o dactilografă, care a devenit pe rând blondă, brună și roșcată".

— „Cu ce se ocupă familia Cutărică?
— „Mama scrie poeme, pe care nimeni nu le citește; fiul compune muzică pe care nimeni n'o cântă; fata pictează tablouri, pe care nimeni nu le cumpără, iar tatăl semnează cecuri pe care nimeni nu le poate încasa".

Căpitanul: „Da vaporul face 15 noduri pe oră.
Pasagerul: „Și cine le desface?

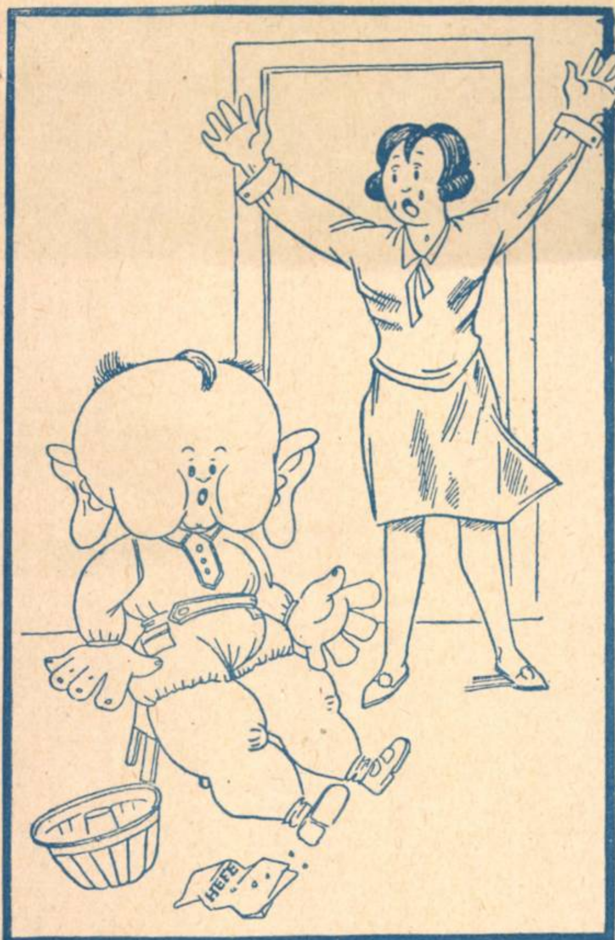
Ea: „Ții toate scrisorile de dragoste?".
El: „Da! Intr'o zi sper că mă vor ține ele pe mine.

Ce zici Niță, pot să pun untul la încins?

— Auzi, Ticule, tata s'a decis să ne plătească jumătate din întreținere.
— Perfect! Atunci trebue să mai găsim pe cineva care să ne plătească cealaltă jumătate.

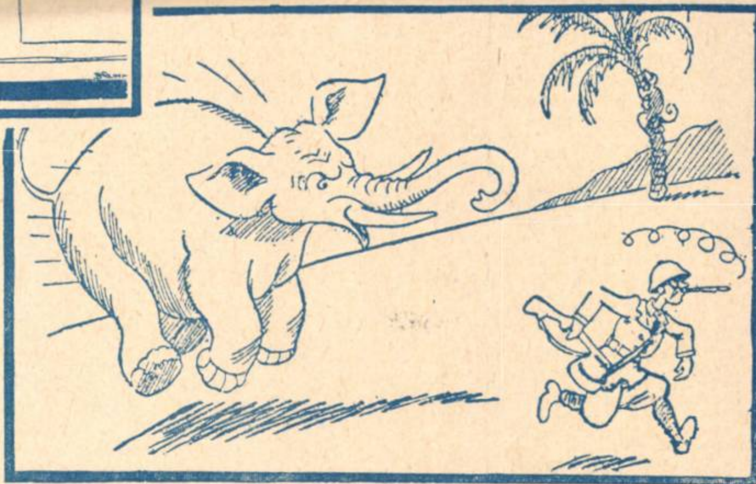
— „Unde sunt? In Rai?
— „Nu bărbățele dragă, sunt eu lângă tine, nevestica ta!"

— Puffi a mâncat drojdia!

„Iar d-ta? Ești incorigibil".
„Mai aveam nevoie de ceva reclamă prin jurnale, domnule judecător".

— „Mi se pare că voi rămânea tot cu țigaretul meu de fildeș, cel vechiu meu de fildeș, cel vechiu.

O ȘANSĂ RELATIVĂ

Dumitrescu e sărac, dar om cinstit. Intr'o zi găsi pe stradă o brățară de aur cu briliante, de mare valoare.

A doua zi citind în ziar, că soția unui bogat fabricant de pălării pierduse acea prețioasă bijuterie, fără a ezita o clipă, se duse la fabricant și-i înmână brățara.

Bogatul industriaș îl bătu prietenos pe umăr și-i zise:

— „Ascultă prietene, pentrucă ești atât de cinstit, țin să te recompensez. Dute în fabrica mea și alegeți orice pălărie vei voi.
Nu ești mulțumit de recompensa mea?"

— „Din contră", răspunse Dumitrescu, „sunt foarte mulțumit; brățara în loc să aparție soției dumitale, putea aparține unui negustor de pietre frumoase".

ASEW, TRĂDĂTORUL

ROMAN DE FRANZ LARWIN

Asew, un tânăr student din Rostow-Don, după ce delapidează o sumă de bani, pleacă în Germania la studii. Acolo își ia diploma de inginer, pătrunde în cercurile revoluționarilor ruși, pe cari îi trădează, devenind unul din cei mai abili spioni ai poliției ruse.

* * *

Se putea vedea deslușit că Asew era emoționat.

Cernow nu se induplecă însă de acest ton. El ura acum și disprețuia pe fostul său prieten, pe fostul zeu, la care se închinase.

Cu o voce rece, îi răspunse:

— „Noi plecăm acum. Mai ai ceva de adăugat?"

— „Nu".

— „Atunci îți mai dăm timp până mâine la prânz. Dela 12 în sus ne considerăm deslegați de orice însărcinare".

— „N'am nevoe de timp de gândit", răspunse Asew și-și conduse vizitatorii.

Rămas singur, pierdu curajul. Soția lui intră în cameră și găsi un om distrus. O oră și jumătate așteptase Asew, să vadă o țeavă de revolver ce-l doboară. Printr'o minune el scăpă dela moarte. Asew simția c'a ajuns la marginea puterilor sale.

— „Ce ți s'a întâmplat?"

— „Vor să mă omoare", suspină colosul.

— „Fugi! Salvează-te" îl imploră soția lui. „Când vei fi în siguranță, vei putea lucra la apărarea ta, vei putea să te reabilitezi".

Ea nu bănuia câtuși de puțin că soțul ei era vinovat, nu știa că partidul poseda dovezi de trădarea lui — eroul revoluției — cum îl socotia ea. Ea știa doar că geloșii și bârfitorii au prins frânele partidului.

Două ore după plecarea celor doi vizitatori, Asew și soția lui părăseau, în întuneric, locuința lor. O noapte groaznică urmă pentru menajul Asew. Asew se vedea urmărit în toate părțile de emisarii comitetului central. I se părea că orice trecător care-l întâlnia pe străzile Parisului, ar fi înarmat și ar voi să-l doboare, și că în fiecare vehicul care venia, se ascundea un om care, coborând, îl va despărți de soția lui, îi va înfășura capul într'un cearceaf, îl va vârî în trăsură și-l va duce departe... îl va asasina...

Să fugă, să fugă, dar unde? Desigur că locuința lui era acum împresurată, de fuga lui știau cu siguranță toți; gările erau împânate de agenți. Singura soluție era să treacă granița pe jos... Frica lui era atât de mare, încât nu îndrăznia să se predea poliției, era sigur că în drum spre poliție, va fi asasinat.

Soții Asew hoinăriră toată noaptea prin Paris. Extenuați ajunseră dimineața, în Gara de Nord. O jumătate de oră groaznică trebuia să mai treacă până la plecarea trenului pentru Colonia. Asew se decisese să fugă în Germania, unde se credea mai în siguranță.

Asew simți în acea noapte toată groaza ce o simțiseră toți acei cărora el le întinsese capcana.

După fuga lui Asew, comitetul central, lansă următorul comunicat:

„Comitetul central al revoluționarilor ruși, aduce la cunoștința tovarășilor, că inginerul Ewno Philippowici Asew, în etate de 38 ani, și membru al partidului revoluționar-socialist, dela înființarea lui, membru al organizațiilor de luptă și al comitetului central, a fost prins, având legături cu poliția rusă. El ar fi agent secret. Asew a dispărut înainte de terminarea cercetărilor întreprinse contra lui. Pentru calitățile sale, el devine un om periculos pentru noi. Amănunte mai ample asupra împrejurărilor în care a fost destituit, se vor publica ulterior.

8 Ianuarie 1909. **Comitetul Central"**

Acest anunț provocă neliniște în toate cercurile. Toată presa germană comenta această trădare. Rusia toată era revoltată.

Partidul social revoluționar primise lovitura de grație, din care n'a mai putut să-și revie. Tovarășii trebuiau să recunoască că au fost conduși ani întregi de un trădător, că au fost purtați de nas. Cu toate că actualii conducători ai partidului susțineau că Asew dăduse numai informații vagi asupra activității revoluționare și că atentatele înfăptuite nu fuseseră plănuite de el, totuș acest lucru le fu fatal, căci odată cu Asew căzură și organizațiile de luptă. Ele fură distruse, sub motivul că crezuseră în sinceritatea unui om de nimic.

Cea mai formidabilă autoritate o câștigase acum Burpew, care luptase neobosit, vreme de doi ani, ca să descopere pe trădător.

Din Rusia sosiau știri peste știri, la Paris și Geneva. Fiecare voia să dea amănunte noi asupra activității lui Asew, zi cu zi și an cu an.

Când Gerschuni care se afla pe patul de moarte, află de trădarea lui Asew, isbucni în sughițuri nervoase. Gerschuni nu-l compătimea pe Asew, ci pe acei cari au fost vânduți de el.

In Rusia oficială, domnia o atmosferă foarte încărcată; toți erau contra lui Lopuchin, care și-a trădat agentul și care astfel a făcut poliției ruse o atmosferă groaznică în străinătate. La 18 Ianuarie 1909, el fu adus în fața unui consiliu, format din câțiva poliițiști și de șeful suprem al jandarmilor, Kamischensky, arestat și apoi condamnat, la deportare în Siberia ca să-și ispășească acolo greșeala. Raschowski și Gerassimow, prietenii lui Asew, procedară astfel, încât din toată afacerea. Asew eși un agent devotat al poliției. La orice ocazie ei căutau să relieeze meritele lui Asew, să arate cum s'a sacrificat pentru poliție și căzuse victimă numai lui Lopuchin, care pare-se că avea necaz pe dânsul.

La 20 Ianuarie, veni și afacerea lui Asew la judecată, în fața Dumei. El chinuit cu sistemul inchizitorial spaniol, ca să mărturisească tot ce făcuse și tot ce trădase poliției din viața și felul deorganizației al revoluționarilor. Până și președintele consiliului de miniștri, Stolypin, căuta să acopere vina lui Asew și să-l scoată, cum am spune, „Basma curată".

Ministrul nu pomenia însă nimic de asasinarea lui Plehwe și de aceea a marelui duce Sergiu. Totuș toată Rusia era indignată, din pricina procedeului poliției.

XIV

Domnul Alexandru Neumaier la Berlin

După acea groaznică noapte dela 5 la 6 Ianuarie, Asew și soția sa se îmbarcară în trenul de Colonia. Imediat după pornirea trenului, el îi spuse soției sale, că intenționa să se ascundă de urmăritorii săi în Germania. El invită la el pe prietena lui dela localul de noapte „Aquarium". Se sfătui cu ca și nicăeri în Italia, Grecia, Egipt, Suedia sau Norvegia, nu-și găsi culcuș sigur. Asew își părăsi nevasta. Cu buzunarele doldora de bani, cu geamantanul plin de pașapoarte false, el trăi cu concubina sa. Totuș ei trăiau cu teamă.

— „Nici nu știm cum ne chiamă azi" spusese prietena lui într'o zi. Fraza pe care o reprodusese și în fața tribunalului care l-a condamnat apoi pe Asew.

Rătăcia din țară în țară și-și bombarda prietenii, pe Raschkowski și pe Gerassimow, implorându-i să-l ajute și să-i trimiată bani. Infărșit la Ostenda, reușește să-și scoată un pașaport pe numele de Alexandru Neumaier.

In anul 1910, se stabili la Berlin, un oarecare domn Alexandru Neumaier, împreună cu soția. El se mutară în strada Luitpold No. 21, într'o casă cu șase odăi, pe care o mobilară foarte elegant. De atunci încolo, domnul Neumaier ducea o viață pașnică de negustor și de om de afaceri. Vecinii îl stimau — atât pe el cât și pe soția lui. El era foarte bine văzut și printre negustori, cari-l stimau pentru spiritul lui negustoresc și cinstea lui exemplară. Poseda atunci o avere de peste o jumătate de milion de mărci. Această sumă o procurase în parte dela poliție, și dela tovarășii cu cari lucrase în combinație.

Domnul Neumaier nu juca numai la bursă. El iubia grozav viața din localurile de noapte și nu odată a făcut chefuri monstre. La locuința sa se organizau foarte des ceaiuri dansante, la care se servea, dintr'un samovar mare, „ceai pur rusesc". Plecă cu Muschni în mai multe stațiuni balneare celebre. Juca la cele mai mari cazinouri. In 1911 pierdu la masă de joc din Trouville, 75.000 de franci.

In Paris trăia soția sa Mankin-Asew, cu doi copii, femee care până la sfârșit nu pierduse încrederea în soțul ei și care a căutat să-l acopere și să-l scuze pe cât putea. Trecuse un an dela plecarea lui din Paris și ea tot mai căuta dovezi palpabile, care să desvinovățească pe idolul ei. L-a așteptat un an încheiat, în speranța că într'o zi o să apară, prezentându-se tribunalului revoluționar, în fața căruia își va susține nevinovăția. In cee din urmă însă își dădu și ea seama cu cine avea de a face.

Intr'una din zile, în fața ușii ei, sta Asew. Ea singură veni să-i deschidă. Apariția lu bruscă o emotionă atât, încât nu mai știa ce să facă. Il conduse în casă. Când îl aduse în cameră, o cuprinse o ură atât de puternică încât scoase un revolver dintr'o lădiță și îndreptându-l spre bărbatul ei, apăsa pe trăgaciu.

Probabil că lui Asew nu-i era dat să moară eroic. Primul glonț nu-și atinge ținta. Iar de cel de al doilea scapă, fugind.

In vara anului 1912, domnul Neumaier, își petrecu vara la băile Neuenahr.

Când într'o dimineață se plimba bându-și paharul cu apă minerală, îl zăriră doi ruși, care-l cunoșteau dinainte.

Rușii, curioși din fire, observă bine numărul paharului lui Neumaier, și

cercetând apoi condica găsiră în dreptul lui, următoarele: Alexandru Neumaier, negustor, Berlin. Încă în aceeași zi, primi și Burzew o scrisoare, prin care i se raporta, că Asew s'ar ascunde sub numele de Alexander Neumaier, și că-și face actualmente cura în stațiunea Neuenahr.

Pe paharele din care vizitatorii beau apa, sunt incrustate numere, și într'o condică, în dreptul fiecărui număr este numele și adresa vizitatorului consumator. Acestea toate, că să se poată controla mai bine rândul fiecăruia.

Nu mult după aceasta domnul Neumaier, primi chiar în Neuenahr, o scrisoare, care-l cam nelinişti. Ea venia de la Burzew și-i solicita o întâlnire. Scrisoarea suna astfel:

„Trebue să ne vedem neapărat și să discutăm chestiuni de mare importanță. Desigur că poți fi sigur că nu-ți întind nici o cursă. Dacă mi-ai citi „Buduschtscheje" (viitorul), îți vei da seama câtă nevoe e să discutăm amândoi. Această convorbire va aduce lumină în toate chestiunile importante".

Desigur că pe domnul Neumaier îl lăsară foarte rece întrebările, care-l interesa atât pe Burzew. Totuș se decise să urmeze invitația, căci scrisoarea lui Burzew mai conținea și următoarea frază:

— „Dacă nu primesc nici un răspuns din partea dumitale, voi da atât sei cât și comitetului organizator al revoluționarilor, adresa dumitale".

Asew plecă spre Berlin. El desfăcu locuința sa din Berlin, își făcu testamentul și o trimise pe Muschi la mama ei, în provincie. Apoi scrise lui Burzew, că era decis să se întâlnească cu el.

La 15 August 1912, avu loc întâlnirea, în cafeneaua Bristol. Convorbirea dura mai multe ore. Burzew își comandă un beafstek. Asew își comandă o porție de cartofi și spuse, scuzându-se oarecum: „sunt vegetarian". Asew își consuma cartofii și vorbia despre nedreptatea ce i se făcuse. El ceru o „sentință" a foștilor săi tovarăși, și declară, că în cazul când aceasta nu se va întâmpla, se va sinucide. In ce privia legăturile sale cu poliția, el mărturisi că numai odată a trădat pe un funcționar al poliției, dar și aceasta n'o făcuse intenționat.

Această discuție între Asew si Burzew nu adusese prea multă lumină. Insă dela acea întâlnire Burzew își dădea seama ca Asew minția ca un nerușinat și de aci pornește faptul că nu-i mai dădu nici un fel de considerație.

Domnul Neumaier plecă din Frankfurt direct la Trouville, unde se întremă la casino, de groaza prin care trecuse. O săptămână după întrevederea din Frankfurt, Asew scrise lui Muschi despre nenorocul lui la joc:

„Ceialți au noroc, numai papalicu n'are. Nu-i curios aceasta? Azi, când am ținut locul bancherului la masa de joc, am pierdut tot în tura doua"

Papalicu" e numele pe care și-l dă Asew în scrisorile către Muschi. De multe ori semna aceste scrisori și „Muschipuschi".

Când sosi războiul, domnul Neumaier își pierdu toată averea căci majoritatea ei era în monedă rusească. Situația perechei deveni foarte critică. O vreme îndelungată se ocupă de organizarea unei prăvălii de corsete, pe care i-o deschisese lui Muschi; era însă tot atât de neglijent în această organizare, cum era pe vremuri în conducerea mișcării sociale revoluționare. După această epocă, norocul începu să fugă de el. In vara anului 1915, fu arestat de un agent al poliției, în timp ce se plimba pe stradă.

Soarta însă îi mai rezerva o ultimă ironie. Intr'o declarație ce o înmânase președintelui poliției, Jagow, prin care voia să-și arate nevinovăția și voia să susțină că n'are și nici nu a avut vreodată legături cu țarismul rus, i se răspunde că și poliția germană îl ia drept unul dintre cei mai periculoși anarhiști ai lumei. I se mai spuse că poliția era informată și de vreo câteva acțiuni teroristice, îndreptate contra înalților el făcu încă o declarație prin care susținea că el fusese totdeauna credincios poliției și că niciodată nu luase parte la acțiunile groaznice ale demnitari ai țării. Mirat de aceasta, anarhiștilor sau revoluționarilor.

Nu-i mai ajută însă la nimic. Doi ani și jumătate rămase în Moabit. Când i se dete drumul, fu trimis, de astă dată purtând adevăratul lui nume, în lagărul de internare rus. Asew, disperat, imploră să fie lăsat mai departe în închisoarea germană. El își dădea perfect de bine seama că în lagărul internaților ruși putea să găsească vreun vechi cunoscut sau prieten, care să mai aibe vreo socoteală de aranjat cu el.

Din Moabit, arestatul Neumaier, scria misive înfocate iubitei sale Muschi. El nu mai înțelegea lumea. Cât de nemiloasă și nedreaptă era soarta cu el! „Pe mine m'a lovit cea mai mare nenorocire, ce poate veni asupra unui om nevinovat. Numai cu nenorocirea căpitanului Dreyfus se poate compara nenorocul meu", scria el într'una din scrisori.

Ca să procure Muschi-ei o bucurie de ziua ei, el inventă „noui" reguli de conduită în viață", după care prietena lui, trebuia să se orienteze în viață:

— Scrie numai ceeace poți semna.

Fă numai ceeace poți povesti mai târziu.

El sfătuia din depărtare pe Muschi, îi spunea să înceapă să fabrice corsete mai lungi și mai înguste, căci din pricina lungei durate a războiului, doamnele vor mai slăbi și vor avea nevoe de asemenea corsete.

Numai după ce se încheie pacea cu Rusia, fu și domnul Neumaier eliberat. In noaptea Crăciunului din 1917, el fu eliberat din închisoarea Moabit. Prietena lui îl aștepta la poartă și îl conduse acasă. El se întoarse acasă foarte suferind de rinichi. Dorul său, de a obține învoirea lui Muschi ca să plece în Elveția, centrul spionajului internațional, unde putea să înceapă o viață nouă, nu i se îndeplini. In primăvara anului 1918, căzu grav bolnav de o nefrită acută. Prietena lui îl duse la spitalul Westend. Opt zile mai târziu, la 24 Aprilie muri, în vârstă de 47 de ani.

La 29 Aprilie fu îngropat în cimitirul din Wilmersdorf. Cosciugul îi era din stejar ornat cu flori de oțel 500 mărci, opt dricari: 32 de mărci, înmormântarea clasa II-a. Groapa purta numărul 16, grupa 3-a, rândul 5. Nici o piatră, nici o inscripție.

Că a fost plâns totuș de cineva, o mărturisește un ghiveci mic de flori și un buchețel de rozișoare de Mai.

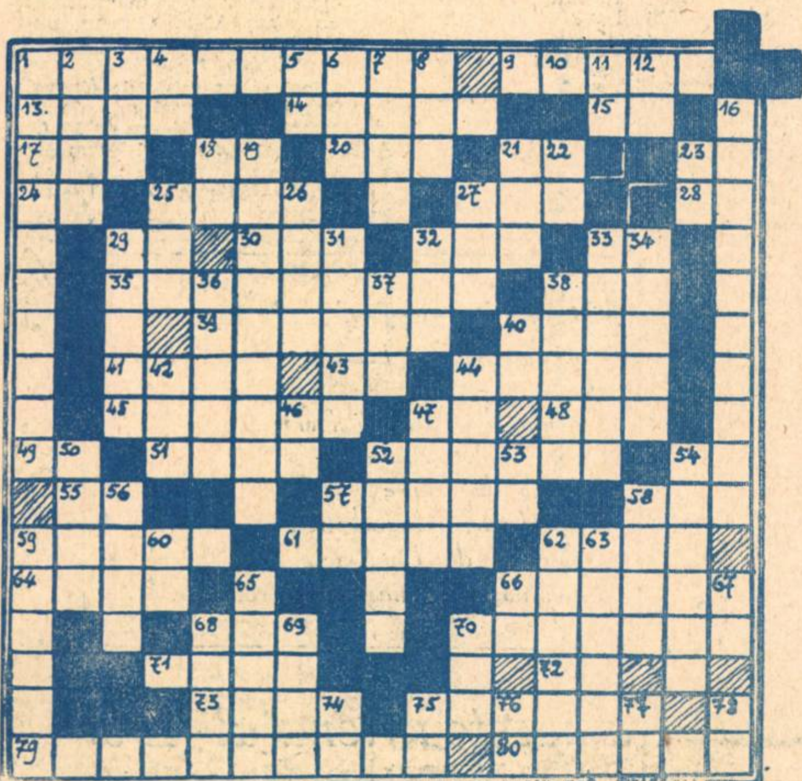
Astfel se sfârși viața lui Ewno Asew.

— Sfârșit —

Joc de cuvinte încrucişate

Declaraţie...

Orizontal: 1) Ar fi sinonimul „platanului", dacă n'ar avea o coadă formată din **-eanu.** 9) Cochetărie uşoară, incompatibilă cu o dragoste adevărată. 19) 50, la Romani. 13) Dudue, te **iubesc cu pasiune.** 14) Nume femenin, serbându-şi onomastica la 5 Mai. 15) E de preferat flirtul, iubirei? 17) Cum. 17) Interjecţie ce exprimă durerea sufletească. 20) Te duci şi... de suferinţă N'or să te vază ochii-mi trişti (Emin.). 21) Care-i cel mai dulce monosilab ce poate fi rostit de buzele adoratei? 23) Cămaşă ţărănească. 24) To be or not... be. 25) Graţiile iubitei. 27) El o prinde de mijloc, Ea şopteşte vorbe arse de al buzelor ei... (Em.) 28) Spune! 29) Capul martorului atâtor idile prin alei! 30) Anagrama „dud"-ului. 32) Ce pomi pune Eminescu să-şi scuture floarea asupra indrăgostiţilor imbrăţişaţi? 33) Fruntea „ginerelui". 35) Indrăgostire. 38) Miază-zi. 39) Haină boerească. 40) Fructe negre de câmp şi zăvoi, cu care se compară — in romanţe — ochii iubitei. 41) Eres. 43) Inceputul „galanteriei". 44) Regiune in Turcia asiatică. 45) La Universitate se infiripă dragoste intre coleg şi... 47) Spuma „berii". 48) Anagrama „ţal"-ului. 49) Dulci-s ochii umbrei tale,... le fie de deochi! (Em.) 51) Dispar şi ceruri şi pământ Şi pieptul tău se..., Şi totu-atârnă de-un cuvânt Şoptit pe jumătate (Em.) 52) Mi-ar părea cum că natura Toată mintea ei şi-a pus, Decât ori şi ce... Să te facă mai presus (Em.) 53) Cosmetic cu care duduile işi ingrijesc tenul. 55) Notă muzicală (şi insulă). 57) Logodnic. 58) Pe-al meu propriu... mă topesc în flăcări (Em.) 59) In dragoste, e mult până furi iubitei primul... 61) Şi-o să-ţi spue de volane, de panglice şi de mode, Pe când... ta bate'n ritmul sfânt al unei ode (Em.). 62) Patru litere din „tolba" lui Cupido (l=j). 64) Dragoste. 66) Numai iubirea profundă e inspiratoare de... 68). Drago, de când ne-a despărţit vacanţa, mi-e... de tine. 70) S'o admiri şi s'o desmierzi Ca pe-o marmură de Paros sau o pânză de Corregio. Când ea-i rece şi...? (Em.) 71) Instrument muzical, simbolul inspiraţiei poetice. 72) Prea mult... inger mi-ai părut şi prea puţin femee (Em.) 73) Las' să leg a mea viaţă de a ta; în braţu-mi... Şi durere mea cea dulce cu durerea ta alin-o (Em.) 75) Peste-a nopţii... Se ridică mândra lună (Em.). 79) Invăpăiat de dragoste. 80) Cum se spune **„învingător"** în latineşte?

Vertical: 1) Sat în apropierea Bucureştilor, cu o mânăstire zidită de Gr. Ghica (şi cu un frumos parc natural, unde se organizează excursii studenţeşti şi se închiagă idile). 59) De ce arme uzează Cupido, spre a străpunge inimile „junilor"? (cum se vedea în gravura de faţă). 2) Cuvântul cel mai dureros cu care se încheie un amor nefericit (Doamne fereşte!). 50) Şi te... cu'nverşunare, Te blestemam — căci te iubesc (Em.). 3) Porţiune dintr'o moşie. 29) Poeziile erotice cărui gen aparţin? 56) Zeul iubirii, la Greci. 4) Prora şi pupa unui „torpilor". 25) In nunta fetii de împărat din „Călin", ce rol îndeplineşte soarele? 42) In dragoste, **el** este ca şi un... al **ei.** 60) Oraş chaldean. 18) Azi fură un... şi mâine un bou. 36) Nume femenin. 68) Divină, ca ea. 19) Prin ea te-a cucerit „dânsa", dintru'ntâi? 65) Stil arhitectonic grecesc. 5) Dă-mi-i mie ochii negri, nu privi cu... în laturi, Căci de noaptea lor cea dulce veşnic n'o să mă mai saturi! (Em.) 26) Amorezatul pasionat la extrem, face din iubită un... 46) Inceputul „geloziei". 69) Durere sufletească provocată de indiferenţa **ei.** 6) Lucra pământul. 31) Şi mi-i ciudă cum de vremea Să mai treacă se îndură, Când eu stau şoptind cu... Mână'n mână, gură'n gură. (Em). 57) Ce e amorul? E... lung Prilej pentru durere (Em.). 74) Sfârşitul „amor"-ului. 7) Nume femenin (familiar). 37) Exclamaţie de mirare. 57) Care iubire nu se uită nici odată? 8) A se căsători. 32) Inceputul „tratativelor". 47) Amintirea unei iubiri pare un... de demult. 75) Cu ce începe şi sfârşeşte un „flirt"? 27) Zână din poveşti, cum îţi pare **ea.** 44) Culoare pentru fotografii. 70) Suferinţi adânci (fig.). 21) Sub şirul lung de mândri tei Şedeau... tineri singuri (Em.). 40) Notă muzicală. 52) Simonimul notei **do.** 66) Cum i se mai spune **Padului?** 76) Secol. 22) Ce unealtă e necesară pentru cojocul cuiva? 38) Şi cu acel smerit..., Cu acea blândă faţă. Să faci d'in viaţa mea un vis, Din visul meu o viaţă (Em.). 39) D-l **Rebus** s'a ilustrat în „...distractive". 11) Ori în umbra parfumată a buduarului să vin, Să mă 'mbete acel miros dela pânzele de... (Em.). 33) Dă-mi... s'o sărut, Că pentru sărut e dată (Moscopol). 63) Propriu unei arte. 12) Inversarea cuvântului dela 60 orizontal. 34) ...pierdut în noaptea unei lumi ce nu mai este (Em.). 58) Ce flori, prin culoarea lor, simbolizează iubirea? 77) Şi (franţuzeşte). 23) Gust particular. 54) Nu e mică, nu e mare, nu-i subţire, ci'mplinită, Incât ai ce strânge'n braţe — numai bună de... (Em.) 16) La... iubit-am prima oară (Universitate germană, celebră prin viaţa studenţească de acolo). 67) Le stă bine laolaltă,... frumoasă şi el tânăr, el înalt şi... înaltă (Em.). 78) Cu ce începe şi sfârşeşte orice „amor"?

POŞTA JOCURILOR

N. Orghidan-Loco. — Frumos! Adică bine executat, ca încrucişare şi chiar ca semnificaţii. Un singur defect însă:

Are peste 120 de numere!

Este prea mult. Gândiţi-vă că obosim cititorii, cu atâtea probleme de cuvinte încrucişate. Aşteptăm altceva, în genul celor publicate de revista „REBUS".

Cât priveşte vechea dvs. propunere, cu acel **dicţionar de cuvinte încrucişate,** cred că o să vă convingeţi că este un **non-sens!**

Ce farmec vor mai avea cuvintele încrucişate, dacă noi vom folosi un dicţionar mură'n gură!?

Bică Pisosky. — Aşteptăm!

Gh. Telega!. — Pare să fie interesant, cu singurul cusur, că este intercalat într'un fel de ramă cu aspect puţin urban...

N. I. Rădulescu-Buzău. — Se va publica. Mulţumim.

Didy **Bercovici-Fălticeni.**— Sunt bune, paginile dvs. de istorie, însă nu-mi place rama!

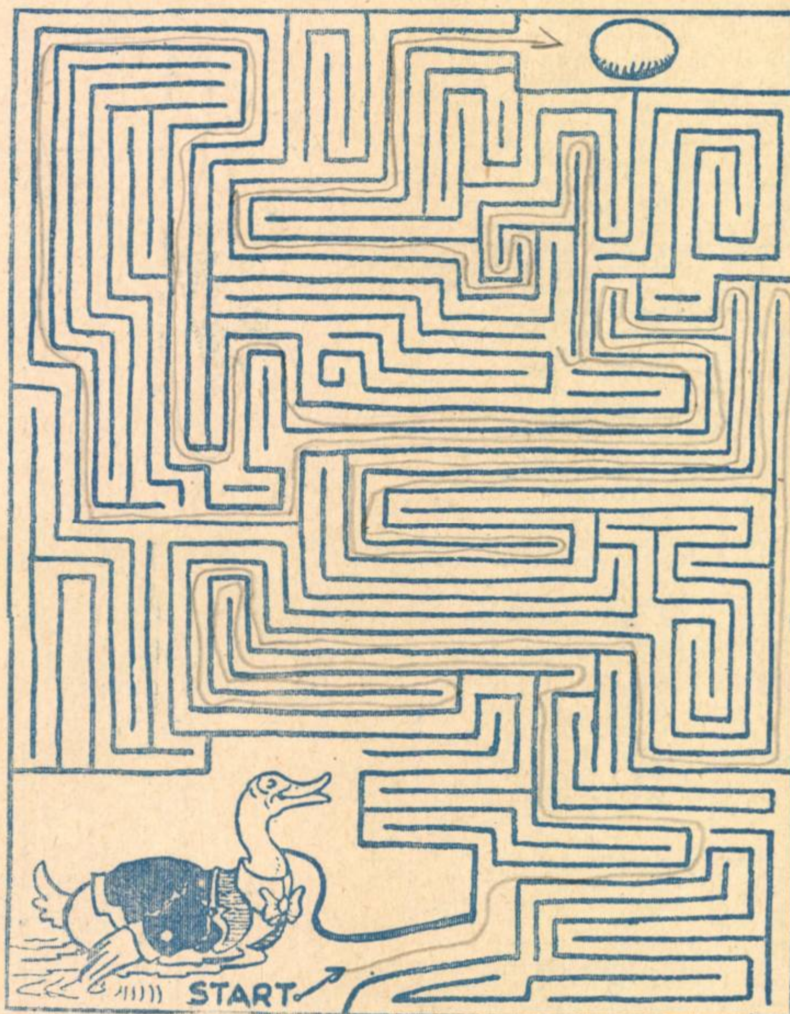
A. Shatz-Loco.— Acelaş lucru: nu-mi place rama! Restul este interesant.

Zummer Ioseph-Focşani. — Nu se poate publica în coloanele revistei „Rebus", deoarece în cele trei rubrici speciale, — literarură, arta şi ştiinţă — se primesc careuri uniforme...

N. B. Revista „REBUS" caută corespondenţi pentru provincie. Amănunte în numărul 6.

REBUS

LABIRINT

Cum îşi va găsi raţa oul?

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: str. Const. Mille 7—9—11. — Telef. 359/99
Preţul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100.* **Pentru străinătate lei 500 anual.**

ASTRELE VORBESC

19 Februarie la 20 Maiu.

Greta Garbo, frumoasa artistă a lui Metro-Goldwyn-Mayer este născută în zodia „Fecioarei" — la 18 Septembrie — car ne indică că îi place singurătate şi că face un efort special pentru a trăi în societate.

John Gilbert n'ar fi fost pentru ea bărbatul ideal (se pusese chestiunea) fiindcă este născut la 19 Iulie, dată care nu corespunde datei naşterii acestei artiste.

Căsătoria Joanei Crawford cu Douglas Fairbanks, Jr. va fi probabil durabilă şi fericită, căci aniversarea Joanei Crawford are loc la 23 Martie, zodia Ber-

(Continuarea în pag. 31)

Anita Page
John Gilbert
Greta Garbo
Ramon Novarro
Joan Crafword

Lumea va fi, fără îndoială, din nou un Paradis terestru.

Divorţurile vor scădea iar căsătoriile fericite se vor înmulţi.

Bărbaţii vor recunoaşte că nu toate femeile se aseamănă, iar femeile, că există douăsprezece tipuri de bărbaţi şi deci trebue să-i tratezi pe fiecare în consecinţă.

Aceste minuni se vor produce graţie ştiinţei numerologiei şi aplicării astrologiei.

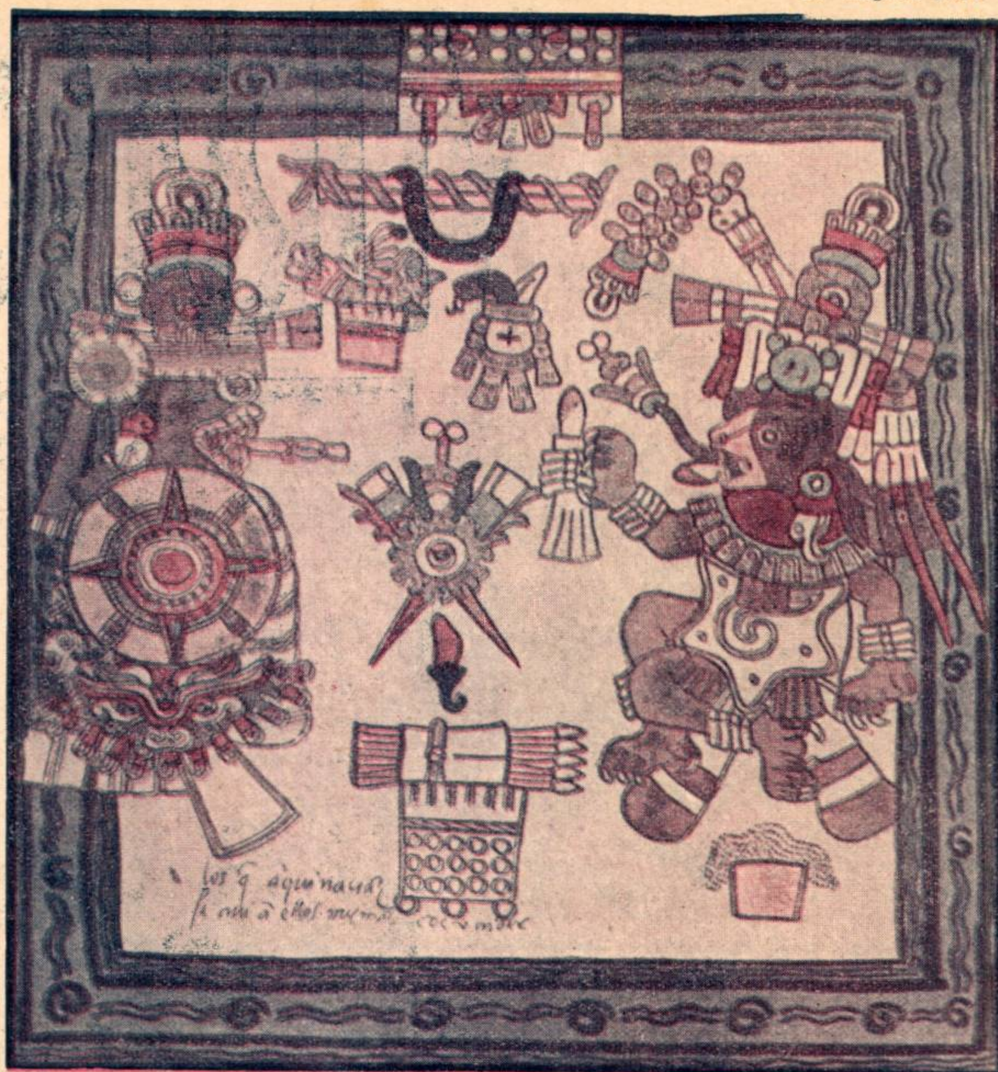
Aceste teorii susţin că tind să procure fericirea oamenilor, motiv pentru care şi-au asigurat mulţi partizani.

Obiceiul de-a pune într'o pălărie un număr oarecare de bilete, purtând nume pentru noii născuţi, din care tata alege unul, nu mai este practicat. Acum se aleg numele copiilor după indicaţiile date de astrologi care bazându-se pe ziua şi ora naşterii dau horoscopul fiecăruia.

Domnişoarele care doresc să se căsătorească consultă un astrolog, care după data naşterii arată caracterul persoanelor cu care trebue să se mărite. Spre exemplu acei cari sunt născuţi în zodia „Fecioarei" care ţine dela 24 August—23 Septembrie, trebue să aleagă o parteneră, care s'a născut în zodia Peştilor — a Luptătorului sau a Taurului, adică născuţilor în intervalul dela

CULTURA AZTECĂ

CRONICI ŞI CĂRŢI DE MAGIE

Descoperirile arheologice din Mexic, au ridicat din nou problema, dacă popoarele care-au locuit în America Centrală şi America de Sud îşi exprimau gândirea printr'un alfabet, asemenea Egiptenilor sau Babilonienilor. Cunoştinţele noastre relative la viaţa aztecilor, se reduc însă numai la nişte codice, care ne-au parvenit prin Spanioli, cuceritorii acestor ţări, şi la câteva documente monofile.

Majoritatea cărţilor, au fost arse în timpul episcopilor Zumarraga şi Landa, cari au preferat să distrugă toate armele culturei lor, pentru a nu trăda secretele lor, spa-

Sus: *Zeul Ahnitzotl personajul cel mai important al mitologiei aztece, înfăţişat ca femeie şi bărbat.*
Mijloc: *Simbolurile diferitelor ceremonii, în liturghia aztecă.*

niolilor. Codicele care s'au mai putut salva, sunt asemenea albumurilor Separello, scrise pe foi de smochin şi cusute la un loc, sau scrise pe piele de capră. Copertele acestor cărţi sunt confecţionate dintr'un lemn lustruit, pe care în urmă s'au desemnat diverse simboluri, reprezentând pe zeii principali, sau diferite episoade principale ale istoriei lor. Majoritatea acestor scrieri au însă un caracter exclusiv religios sau ocult. Sunt cărţi pe care preoţii le întrebuinţau spre a arăta semnificaţia ocultă a zilelor, a săptămânilor sau a anilor. Deasemeni ele indică diversele ceremonii care se obişnuiau în timpul serbărilor, cu alte cuvinte sunt un fel de calendare magice sau cărţi rituale, aşa cum posedau şi celelalte popoare ale antichităţii, cunoscute de noi.

Astfel cerul de răsărit era simbolizat prin zeul Quetzalcontl, care în mitologia mexicană, era şi zeul vânturilor, pornit în pribegie spre răsărit şi transformat la moartea sa în luceafăr.

Zeul ploilor şi al semănăturilor este Tloloc, înfăţişat cum lucrează câmpul, chiar în timpul furtunilor.

Pe un alt document s'au găsit deasemenea nişte figuri, conturate de o

Stânga: *Primii regi din codicele Borgia.*
lurile a cinci zile, după sărit. Dedesubt: *Simbo-*
Jos: *Zeii cerului de rădinastia Montezumas.*

bandă vopsită în albastru, reprezentând pământul. O stea desemnată la marginea acestei pagini, simbolizează marea, care înconjoară lumea și pe cari mexicanii o numiau „apa cerului". Dincolo de această mare, îr apus, se afla situată țara morților, în care și soarele trebuia să se ascundă, în fiece seară.

Ei mai credeau în spirite, și-și închipuiau că sufletele morților sunt transportate de câini, cari trec înnot „apa cerului" ducându-i în țara morților, unde duc o viață fericită.

Ritul relativ la zeul Quetzalcontl, este o naivitate specifică acestor popoare și se reduce în esență la faptul că s'ar fi coborît din cer pe o fringhie, ținând în mână planeta Venus.

Dintre aceste codice, acela a lui Maya din Guatemala și Jucatu, dovedesc prin scrisul, arhitectura și științele astronomice pe care le posedau, o adâncă cultură, incomparabilă față de popoarele mexicane propriu zise. Ceeace trebuie în special menționat, este faptul că în cărțile lui Maya, sunt numere, cu câte șeapte cifre, care demonstrează că și ei au dat o valoare particulară cifrelor după poziția lor, asemenea sistemului nostru de-a scrie numerile. Genial însă poate fi considerat faptul, de-a rezolva întreg sistemul numeric, prin linii și puncte, care după poziția lor relativă, indicau, de fiecare dată, alt număr.

Astrologia și astronomia se pare deasemeni, că a fost foarte bine cunoscută de ei, întrucât, s'au găsit în acelaș codice a lui Maya exemple, cari indică revoluția de 548 zile a planetei Venus, descompusă în perioade de 236 90, 250 și 8 zile, din care 236 și 250 de zile, reprezintă timpul când luceafărul se vedea în zori și seara ,iar 90 și 8 zile, timpul cât planeta era în conjuncția superioară și inferioară.

Maya au ridicat scrierea lor la o adevărată artă ,mai ales pe monumentele de piatră, unde se poate constata și un extraordinar simț de proporție, căutând să utilizeze perfect micul spațiu pe care-l aveau la dispoziție, dând scrierii o distribuție liniară, de cel mai artistic efect.

ASTRELE VORBESC

(Continuare din pag. 29)

becului, pe când Douglas s'a născut la 9 Decembrie — zodia Săgetătorului.

Conform constelațiilor, Joana este ambițioasă, curajoasă, plină de entuziasm și are o fire voluntară, ceea ce contrastează în mod armonios cu calitățile lui Dodo (numele intim pe care i l-a dat soția sa) care este nervos, sensibil, cu temperament artistic și care are nevoe de o mână sigură care să-l conducă.

Ramon Novarro celibatarul cel mai greu de capturat din tot Hollywood-ul, va trebui să-și caute viitoarea soție în zodia „berbecului", a „leului" sau a „săgetătorului", care țin dela 21 Martie la 9 Aprilie — 23 Iulie la 22 August — și 22 Noembrie la 21 Decembrie. Aniversarea nașterii sale are loc la 6 Februarie — în zodia vărsătorului, una din cele mai norocoase ale zodiacului.

El este foarte umanitar, îi place să facă bine și să ajute pe aliți.

Succesul său este rezultatul unui efort stăruitor ceeace desigur este mai durabil decât un triumf momentan. El trebue să aleagă o soție din zodia arătată mai sus dacă dorește să fie fericit în căsătorie.

William Haines este născut în zodia Capricornului — la 1 Ianuarie — și-și poate găsi fericirea cu o tovarășe născută în zodia Cancerului, a Fecioarei sau a Berbecului (Iunie 21—Iulie 22—August 22 la Sep. 23—Martie 21 la Aprilie 19).

Este un om căruia îi place viața de familie ceeace însemnează fericire dacă va ști să-și aleagă pe aceea care să corespundă caracteristicilor sale.

Anita Page și Dorothy Jordan, s'au născut în zodia „Leului". Aniversarea nașterii Anitei are loc la 4 August și aceea a lui Dorothy la 9 în aceeaș lună. Ele trebuesc prin urmare, să-și aleagă bărbatul sub semnul „Capricornului", al „Luptătorului" sau al „Balanței". (Dela 20 Ianuarie la 19 Februarie — dela 21 Martie la 19 Aprilie — dela 23 Septembrie la 23 Octombrie). Fiind născute în zodia purpurei au desigur prerogative regale de a domni, ceeace o vor face cu siguranță dat fiind personalitatea lor magnetică. Totodată, ele sunt capabile de mare devotament și acei cari le vor alege n'au dece se teme, căci ele vor conduce căminul lor cu o autoritate blândă și afectuoasă .

Dacă aceste diferite personalități ale Hollywood-ului sunt la fel de moderne în viața lor privată, după cum le indică diferitele lor roluri de pe ecran, atunci desigur că se vor lăsa influențate de constelațiile zodiacului pentru a-și organiza viitorul lor. Ele vor contribui așadar la realizarea mileniului, perioadă fericită, în care familia va fi simbolul fericirii și bunei înțelegeri.

Intre financiari

Un financiar pe care conștiința elastică și manoperile sale oneroase nu l-au împiedicat să dea faliment, se plângea altuia :

— „Calea mea a fost semănată cu spini".

— „Poate de aceea, reputația dumitale a ajuns atât de sfâșiată". răspunse celălalt.

Cabinetul Psihografologic al „Realităţii Ilustrate"

Cunoașterea exactă a caracterului unei persoane, găsește largă aplicațiunea în viața de toate zilele:

fie în caz de căsătorie sau logodnă;

înainte de angajarea unui funcționar;

la îndrumarea profesională;

pentru cunoașterea calităților și defectelor proprii.

Pentru o analiză psihagrafologică, rugăm să ni se trimeată câteva documente de minimum 10 rânduri fiecare, scrise cu cerneală și creion și purtând iscălitura originală. Indicați adresa la care doriți răspunsul.

Prețul unei analize psihografologice

lei 60 pentru cititorii „Realității Ilustrate" care atașează cuponul.

gratuit pentru cei ce se vor abona pe un an la revistă.

pentru abonații vechi lei 40.

lei 40 pentru cei ce se vor abona pe 6 luni.

Pentru mai mulți cititori: cele mai bune tratate de grafologie sunt ale lui *Crépieux Jamin.*

No. 237

Cupon pentru Grafologie

REALITATEA ilustrată

CU SCRÂNCIOBUL IN SBOR (Fotografie luată la Constanța, de Bermann)

Atelierele „Adevărul" S. A.

ANUL V. — Nr. 238. SUPLIMENT GRATUIT „REPORTAJ" 20 AUGUST 1931.

REALITATEA ilustrată

ALTĂ DATĂ AŞTEPTA DON JUAN, SUB FERESTRELE IUBITEI...
Frumoasei artiste Ruth Selwyn îi stă bine costumul de călărie.

PREŢUL 10 LEI

DEMONI JAPONEZI

Kokurokubi îngrozeşte trecătorii.

Ca o adevărată operă de artă, întreaga lume ireală, a superstiţiilor şi credinţelor japoneze, este paroxismul groazei după cum stampele sunt afinarea subtilului, alambicat prin sufletul plin de poezie primăvăratecă, naiv şi panteist, al îndrăgostitului de vis, sub expresia sa cea mai perfect estetică.

Ca un simbol de puritate, de frăgezime, tot anul, rând pe rând, prunii, piersicii cireşii înfloriţi, apoi irişii, glicinile şi crizantemele îşi dau obolul lor, fanteziei japoneze înduioşând şi chemând la viaţă o sensibilitate, necunoscută nouă europenilor.

O grijă copilărească, de un romantism perimat în ţările „confortului ultra-modern" face ca japonezul să nu murdărească cu paşii săi prima zăpadă. O contemplare eterată, îi exaltă sufletul, când pomii ning petalele lor, când toamna ruginesc frunzele, ca licărirea stinsă a ochilor senili ce sorb ultimile tente vesperale ale unei vieţi ce-şi aşteaptă calmul etern.

Faţa lui Oiwa asemenea lampioanelor ce se pun la capătul mormintelor.

Atâta lirism, emanând din viaţă, din religie, din natură, îndeamnă sufletul la hermetism; un tezaur infinit de forme sălăşlueşte 'n fantezia neobosită a niponului, îi îmbracă visul, viaţa, mintea.

Budhismul cu lumea lui de semi-zei, demoni, stafii şi vampiri, excelează prin material fantosmagoric.

Cu fiecare anotimp, alte zeităţi îşi fac apariţia ; pentru fiecare tragedie a vieţii, alt spirit sau demon îşi desăvârşeşte opera sa nimicitoare.

Astfel iarna, Yuki Onna, femeia zăpezii, cu obrazul livid, pândeşte călătorii rătăciţi pe potecile ascunse sub zăpadă, ca să-i amorţească cu răsuflarea ei de ghiaţă, şi apoi să le fure sufletele. Warai Hannya, monstrul care râde îşi întinde ghiarele lui osoase şi scârnave, să sfâşie în noapte, pe cei cari dorm singuri, sau sălăşluesc în case ascunse în munţi.

Kokurokubi, demonul groazei, pândeşte în toate ungherele umbrite, în case, în pădure, să îngrozească trecătorii întârziaţi.

Morţii, întrupând faţa lui Oiwa, cei ce nu-şi găsesc liniştea în lumea lor de umbre, rătăcesc şi cu ochi halucinaţi, caută să-şi descopere victima răsbunării lor nepotolite.

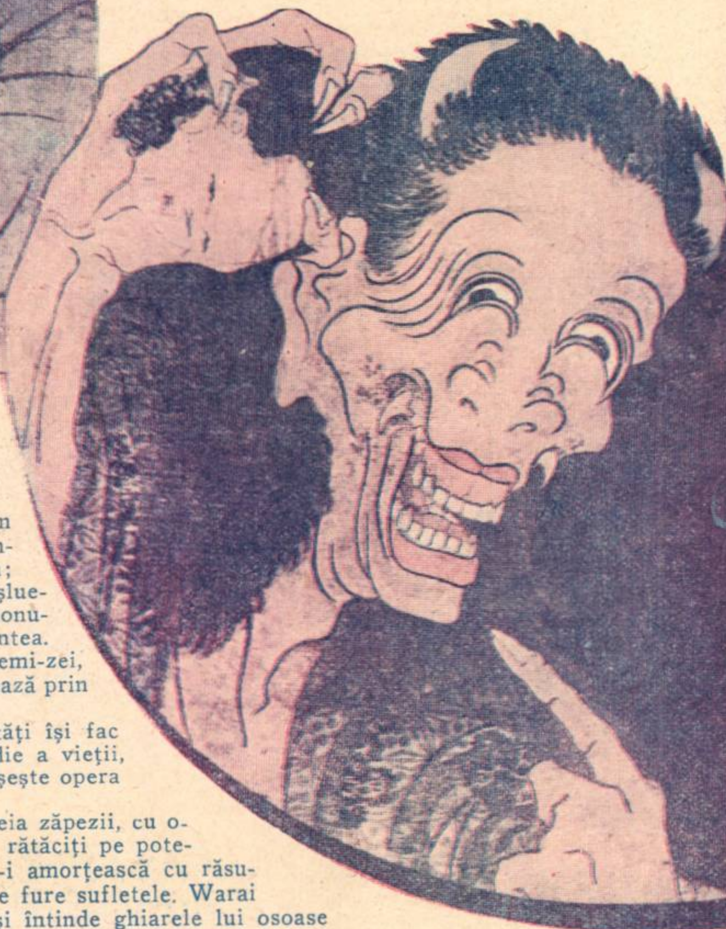
Spiritul lui Oikaku al celor înecaţi în fântâni îşi face apariţia sub pudra impalpabilă a razelor de lună, ca un fum alb, luând forme de chipuri livide, ca 'n visul fumătorilor de opium.

Demonul şerpilor apare în această noapte niponă plină de fantome, cu gâtul său infinit de lung, contorsionat în arabescuri bizare, căutând se sugrume tot ce-i vine 'n cale.

Şi tot astfel toate tragediile iubirei îşi găsesc personificări; aroma florilor foşnetul catifelat al petalelor mângâiate de zefir, simbolizează uitarea, tristeţea amintirilor. Din unduirea unui val, din fâlfâiri de aripi, cu tot ce'ncântă ochiul, niponul îşi logodeşte sufletul şi stilizează simţirea până la impalpabil.

LOTHAR

Sus: *O vrăjitoare, se întrupează în demonul viermilor.* Jos stânga: *Spiritul lui Oikuku, al celor ce s'au înecat în fântâni.* Jos dreapta: *Mâncătorul de oameni, Waray Hannya, supranumit şi monstrul care râde.*

Tedy și catastrofa de cale ferată

Era un terrier de rasă australiană. Asta înseamnă că nu cântăria decât 8 kgr. avea trupul dolofan, picioarele scurte, iar blana argintie și lățoasă îi cădea într'un breton cochet deasupra ochilor cafenii, adunându-se smoc în minuscula coadă ce flutura mândru la cealaltă extremitate a corpului.

Avea o exagerată semeție de cățeluș, dar spre marele-i nenoroc, trăia într'o lume de dulăi și făcea astfel distracția de căpetenie a celorlalți pensionari, de specie canină, dela ferma Grey.

Oridecâteori străbătea curtea, cu codița în vânt, călcând cu legănată demnitate, Dolfa cățeaua ciobănească, avea aerul să spue Haiducului bărbatul ei:

— „Hai să-l facem minge, într'o partidă de foot-ball!

Și ambii se repezeau cu impetuozitatea unei locomotive, asupra bietului Tedy.

Uneori nu-i vedea venind și-și da seama de atac numai când se ridica aurit, scuturându-se de țărâna prin care-l tăvăliseră. Dar dacă se întâmpla să-i zărească atunci când între el și ei se mai afla o distanță, făcea stânga împrejur și fugia cât îl țineau lăbuțele. Manevra asta nu făcea decât să sporească petrecerea celor doi câini, pentrucă de obiceiu, prins în plină viteză, se da de câteva ori peste cap.

Intr'un târziu, învăță să nu mai fugă, când vedea nenorocirea apropiindu-se, ci se opria pe loc, se așeza înfipt pe codiță și închizând ochii, chelălăia cu disperare după ajutor.

Trebue să știți însă că toate aceste neplăceri și le datora numai lui.

Ar fi putut rămâne în grădinița de flori, unde ceilalți dulăi n'aveau voie să intre. Dar el nu! Ca mânat de Aghiuță, se strecura pe sub portiță — un procedeu destul de anevoios în fond pentrucă trebuia să se întindă la pământ, să-și vâre mai întâi capul și labele dinainte, să se târască astfel până când ajungea să treacă jumătate din trup apoi, să-și tragă repede picioarele de dindărăt, mișcând numai codița.

Ce-l făcea să se străduiască atâta, ca să întâmpine umilirile care-l așteptau de cealaltă parte? Enigmă...

Regulat se afla sub poartă, tocmai când cineva o deschidea cu grabă; stătea în drum, când Dolfa se întorcea cu turma; învârtia pe sub picioarele vacilor, tocmai când li se lua „laptele de smântână" enervându-le în așa hal, încât acestea nu se mai lăsau mulse.

Noaptea, dormia în ușa Mary-ei și dacă d-na Grey încerca să intre, făcea o hărmălaie de parc'ar fi fost d-na căpitan Kidd sau d-na Jack Spintecătorul.

Dacă se scălda nu-și scutura lațele de apă, decât dacă se afla undeva unde putea face o mare stricăciune.

Toți ai casei îl socotiau o belea și erau de părere că trebuia să i se găsească o casă bună — ceeace însemna cât mai departe de ferma Grey.

— „Are o inimă nobilă" îl apăra Mary. „Și într'o zi are să facă o faptă mare, care o să vă minuneze pe toți!

Iar el, în loc să se astâmpere, mârâia și scurma pământul, sau o lua la goană, așa fără țintă, ca s'arate câinilor mai mici — pe care în zadar îi căuta — cine era el.

Ferma Grey se afla la câteva mile de Peddle, un mic orășel de provincie, în New South Wales, înconjurat de dealuri bogat împădurite.

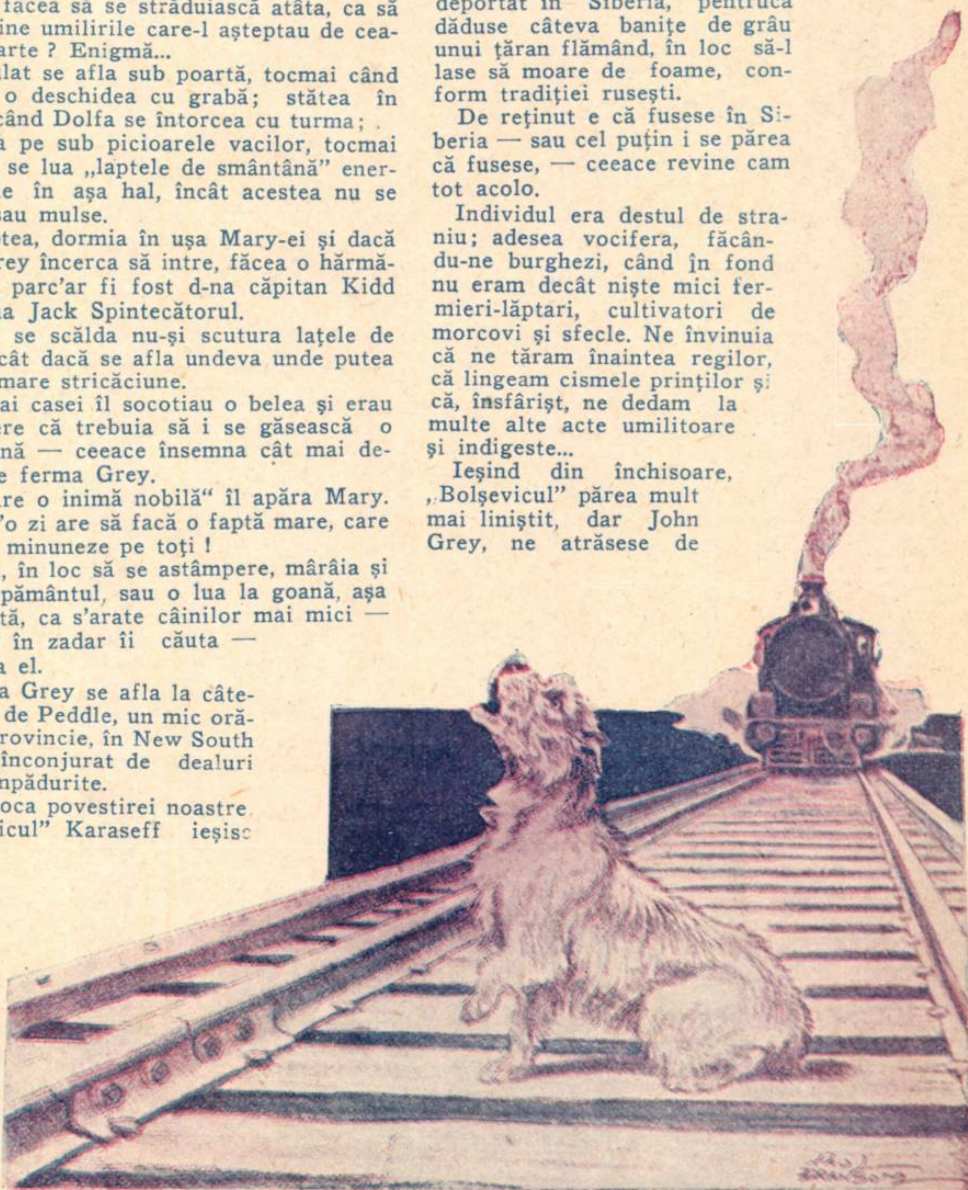
La epoca povestirei noastre, „Bolșevicul" Karaseff ieșise tocmai din penitenciarul dela Peddle, unde fusese închis pentrucă aruncase cu o roșie în primar.

„Bolșevicul" fusese pe vremuri conte — cel puțin, așa spunea el — și fusese deportat în Siberia, pentrucă dăduse câteva banițe de grâu unui țăran flămând, în loc să-l lase să moare de foame, conform tradiției rusești.

De reținut e că fusese în Siberia — sau cel puțin i se părea că fusese, — ceeace revine cam tot acolo.

Individul era destul de straniu; adesea vocifera, făcându-ne burghezi, când în fond nu eram decât niște mici fermieri-lăptari, cultivatori de morcovi și sfecle. Ne învinuia că ne târam înaintea regilor, că lingeam cismele prinților și că, însfârșit, ne dedam la multe alte acte umilitoare și indigeste...

Ieșind din închisoare, „Bolșevicul" părea mult mai liniștit, dar John Grey, ne atrăsese de

vreo câteva ori atenţia că nu-i prea plăcea privirea acestuia. Fiecare din noi, nutreşte, însă în mod obscur ideia că nenorocirile ce se întâmplă altora, nu pot cădea şi asupra noastră... Astfel, ne mulţumirăm să recunoaştem că „Bolşevicul” avea o mutră suspectă şi-l uitarăm.

Dupăcum am arătat mai sus, dela Grey la Peddle erau vreo 5 mile, dacă luai drumul cel mai scurt peste dealuri trecând pe viaductul liniei ferate (Manevra asta era oficial interzisă, dar cum conetabilul satului se întorcea în fiecare seară spre casă, trecând pe viaduct, nu se putea lua nici o măsură de interdicţie în această privinţă).

Intr'o dimineaţă, Mary porni peste dealuri, însoţită de micul ei prieten... Păsărele concertau voioase în aierul călduţ şi plin de miresme. Era una din acele clipe când cuvintele: „Moarte”, „ură” şi „nenorocire” par non-sensuri.

Tedy lătra cu importanţă la gâze, în timp ce fetiţa îngenunchiată lângă un tufiş de viorele, culegea florile parfumate ce-şi ascundeau, plăpânde căpşoarele între frunze.

Se urcară într'un târziu pe muchea dealului. Jos la poale, la 500 de picioare sub ei, un om îşi făcea de lucru pe terasamentul liniei ferate.

Mişcările lui aveau ceva ciudat: Mary, intrigată, se strădui să vadă ce anume făcea.

Ştia că, părăsind staţia Peddle, trenurile obişnuiau să-şi încetinească mersul trecând pe viaduct şi-şi reluau viteza, când ajungeau sub dealuri

Nu odată auzise pe tatăl ei spunând că acest loc era „cât se poate de nimerit pentru o catastrofă”.

Dela înălţimea la care se afla, nu putea distinge ce anume făcea individul şi cum impulsurile curiozităţii deveniau tot mai puternice, porni în jos, deadreptul pe povârniş, agăţându-se de ferigi şi clematite... In cele din urmă ajunse pe şine.

Nu era de loc alarmată, ci numai curioasă; era ceva cu totul neobişnuit să vezi un om singur, lucrând la un punct atât de important al liniei.

După câteva minute de alergare, Tedy şi Mary se aflau înaintea „Bolşevicului” care, cu faţa aprinsă şi lac de sudoare, căra bolovani pe şine.

Privirea de nebun a omului speriă fetiţa, smulgându-i un strigăt de groază... Intr'o jumătate de oră expresul avea să se ivească la cotitură în plină viteză.

In ochii lui injectaţi, care se dicaseră acum asupra ei, licăria ameninţarea... fetiţa ţinea însă cu orice preţ să dea alarma, înainte de sosirea trenului, şi în loc să fugă înapoi, făcu câteva salturi în direcţia viaductului — dar nebunul o ajunse curând, prinzând-o sub braţ, ca pe un pachet.

— „Ci astâmpără-te, proastă mică!”

Mary începu să ţipe, cu claritatea de cristal a tinerelor ei coarde vocale... „Bolşevicul” încercă să-i astupe gura cu mâna lui mare şi murdară, dar ea se răsuci, opunând copilărească-i agilitate forţelor lui de nebun... smintitul îi dădu o lovitură puternică în obraz şi copila îşi pierdu cunoştinţa. O aruncă lângă şine şi cu o altă lovitură de picior se debarasă de Tedy care-l trăgea cu dinţii de pantalon: căţeluşul făcu, fără voie una din faimoasele lui tumbe.

„Bolşevicul” se puse din nou pe lucru, cu ochii iluminaţi de obsesia care luase pentru el proporţiile unei cauze sfinte...

Ce se petrecea în creerul mic al lui Tedy? Enigmă. Ştiu numai că o luă la goană înspre staţie. Bondoacele-i lăbuţe abia atingeau pământul... urechiuşile i se ciuliseră în vânt... ajunse pe viaduct... întotdeauna îl trecuse cu infinite precauţiuni, călcând uşor cu paşi rari, pătruns de teama să nu-l rupă, sub formidabila-i greutate... de data asta însă, continuă să alerge cu viteza iniţială.

Viaductul era străbătut de un traseu dublu, unul pentru pietoni şi altul pentru trenuri...

In clipa când căţeluşul intra pe viaduct, expresul ieşia tocmai din staţia Peddle... Venia încet, ca o monstruoasă reptilă, pufnind şi şuerând...

Maşinistul, care privia înaintea lui, dealungul şinelor strălucitoare, văzu în jos pe pod, între linii, o mică pată cenuşie... un ghem de argint... în sfârşit, un căţeluş dolofan, cu botişorul ridicat spre cer, scoţând urlete afone...

Această apariţie, aminti maşinistului de propriul său căţeluş care murise nu de mult tăiat de tren... Frână. Podul se cutremură, iar şinele scrâşniră. Capete apărură speriate la ferestre.

Tedy sta înfipt pe coadă urlând spre bolta azurie...

Spre norocul lui, maşinistul, era un om superstiţios.

— „Aici nu-i lucru curat”, zise el fochistului. „Nu se poate ca un câine, în toate minţile, să ni se aşeze în drum, de florile mărului. Dacă n'ar fi vrut să ne oprească, ar fi sărit de cealaltă parte a podului”.

Intre timp, ajunse lângă animal şi-l împinse cu o uşoară lovitură de picior. Tedy deschise ochii şi văzându-se teafăr, aruncă o privire îngrozită bărbaţilor şi monumentalei locomotive, apoi porni din nou în goană spre locul unde ştia că o lăsase pe Mary în pericol de moarte.

— „E nebun”, zise sceptic fochistul.

— „Nu, e o prevestire”, zise maşinistul hotărît. „Nu vezi cum se totuită înapoi? Şi pe urmă felul cum ne-a oprit, nesocotind pericolul, spune multe”...

Şi iată cum, în loc să înconjure în goană marea cotitură, expresul veni încet pufnind uşor după Tedy, care alerga acum gâfâind, extenuat de oboseală...

... Şi găsiră un morman de pietre pe linie, o fetiţă leşinată acolo unde vagoanele ar fi sfărâmat-o cu siguranţă în trecere... şi un biet nebun, care aştepta cu ochii sticlind, să vadă catastrofa pe care o pregătise.

— „Cine l-ar fi crezut capabil de-o astfel de ispravă?” zise domnul Grey, privind căţeluşul care se învârtia frenetic după coadă.

— „Gândeşte-te”, zise mama Maryei. „Dacă l-am fi trimis de aici... fetiţa noastră ar fi fost acum... Adesea într'un suflet de animal se petrec lucruri pe care nu numai că nu le poţi bănui dar îţi par de necrezut...”

Singură mica lui prietenă, care-l cunoştea mai bine decât toţi, ştia ce fusese în inimioara lui.

Revenind dela spital, prima mişcare a Maryei, fu să strângă la piept trupul mic şi plin al căţeluşului.

— „Ai crezut că era Dolfa şi Haiducul, când ai văzut expresul sosind. Nu-i aşa, dragă?” şopti ea, într'una din urechile argintii, în timp ce animalul îşi freca botişorul de obrajii ei.

Asta însă, nu era în ochii fetiţei o scădere, căci adeseori viaţa sileşte pe cei mai bravi chiar, să se aşeze pe coadă şi să strige după ajutor.

Trad. de E. TEODORU

Goană după Răcoare

Cobor din tramvai cu solemnitatea şi valiza omului care pleacă departe. Ceasul rotund, monoclul gării, arată 7 dimineaţa printr'un unghiu obtuz, şi e o căldură de amiază. Un pluton de hamali de pe scara de piatră se avântă să-mi smulgă valiza din mâini, dar când rezist să le cedez mucavaua aceasta cu colţuri blindate, hamalii revin la pânda de pe scară, şi acum trag din resturi de ţigări, presărându-mi calea cu stele de salivă, aşa cum fecioarele aruncă flori în calea unei procesiuni nupţiale.

Incă o plecare...

Şi totuşi, după atâtea plecări, fiecare plecare nouă îţi dă un fior de aventură, de necunoscut, un fior proaspăt, ca o speranţă nouă, de parcă ai avea încă naivitatea adolescenţilor cari pornesc în căutarea fericirii...

Şi, în fond, nu cauţi decât puţină răcoare...

MICI REVIZUIRI

Plec departe, — dar acum nu mă gândesc la asta. Mă gândesc dacă am ceva de cumpărat dela chioşcul de ziare. Am ţigări ?

Ce meschin e gândul omenesc, în clipele mari ale vieţii!...

Din fericire, scriitorii nu-şi mărturisesc lipsa de impresii în clipa marilor plecări, sau în faţa Parthenonului, în expoziţia colonială. Impresiile de voiaj se caută după întoarcere, la masa de lucru.

— Ia să vedem ce s'ar putea simţi în Domul Invalizilor....

Sau în Sfânta Sofia...

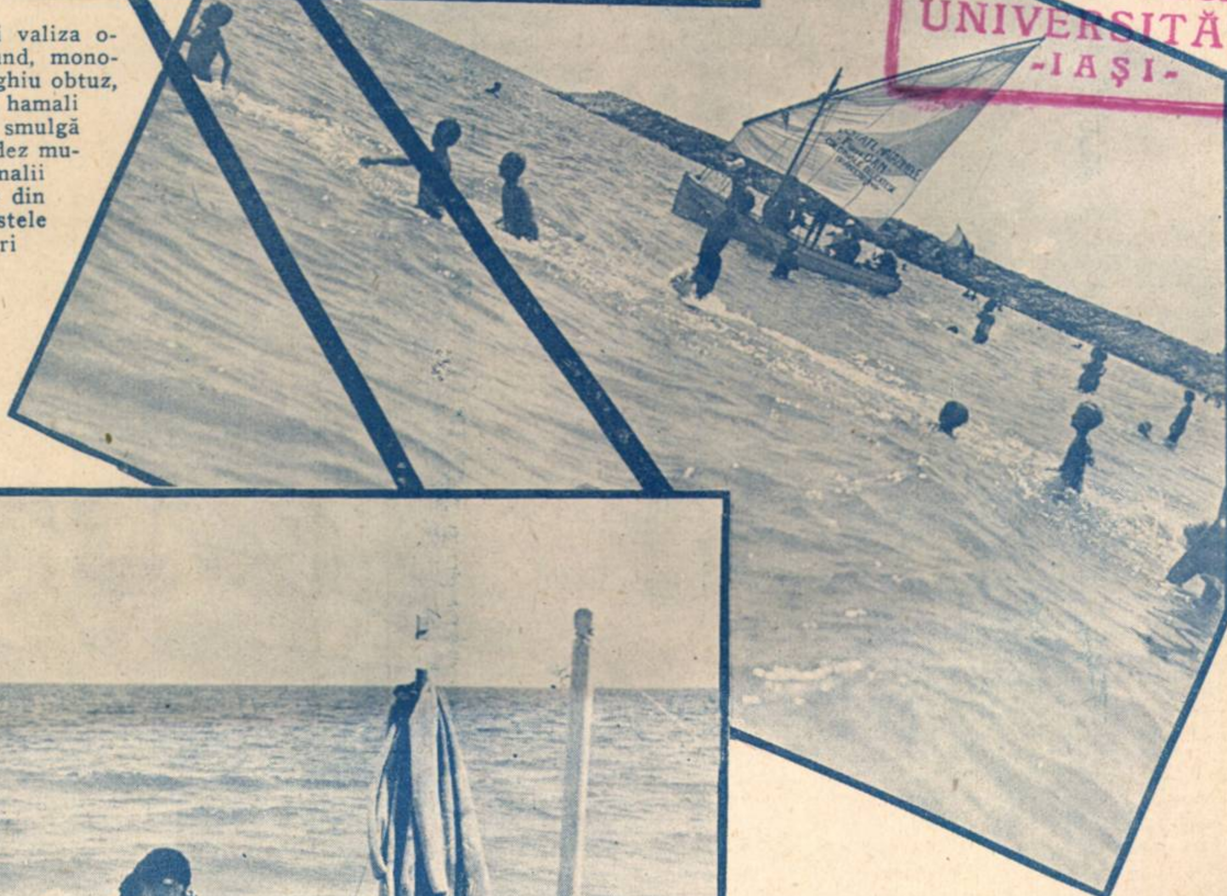
Dar cine va cuteza să facă procesul lui Loti, pentru inexacta reclamă turistică, pe care a făcut-o Stambulului? Şi ce mare deziluzie este Veneţia, când pluteşti pe apa ei putredă, dupăce i-ai citit toată literatura!

Citera contimporană... Nu există deziluzie mai mare, decât vizitând Grecia, dupăce citeşti poeţii antici; dar te cuprinde o adevărată disperare, găsind în Cerigo (fosta Citeră), în locul decorului minunat în care Watteau a imaginat cultul Venerei şi chintezenţa vieţii galante, o insulă stearpă, o stâncă aspră, pe care o părăsesc până şi proprii ei locuitori, emigrând pe continent, fiindcă nu-i poate hrăni. Vremea a făcut oare să dispară grădinile Citerei, sau poate aceste podoabe n'au existat decât în imaginaţia grecilor vechi?

Labirintul, la fel. Nemărginitul labirint nu mai e decât o carieră, de vreo patruzeci de metri, din care s'au scos pietrele ca să se construiască un sat. Nu ai nevoe de firul Arianei, ca să vizitezi labirintul; e deajuns un ţăran din partea locului.

Iar pe Olimpul populat odinioară de zei, vei întâlni cel mult bandiţi tesalieni...

Copii pe plaje.

Idilă la mare.

Mama ia parte la jocul copiilor.

PEISAJ ALPIN

In Elveţia, chiar la altitudini alpine, mercurul din termometru a făcut ascensiuni considerabile.

Lacul Zurich poartă pe ţărmuri un şirag neîntrerupt de trupuri goale, ca de aramă flexibilă, ce se scaldă, agăţându-se de marginea bărcilor automobile ca la un naufragiu, sau eşind pe jumătate din apă, ca să privească printre boschete rapidul de Paris, ca focile din mările arctice când trece o expediţie polară, curioase şi netemătoare, fiindcă nu au mai văzut oameni.

Departe, pe piscuri, — ar spune Dekobra, — gheţarii Alpilor lucesc în soare, de parcă sunt frecaţi în fiecare dimineaţă cu ceară de parchet, de către Oficiul elveţian de turism.

POEZIA LAGUNEI

Ştiţi... Reflexele de aur şi purpură, pe care toţi le cunosc, încă dinainte de a vedea Veneţia... Sărut pe părul de aramă înflăcărată al veneţianei, în legănarea gondolei... Ghirlande de roze, picurări de mandoline...

Vara, toate acestea sunt o legendă.

Veneţia reală: afară, apă cu miros fad, stătut, care lihneşte; înăuntru, camera încinsă de hotel, în care căldura te face să te plimbi toată noaptea, ca în cleştele unei dureri de măsele.

La uşile camerelor de bae fac coadă, toată noaptea, avizii de duşuri reci.

Numai curentul de aer fierbinte, din bărcile de acaju cu motor, lansate cu viteză maximă spre Lido, îţi dă o iluzie de răcoare. La Lido însă, nu-ţi vine să debarci, în căldura aerului înmărmurit.

— Inapoi la Ferrovia.

Şi faci astfel, de două, de cinci, de zece ori pe noapte, în superbele *Lancias*, ce detronează gondolele domoale, parcursul gară-Lido, pe *Canal Grande*, în adierea artificială ce răscoleşte mirosul algelor putride şi al benzinei motorului.

LIDO

E baia în massă a unei aristocraţii cosmopolite şi variat colorate: bust jumătate roşu, jumătate albastru, despărţit printr'o diagonală; sau galben cu negru, sau violet cu portocaliu. Mii de ochi adăpostiţi sub sticle verzi şi negre. Sirop roşu şi galben.

Masa se ia pe terasa ce continuă plaja. La masă, ţinuta de rigoare: maioul de bae sau pijamaua de e-ponj. Cel mult se admite hăinuţa de sport zebrată lat în verde cu roşu sau vestonul de flanelă ultramarin bordeaux, roz, bleuciel sau verde strident ca de măr pădureţ, cu nasturi de aur, ca de grom sau liftboy de palace. Acest costum cu violentă coloratură ţine foarte cald, dar e încă la modă, aşa cum e la mare, nudul la restaurant. Dacă iei masa îmbrăcat ca orice burghez care se respectă, vei recolta o mie de priviri dispreţuitoare, de parcă ai fi cerut într'un mare restaurant din Italia macaroane.

Menu-ul zilnic: sirop, smochine, ţânţari, fragi, jazz, portocale şi culori.

CANICULĂ FLORENTINĂ

Florenţa, vara, e cetatea setei. O sete nepotolită, de o continuitate blestemată. O picătură de alcool, încinge. O sorbitură de sirop, te fierbe în abundenţa propriei tale sudori, cu izvoarele deslănţuite. In duş, leşini...

Sub ventilatorul din hallul hotelului, turiştii nordici s'au strâns ca să facă un cor de strănutări. Un grup de englezi se târăsc după un ghid grec, agil ca un ţipar.

Un florentin zâmbeşte grupului de anglo-saxoni copleşiţi de dogoare; rupe o lămâe din pomul cu frunze groase şi lucii, şi muşcă cu sete din fructul acru, ca dintr'un măr.

Reîncepem goana după răcoare, spre Nord.

La Milano, în piaţa Domului, de baldachinele de pânză ce umbresc vitrinele, atârnă draperii de catifea roşie, transformând trotuarele în culoare de umbră, mai mult sufocantă, decât răcoroasă. Piaţa pare, văzută din centrul ei, cu draperiile roşii, în lumina de aur topit, o sală vastă de recepţie sub cerul liber, într'o superbă ambasadă de carton şi purpură, din Extremul Orient.

SANDU VORNEA

O rară podoabă capilară

Juriul unui concurs instituit pentru proclamarea celor mai frumoase şi mai lungi cosiţe din Iowa, se aştepta natural, să premieze o fată. Nu mică a fost uimirea generală când Joseph Kamenitz din Albia, prezentându-se cu nişte plete de o lungime şi de o bogăţie ce nu puteau fi concurate de niciuna din candidatele înscrise la concurs, a fost proclamat câştigător al premiului.

Părul acestui adolescent în vârstă de 18 ani, se revarsă pe umeri în valuri mătăsoase. Nu s'a tuns de când e pe lume şi spune că nici n'are de gând s'o facă vreodată. Vă închipuiţi poate că e un tip efeminat? Ei bine nu; e un băiat înalt şi sdravăn, capabil să-şi poarte de grijă ca orişice alt tânăr de vârsta lui.

N'are nici un motiv particular care să-l facă să prefere părul lung, pieptănăturei de astăzi a bărbaţilor; dar spune că în ziua în care a făcut prima vizită frizerului, a fost cuprins de o violentă aversiune pentru această operaţie şi a refuzat ferm să-şi sacrifice buclele.

Şi iar, să nu vă închipuiţi că nutreşte ca Samson, ideia că în pletele sale i-ar sta puterea sa fizică. Nu: găseşte doar că periodicile vizite la bărbier nu pot decât să-i strice....

O bucurie fatală

IN ANUL 1922 după unul din cele mai senzaţionale procese de asasinat din câte s'au pomenit în analele juridice ale Franţei, D-na Bessarabo, poetă bine cunoscută şi foarte simpatizată în cercurile artistice, literare şi politice ale Parisului, reuşi să scape de ghilotină, dar fu trimisă în schimb la închisoarea din Rennes în Bretania spre a ispăşi în 20 de ani de recluziune tragicul sfârşit al soţului său.

In public, sentimentul general era că d-na Bessarabo n'avea nicio vină şi că intra în închisoare tăinuind numele adevăratului ucigaş. Cei ce o cunoşteau, mai ales, nu o puteau crede capabilă de abominabila învinuire ce i se aducea şi anume că şi-ar fi omorît soţul băgând cadavrul într'un coş de răchită şi trimiţându-l la Nancy unde poliţia l-a descoperit.

Timp de nouă ani, poeta a trăit în celula întunecată şi înăbuşitoare a închisorii, sperând neîncetat că unul din influenţii săi prieteni va găsi în cele din urmă o modalitate de a-i reda libertatea. Acum câteva săptămâni, unul din aceşti prieteni, se grăbi să vie la Rennes spre a comunica nenorocitei femei că înfsărşit eforturile sale se apropiau de reuşită.

Prizoniera primi vestea cu imensă bucurie şi petrecu întreaga după amiază întreţinându-se cu vizitatorul ei şi făcând planuri pentru revenirea ei la Paris.

Spre seară, bucuria luă forma unui acces de isterie, care degeneră într'un atac de inimă. In aceeaş noapte d-na Bessarabo muri fără a-şi mai fi recăpătat cunoştinţa.

Moartea D-nei Bessarabo a reînviat în amintirea publicului asasinatul pentru care poeta a fost deţinută nouă ani în închisoare.

La descoperirea cadavrului pe linia dela Nancy, poliţia supuse pe soţia mortului şi pe fiica sa vitregă D-şoara Paul Jacques, unui interogatoriu. Cum declaraţiile lor se contraziceau, fură învinuite de asasinat.

Bănuielile se îndreptau mai ales contra mamei, dat fiind că primul său soţ un anume Jacques murise împuşcat. Cazul a fost socotit atunci drept o sinucidere, dar soarta făcu din d-na Bessarabo, o asasină.

Poeta declară la început că soţul său se sinucisese, dar că împrejurările în care murise puteau să dea naştere la bănuieli, pusese — ajutată de fiica sa, cadavrul într'un coş de răchită şi-l trimisese la Nancy.

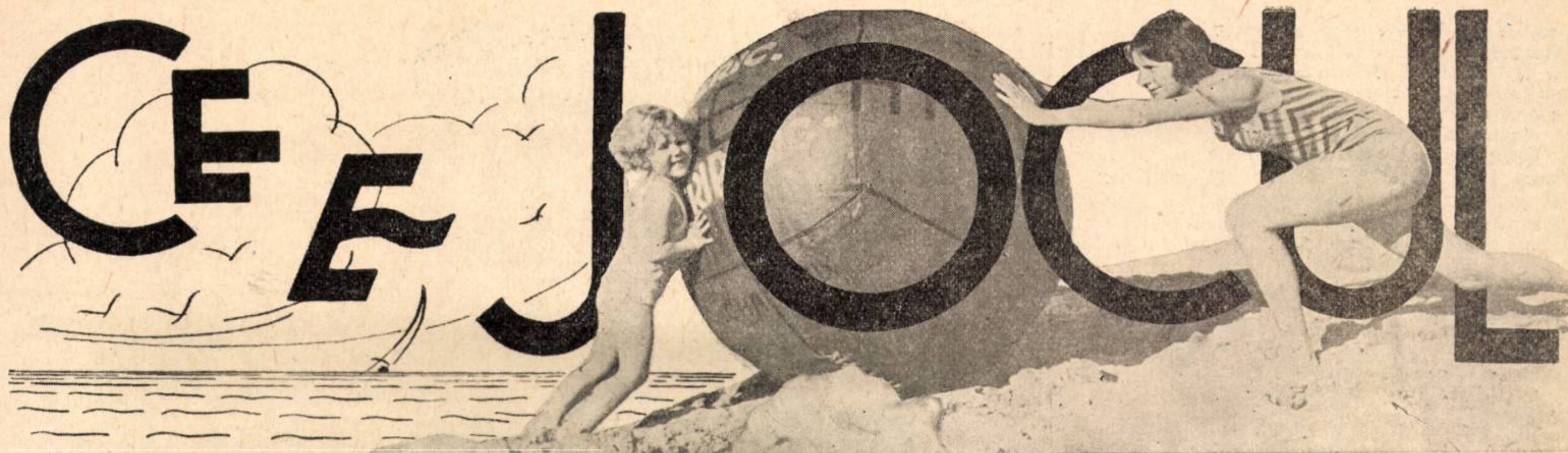
Mai târziu, declaraţiile ei luară altă formă: admitea că soţul fusese omorît pentrucă nutrea sentimente vinovate pentru fiica lui vitregă. Nega cu violenţă că ea sau fiica sa ar fi tras glonţul fatal, dar refuza să reveleze numele adevăratului făptaş.

Dramatismul procesului atinse culmea când d-ra Jacques apăru la bara martorilor şi jură că tot ce declarase până atunci fusese fals şi că mama sa era aceea care săvârşise omorul.

In ultimile luni, d-ra Jacques îşi schimbase subit atitudinea faţă de mama sa şi lucra fără preget pentru eliberarea ei. Nu eforturile acestea erau însă ceel care aveau să deschidă poetei porţile închisorii, ci ale unui prieten anonim care ocupa o situaţie importantă în oficialitatea Parisului.

D-na Bessarabo nutrise visul libertăţii, din clipa în care intrase în celula închisorii dela Rennes şi până mai acum câteva luni când înfsârşit se împăcase cu ceeace numea ea „crudul său destin". Neaşteptata perspectivă a eliberării, dădu însă lovitura de graţie nervilor săi încercaţi, punând capăt unei tragice existenţe.

CE E JOCUL

ANIMALUL cel mai jucăuş din lume este omul. Imediat după el vin păsările şi apoi mamiferele. Cu cât ne ridicăm în scara animală tendinţa spre joc e tot mai accentuată.

Ciudat e însă faptul că acest impuls se observă numai la mamifere şi la păsări.

Se naşte întrebarea: *Ce anume este jocul ?*

Orice iubitor de animale cunoaşte sburdălnicia pisicuţelor şi a căţeluşilor. Pe măsură însă ce îmbătrânesc, impulsul jocului slăbeşte şi în majoritatea cazurilor dispare cu totul. La maimuţe de asemeni, jocul intră mai mult în obiceiurile puiului, decât în ale adultului.

Nu există grup de animale adulte pe lume pentru care jocul să fie o ocupaţie atât de răspândită şi de importanţă, ca pentru om. La nici o altă specie nu s'au mai observat jocuri organizate pentru adulţi, cum sunt: matchurile de foot-ball, exhibiţii atletice etc.

Toate cele de mai sus au dus la teoria că jocul animalelor e o activitate desemnată de natură, pentru exercitarea tinerelor animale, în vederea desvoltării facultăţilor de care vor avea nevoie la maturitate. Pisoiul se joacă cu mingea, cu surcele, cu tot ce întâlneşte în cale, cultivându-şi agilitatea necesară mai târziu, la prinsul şoarecilor. Tot astfel puiul de maimuţă se joacă, sărind din cracă în cracă, adolscentul vânează, aleargă, face tot felul de exerciţii corporale spre a-şi desvolta muşchii, spre a-şi ascuţi simţurile şi spiritul, pentru clipa când viaţa i le va reclama.

Această teorie suferă totuş de câteva lipsuri, de mult observate de naturalişti. Nu explică, spre exemplu, faptul că acest impuls al jocului se mai observă şi la păsări mature. In cunoscuta-i carte „Animal Mind", Francess Pitt, descrie apucăturile unei perechi de ciori bătrâne, pe care le domesticise.

Una din ele atrăgea asupra ei atenţia unui pisoi, în timp ce soaţa sa, se furişa îndărătul animalului ciupindu-l de coadă. Când acesta se întorcea, ciorile schimbau rolurile şi comedia reîncepea ; astfel jocul continua până ce furia felinului ajungea într'un punct când le-ar fi putut fi fatală şi atunci se retrăgeau într'un copac, vesele şi guralive, ca nişte ştrengari, în urma unei pozne.

Naturalistul Levick descrie jocurile pinguinilor, cari se urcă pe câte un sloi de ghiaţă, lăsându-se duşi de curent cale de unul până la doi kilometri, apoi sar jos şi se întorc înnot de unde-au plecat, spre a relua cursa. Ne putând sbura, aceste păsări găsesc astfel senzaţia pe care semenele lor o au în aier.

Un fapt extrem de interesant şi de nostim e pronunţata tendinţă pe care raţa sălbatecă o manifestă pentru flirt. Se ştie că aceste păsări sunt monogame. O femelă din această specie, pusă sub observaţie, s'a apropiat cu gesturi provocătoare de diverşi masculi, dintre cari nici unul nu era soţul său. In momentul însă când unul din răţoii astfel provocaţi începea să răspundă prea impetuos seducătoarei apropieri, cocheta femelă se retrăgea.

Cele mai interesante observaţii din punct de vedere al jocului la animale sălbatice, s'au făcut asupra vidrelor. Netezesc pământul ţărmului, formând o pantă lunecoasă ce duce în apă. Un şir de vidre se caţără în vârful acestui lunecuş, strângând picioarele sub ele şi dându-şi drumul în apă, ca pe un tobogan.

Tot astfel naturalistul Brehms scria că, în Elveţia, caprele negre se suie de nenumărate ori în vârful unei coline înzăpezite şi lăsându-se pe picioarele dinapoi, îşi dau drumul una după alta, pe panta lunecoasă.

Toate acestea sunt mult mai puţin importante decât faptul că există un grup mare de animale la care nu s'a observat nici cel mai slab impuls către joc: sunt miile de peşti ce populează apa oceanelor, moluscele dela cele mai inferioare creaturi ca: melcii şi stridiile, pânăla inteligentul şi intrepidul octopus, ani-

Sus: *Jocul la copii, e însăşi bucuria vieţii lor.*
Mijloc : *Jocul melcilor.*
Jos: *Primele impresii reciproce...*

malele din marele grup al crustaceelor, apoi e imensa familie de insecte. E drept că naturaliştii au observat la furnici un fel de exerciţii, ce aduceau cu gimnastica militară şi pe care erau înclinaţi să le ia drept o serioasă manevră, în vederea unui răsboi.

Toate cele de mai sus, duc la următoarele încheieri: Mamiferele şi păsările sunt singurele clase de animale cu sânge cald. Peştele, octopusul, racul, şopârla şi şarpele sunt creaturi cu sânge rece, condamnate de natură să nu se poată mişca decât când temperatura înconjurătoare e destul de caldă spre a le împrumuta energia necesară.

Căldura corpului, lucru stabilit, e în strânsă legătură cu energia desfăşurată de creatură în diversele-i acţiuni. Marele avantaj al mamiferelor şi al păsărilor a fost tocmai această căldură a sângelui lor, care le dă posibilitatea să acumuleze şi să desfăşoare energie, indiferent de temperatura ambiantă.

Uneori mamiferul sau pasărea acumulează prea multă energie fizică şi atunci vânează sau sboară. Dacă n'are această posibilitate, se produce o neplăcută compresiune nervoasă, animalul nu-şi mai găseşte astâmpăr şi aflarea unui mijloc de eliminare a surplusului de energie, devine o imperioasă necesitate.

Acesta e, după prof. Lazarus şi alţi fiziologi, motivul principal al jocului. Astfel se explică de ce păsările şi oamenii, chiar adulţi, găsesc plăcere în a se deda la tot felul de jocuri: aceste creaturi superioare, cu sânge cald, tind să acumuleze o cantitate de energie fizică cu mult mai mare celei pe care o cheltuesc în acţiunile necesare vieţii.

Tot această teorie a jocului ce se bazează pe surplusul de energie şi pe nevoia de activitate fizică, explică de ce jocul e atât de strâns legat de emoţii, în special de râs şi de spaimă. La animalele cele mai inferioare, chiar la cele cu sânge rece, emoţiile şi în special teama, sunt legate de mişcare, de uzul energiei fizice.

Telefonul automat poate fi şi el obiect de jucărie pentru puiul de leu. Jos : Urşi se hârjonesc în joacă.

Naturaliştii au observat că un crab nu se osteneşte să se deranjeze pentru hrană, oricât de flămând ar fi şi chiar când aceasta îi stă la îndemână. Teama însă îl va pune pe fugă, iar dacă unul din cleşti i s'ar prinde în vre-o crăpătură, teama va face pe animal să-şi reteze cleştele captiv, spre a scăpa, ceiace foamea numai n'ar fi în stare să facă.

Oamenii şi animalele superioare ca pisicile şi păsările dedându-se la jocuri periculoase, ce stârnesc sentimentul fricei, nu fac decât să repete conştient această acţiune a animalelor de specia crabului, forţate la o reacţie violentă, de către o emoţie similară. Sentimentul fricei provoacă o activitate fizică mai mare şi o mai mare cheltuire a surplusului de energie.

NUDISM

Se observă în spiritul omului modern o pronunțată tendință retrogradă, o tendință de reînviere a celei mai vechi forme religioase: *„adorația trupului"*, fapt care reese din extraordinara extensiune a cultelor ce grupează indivizii pe asociații în scopul de-a trăi fără vestminte.

In mare parte, practicile religioase ale lumii au la bază consi-

Poliția oprește o manifestație nudistă în orașul Nelson.

derente de ordin pur fiziologic sau igienic: astfel anticile religii egipteană, greacă, romană și brahmanică.

Multe din cultele moderne maschează sub o aparență inocentă, excesele zilelor de destrăbălare ale vechilor romani și eleni. Astfel de secte sunt foarte numeroase acum în Germania, în țările din Nordul Europei precum și în Statele Unite. Principiile acestor culte sunt naiv modelate după marile civilizații ale antichității, festivitățile Spartei, legile lui Lycurg, Germania lui Tacit — au un punct de vedere pur medical: binefăcătoarea acțiune a razelor solare asupra epidermei — și, fără îndoială, higienă și eugenism. Astfel de secte răsăriseră prin secolul al 15-lea, pe toată întinderea Boemiei, urmând erezia hussită, care susținea că o întoarcere la nuditatea lui Adam, îți deschide cu siguranță porțile raiului. Dar aceste culte fură curând abolite, iar membrii rebeli măcelăriți.

„Domnul a creat pe om după chipul și asemănarea sa! Și atât bărbatul cât și femeia au fost goi și nu s'au rușinat" citează din biblie adepții de astăzi ai nudismului.

„In evul mediu, o călugăriță care-și închipuia că făcuse o vizită în iad" îmi spunea unul din acești sectanți, „povestea că văzuse o tânără fată într'un vestmânt de fier, în mijlocul unei vâlvătăi ce înroșise zalele făcând sângele să-i fiarbă și să-i clocotească în vine, țâșnind sub forma unor aburi roșii pe urechi și pe nas. Era condamnată să se chinuiască astfel în vecii vecilor pentrucă, pe când se afla goală în baie, făcuse marele păcat de a se privi! Ce contrast între aberațiile acestor nebuni și ignoranți fanatici și între civilizații papi cari puseră pe Michel Angelo să picteze nuduri în frescele Capelei Sixtine!"

Pe Colina Libertății, în Munții Watchung lângă Plainfield, N. J. se află o colonie naturistă, care s'a intitulat „Liga rusă vegetariană". A fost întemeiată acum vreo câțiva ani de un anume Littauer, patronul unui restaurant vegetarian din gheto-ul New-Yorkului. La un moment dat, s'au ivit însă, neînțelegeri în sânul coloniei: numeroși New-Yorkezi auzind că sectanții beneficiau de ceeace se numește „înapoi la natură", băi de soare și dragoste liberă, — că trăiau numai cu doi dolari pe săptămână, începură să vie puhoi în aceste părți.

„Când am fundat colonia, acum 10 ani" spune Littauer, eram o grupă de 60 de persoane. Ne am urcat în munți spre a trăi cât mai aproape de natură. Eram fericiți. Ne hrăneam cu legume, nuci și fructe. Mai apoi, veniră în colonia noastră oameni cu totul străini de ideile și obligațiile morale ale unui adevărat vegetarian. Nu ne înțelegeau și căutau numai libertatea și avantagiile vieții noastre...

In ce privește „dragostea liberă" — drept să-ți spun, urăsc acest termen. In colonia noastră, căsătoria e ceva sfânt fie că s'ar oficia în biserică, sub cerul liber sau chiar numai în inimă. In principiile noastre nu intră divorțul. Considerăm corpul omenesc, una din cele mai frumoase creații și nu înțelegem de ce l'am robi vestmintelor.

Coloniștii trăiesc în colibe, umblă goi și-și lasă părul și bărbile să crească în voie. Evită carnea, ba chiar și laptele, untul sau ouăle...

La Nyack, New-York, există o adeptă a nudismului care n'a intrat însă în niciuna din asociațiile de acest gen; e D-na Word Leigh „Zeița Soarelui". Și-a clădit o casă cu pereți și acoperișul de sticlă și și-a redus vestmintele la un simplu tricou de baie. Mrs. Leigh e o văduvă de o remarcabilă frumusețã și are părul roșcat, ca al femeilor lui Tizian. Nu e deci de mirare că acțiunile ei suscitară interesul publicului în cel mai înalt grad... Autoritățile interveniră însă, insistând că s'ar impune să se îmbrace mai puțin revelator dacă vrea să trăiască într'o casă de sticlă. Intr'un gest de satirizare a acestei obiecții, Mrs. Leigh îmbrăcă cele patru picioare ale calului său în niște pantaloni lungi și-i puse pe cap o pălărioară!

Cel mai pitoresc dintre cultele care profesează „întoarcerea la natură" este secta Doukhoborilor, sectă pacinică, vegetariană, trăind în valea Kootenay dealungul râurilor Kootenay și Columbia. Ei se dedau unor practici religioase din cele mai ciudate, — ciudate cel puțin, pentru neinițiați — și sunt împotriva școlilor publice, a impozitelor și a căsătoriei. Tânărul Doukhobor se căsătorește, cerând pur și simplu fata dela părinți, dacă soția însă nu-i poate da copii căsnicia se desface automat, fără vreo formalitate. Acești oameni trăiesc în case mari de lemn, uneori câte 20 și mai mulți la un loc. Femei și bărbați, fac băi de aburi în aceeași încăpere, unde se toarnă apă pe lespezi de piatră înfierbântate. Principiile lor sunt radical comuniste și nu-și trimit copii la școală, de teamă să nu primească idei burgheze care ar veni în conflict cu libertatea vederilor lor.

Secta a fost întemeiată în Rusia pe la mijlocul secolului al 18-lea. Membrii ei, cred că Isus, nu numai că a avut o formă omenească, dar că, din timp în timp se reincarnează. Nu acceptă biblia în întregime, ci numai cele zece porunci și alte câteva capitole care le convin.

In ce privește hrana, sunt extremiști și evită carnea, ouăle, laptele și untul. Trăiesc numai cu nuci, ierburi și alte vegetale. Nu uzează de nici un articol de îmbrăcăminte, de proveniență animală — cum ar fi lâna, pielea etc. Nu înjură și nu fumează. Zece mii de sectanți au emigrat din Rusia și se găsesc astăzi în mare parte, în Canada...

Nu de mult, Peter Veregin, a exclus din sectă o sută din cele mai tinere elemente. Motivul acestei eliminări, a fost o demonstrație nudistă făcută pe străzile orașului Nelson, de către o sută de bărbați și femei, ca protest împotriva arestării lui Peter Wlonff, care incendiase o școală publică.

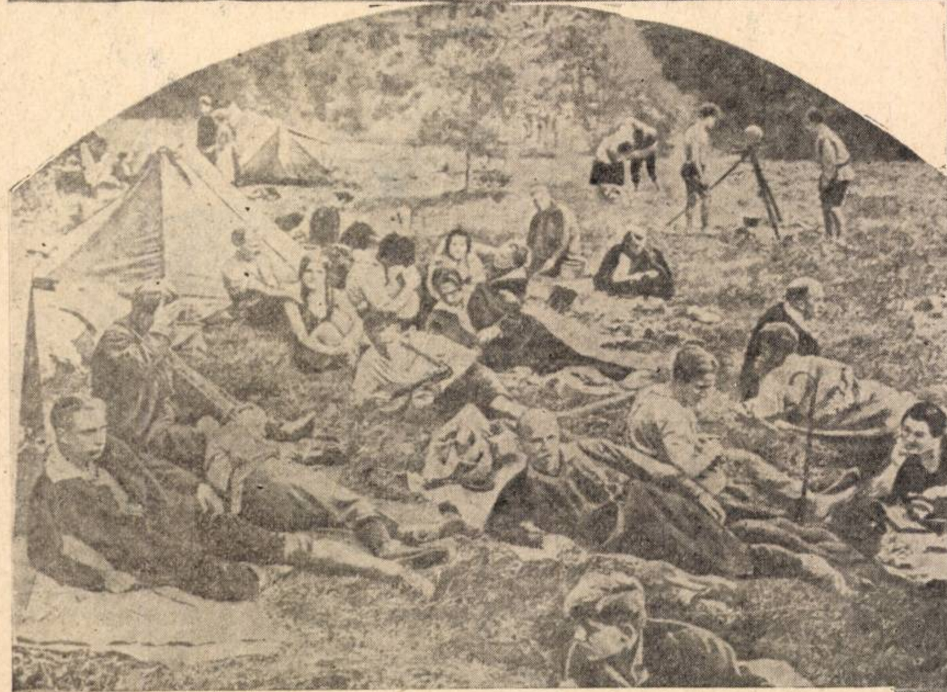
Elementele excluse au format o nouă grupă sub titlul „Fii Libertății". Membrii ei susțin că ideile lor sunt mai avansate decât cele ale contingentului principal. Demonstrația rămase însă infructuoasă și „Fiii Libertății" umplură închisoarea locală persistând totuș în goliciunea lor.

Peste câteva zile, o altă sută de Doukhobori și mai radicali, intrară în oraș, și începură să se despoaie pe străzile principale...

Orășenii, înfuriați și desgustați de acest spectacol, se uniră cu reprezentanții poliției administrându-le o severă corecție. După o oră când încăierarea luă sfârșit, mai toți bărbații cetei de Doukhobori și jumătate din femei, erau complectamente goi. Dar năvălitorii fură de data aceasta lăsați să se retragă, închisorile fiind tixite de cealaltă sută de Doukhobori închiși în ziua precedentă.

Pentru ei, nuditatea simbolizează „adevărul" și cum impozitele, școlile publice și închisorile vin în contrazicere cu principiile lor, s'au grăbit să fluture sub nasul autorităților și ale publicului „stindardul nudului" ca simbol al adevărului.

„In primul rând, spre a intra în asociaţia noastră, nu trebue să fii împins de vreo curiozitate de natură imorală. Nu admitem între noi decât persoane de o impecabilă onestitate care nu se dedau nici băuturilor şi nici teosofiei".

Scriitorul fu primit în această asociaţie de „Naktkultur" în urma unui amănunţit examen medical, plătind o taxă de înscriere. I se dădu să studieze regulamentele societăţii în care se cuprindea şi următorul paragraf : „Cea mai mică infracţiune a idealului societăţii, sau vreo indecenţă intenţionat făcută pentru a atinge susceptibilităţile celorlalţi

Stânga: *Secta lui William E. Ricker în lagărul lor improvizat.* Drpta: *In timpul oficierei, conform teoriei lui Ricker, femeia se prosternează simbolizând „robia".*

Un alt individ, anume William E. Riker, pe cât se pare un specimen de escroc, folosind de paravan principiile „înapoi la natură" care se bucură astăzi de atâta succes, a fondat „Oraşul sfânt" în Munţii Santa Cruz, la şase mile de Los Gatos, California.

Doi reporteri veniţi la Los Angeles, i-au întins o cursă, unul dându-se drept vrăjitor, iar altul drept architect antreprenor de clădiri. Veniseră în acest oraş — spuneau ei — cu scopul de a achiziţiona noui adepţi. Ricker n'a putut fi arestat, dar s'au adunat împotriva lui probe suficiente care au deschis ochii autorităţilor. „Oraşul sfânt" e acum ţinut sub observaţie.

Riker poartă în colonia sa, titlul de rege şi are idei foarte originale.

Tindea să facă din „Oraşul Sfânt" o Mecca a partizanilor „dragostei libere". Plănuia de asemeni să construiască 50 de vile şi un imens dormitor comun unde să locuiască femei şi bărbaţi — plătind o chirie oarecare.

„Acest dormitor, despărţind printr'un şir de uşi, pe bărbaţi de femei" spunea el în proect „va dovedi că simţul social se desvoltă în raport direct cu promiscuitatea".

Teoria lui Riker proclamă în altă ordine de idei femeia ca „roabă a bărbatului" şi preconizează stăvilirea naşterilor.

După teoria sa, membrii sectei sale, nu au dreptul să procreeze.

In Europa însă, această mişcare de „întoarcere la natură" pare să aibă o intepretare mai largă, mai înaltă — cel puţin, aşa se spune. Paul Morand, cunoscutul scriitor francez, ne face comunicări extrem de interesante asupra unuia din aceste secte intitulate „Asociaţia Dianei", în care a reuşit să pătrundă, găsind într'o zi într'o revistă suedeză intitulată „Frumuseţe" următorul anunciu :

„Persoane de ambele sexe, care vor să intre într'o asociaţie al cărei scop e „Frumuseţea", sunt invitate să comunice la cutia 78 Poste Restante...".

Morand trimise o scrisoare. Primi o invitaţie şi avu o întrevedere cu preşedintele asociaţiei, D-rul Vulpius, care-i spuse :

membri, atrage după sine imediata excludere....".

„Totuş, gândul de a mă găsi desbrăcat în mijlocul femeilor şi al fetelor, îmi era penibil" scrie Morand. „Deschisei pe jumătate uşa ce da în hall.... In galeria decorată cu frunze aurite de palmier şi cu şerpi în vase de sticlă, văzui trei bărbaţi. Ii examinai cu atenţie: unul din ei purta atârnat de un şnur în jurul gâtului, un stilo într'o teacă de piele neagră... altfel, nuditate completă; nu era rost de vreun „cache-sex" nici măcar de vreo batistă, chiar pentru un neofit. Cu paşi măsuraţi, intrai în hall.

Privirile îmi căzură asupra unui colţ unde se afla bufetul şi unde familii întregi în costumul lui Adam luau gustarea de dimineaţă.

E. A.

Serbările revistei „Realitatea Ilustrată" la Sinaia

Fermecătoarea Sinaie, a trăit Sâmbăta trecută două zile de sărbătoare cum de mult n'a cunoscut. Festivitățile organizate de „Realitatea Ilustrată" au atras mii de participanți.

Două zile minunate, cu cer senin și soare strălucitor, au contribuit cu frumusețea lor, la atmosfera de sărbătoare și de veselie, care a trecut peste zidurile cazinoului, răspândindu-se ca un svon superb, din brad în brad, în parc, pe alei.

Din trenurile cari au sosit Sâmbătă și Duminecă, sute de oameni au coborît, îndreptându-se în convoi pestriț spre hotelurile cari pentru prima oară în acest an au avut prilejul să fie complete.

Actorii veniți din București să înveselească Valea Prahovei ,au fost obiectul interesului general al publicului, fiind urmăriți în parc, la hotel și la restaurant de privirile admirative ale spectatorilor.

Admirația acestora s'a transformat în entuziasm în sala de teatru, când pointele savuroase și melodiile îmbătătoare, găsiau accente suave, în interpretarea vedetelor.

Dimineața, participanții au avut aperitiv dansant cu divertisment... acrobatic : „Baloanele lui Tantal". La o înălțime respectabilă, agățate cu ață, o serie de balonașe, fiecare reprezentând un număr câștigător la o tombolă gratuită. Baloanele trebuiau doborîte numai de reprezentantele sexului frumos. Și deoarece delicioasele reprezentante ale Evei nu ajungeau până la înălțimea lor, erau ridicate pe brațe și ajutate de cavaleri binevoitori cari se transformaseră subit în atleți.

După amiază doctorul King, a pasionat o asistență numeroasă prin experiențele sale. Parfum care miroase benzină, benzină care miroase a ouă, cercuri cari dispar, acrobații de memorie, toate se succed în ritm accelerat.

Seara, — spectacolul este inaugurat de „American Cabaret", un minunat shetch cu mult rafinament, comic și sentimental, strălucit interpretat de Sylvia Dumitrescu — admirabilă siluetă scenică. Groner și Vasilache, primul, diseur cu un minunat dar al nuanțării, — al doilea, comic muzical neintrecut.

Urmează „Sinaia Petrece" o spirituală și îndrăcită revistă scrisă special pentru serbări de d. N. Constantinescu. Textul extrem de amuzant, a găsit o interpretare fericită în verva și linia perfectă a admirabilei Sily Vasiliu, în vioiciunea Norei Piacentini, glasul Gretei Pop și al lui Jean Nicolescu, în comicul savuros al nedespărțitului duo Ionel Țăranu-Costică Toneanu și în spiritualul conferențiar care a fost d. Talianu. Groner, Vasilache și Sylvia Dumitrescu au apărut și în revistă cu acelaș succes.

Aplauze numeroase chiamă la rampă pe autor și interpreți în vreme ce un jazz-band îndrăcit, deschide balul în sala cea mare. Fracuri, smockinguri toalete, lumină și din nou... baloanele lui Tantal.

Senzația se anunță : concursurile de dans și eleganță. Tango... boston... slow-fox. Obțin premii de câte 1000 d. Calinzachis și d-ra Dimiu (premiul a fost donat pentru săracii ziarului „Dimineața"). D. Sergiu Nadler și d-ra Sylvia Dumitrescu, D. Torusian si d-ra Epurescu. Cupa „Realitâții Ilustrate" a fost câștigată de perechea Sergiu Nadler-Sylvia Dumitrescu, admirabilă ca linie și eleganță.

Publicul, i-a făcut domnișoarei Sylvia Dumitrescu o extraordinară manifestație de simpatie. Excelenta impresie pe care o făcuse în American cabaretul domnului Groner s'a dublat acum când fiind în mijlocul spectatorilor, simpatica artistă împărțea tuturora surâsul.

Perechile premiate la concursul de dans au făcut fiecare un „tour d'honneur" fiind îndelung aplaudate pentru eleganța cu care ritmau melodiile argentiniene în tango și sentimentalismul bostonului din Monterey.

Imediat după concursul de dans, a început concursul de eleganță. Trebue să recunoaștem că publicul — căci el a votat — a avut o alegere din cele mai dificile. La mese, în holul cazinoului, în sala mare de bal, toaletele cele mai strălucitoare erau exhibate. Albul alterna cu negru, laméul cu dantela, împodobind siluete, admirabile.

Toaleta cea mai elegantă a fost purtată de d-na Puia Georgescu, care a primit în dar un frumos tablou al pictorului Lazăr. D-ra Focșeneanu a obținut o mențiune specială, fiind premiată a II-a. Balul a continuat într'o atmosferă admirabilă, înviorată și de prezența artiștilor, eleganți, spirituali și... cheflii.

Luminile mai persistau încă în sala cazinoului, când — afară — lumina zilei își făcuse majestuos apariția din spatele munților. Primele trenuri porneau spre București, purtând pe tampoane și coridoare, oboseala și mulțumirea participanților la grandioasele serbări ale „Realității Ilustrate".

I. G.

Publicul in sala de spectacol; fază din concursul de dans; Ionel Țăranu cu Sily Vasiliu într'un dans grotesc, distrează pe câțiva amici intimi ; scena finală din „Sinaia Petrece".

Generaţia ultimilor treizeci ani

— Pe marginea unei mode noui —

Ne îndreptăm spre toamnă. Cu toată canicula, ce pare că se eternizează. La umbra storurilor lăsate, în dosul ferestrelor capitonate cu hârtii albastre, pe meleagurile munţilor, sau pe acele din apropierea mărilor, se impune azi, celor mai mulţi dintre noi, meditaţiuni mai grave: vacanţa e pe sfârşite. Uşoară umbră de melancolie, abia simţită deocamdată.

Multicolorul vestmânt al modei de vară, se tamizează pe nesimţite. O nuanţă mai închisă, pe ici pe colo. Mai puţine pălării mari, uşoare, cu borduri fragile, albe.

Marii pontifi de la Paris ştiau încă imediat după Paşti, ce nouă alură vor imprima sfârşitului de vară 1931.

Şi fiindcă orice fantezie omenească, oricât de fecundă, de nesecătuită ar fi ea, tot vine un timp când nu mai poate găsi nimic nou, moda s'a mărturisit şi ea învinsă după o perioadă de mai bine de zece ani. In ultimii doi ani şi-a înturnat mereu privirea, căutând o inspiraţie în cele ce s'au purtat în primele decade ale veacului trecut. Centenarul romantismului şi-a impus o clipă pecetea şi în saloanele marilor croitori şi marilor modiste. Creatorii liniei vestimentare de „ultimă vogă", au îmbrăcat femeile cu reminiscenţe 1830, ingenios şi destul de inteligent adaptate ritmului de azi.

După simplitatea excesivă a modei rochiilor scurte, cu talia scoborîtă pe linia inexistentă a şoldurilor, ne-am pomenit brusc cu faldurile lungi şi bustul umflat, strâns în corsaje complicat lucrate, tăiate la fel cu acele de acum 50-60 ani. Decolteuri copioase şi mănuşi foarte lungi. Părul tăiat ezita între bucle „anglaises" şi şuviţe strânse cu greu într'un coc minuscul. Pălăriile din ultima iarnă îşi luară apoi inspiraţia din vremuri mult mai depărtate: dela bonetele Renaşterii. Aproape nişte calote copiate după acele, ce acopereau „tonsura" preoţilor catolici.

Cu cât era pusă mai pe vârful capului, pornind spre ceafă, cu atât o pălăriuţă era mai şic, mai *„dernier cri !"*

Când, deodată brusc, *tabula rasa* de tot ce adorasem în ultimile luni. Marile jurnale de modă, de la Paris, aduseră stupefianta veste, că nicio femee nu mai visează decât cu o pălărie copiată după modelul celor purtate pe la începutul veacului de faţă. Mici, trase tare pe ochiul drept, împodobite cu pene şi *„couteaux-uri"* sau *mici marquis-uri* în două sau trei colţuri.

Pentru a întrebuinţa un termen uzitat la bursă, linia rochilor moderne rămâne încă fermă, adică neschimbată deocamdată (sub toată rezerva, acestei din urmă enunţări, fiindcă cine poate şti ce revoluţie se mai poate produce, până la apariţia acestor rânduri, în domeniul modei).

Nu e moda de acum 30 de ani, sunt viitoarele modele de toamnă.

Dacă cineva, din vreun motiv sau altul, va fi părăsit acum treizeci de ani lumea civilizată, fără să-i mai găsească vreo reprezentantă în tot acest răstimp, va fi revenit din nou printre noi, revederea eleganţelor feminine, nu-i va prilejui nicio mirare. Contimporanele nu se deosibeau prea mult de noi.

In primul rând nota aceasta de asemănare o dau pălăriile de ultima modă Şi doar nu sunt decât câţiva ani decând cele ce se purtau prin preajma lui 1900, ne apăreau drept chintesenţa ridicolului şi al prostului gust....

Aşa trec toate pe lume...

* * *

Un reviriment atât de total în îmbrăcămintea feminină are oare însă şi un substrat mai adânc, care dacă scapă superficialităţei celor mai mulţi, fixează totuş atenţia psihologului?

Incă ne lipseşte lumina definitivă a perspectivei. Conturul estompat, neprecis al vremii în care trăim, se lasă cu destul de mare greutate ghicit.

Şi ar fi oare o dovadă de prea mult curaj, dacă am făcea aici o mică mărturisire: Noi, femeile, ce am crescut odată în veacul acesta, care ne-a văzut copilăria frumoasă şi adolscenţa întretăiată şi îndurerată de răsboiul cel groaznic, odată furtuna trecută ne apropiem oare de făgaşul unor timpuri mai bune, şi pe care în subconştientul nostru îl dorim cu melancolia eforturilor presimţite inutile?

OTILIA GHIBU-SILVU

ALEGEREA „REGINEI ECRANULUI ROMÂNESC"

In dorinţa ca ţara noastră să aibe o vedetă română la Hollywood, ca „Realitatea Ilustrată" să se poată mândri de a fi descoperit o nouă stea de cinema, revista noastră institue un concurs pentru alegerea

REGINEI ECRANULUI ROMÂNESC

Alesei i se asigură, de către o casă mare din Hollywood, un angajament pe timp de un an. In afară de aceasta i se va plăti călătoria până în cetatea filmului unde, bineînţeles, în timpul cât va sta, se va putea releva, spre a-şi lua locul care i se cuvine.

Poate participa la acest concurs, ori care doamnă sau domnişoară, indiferent de vârstă, care are vocaţie, este fotogenică şi fonogenică (pentru filmul sonor).

Nu se face nici un fel de restricţie în ceeace priveşte ocupaţiunea actuală, mediul social sau cultura.

Principalul este talentul.

Toate candidatele, prin însuşi faptul să-şi iau angajamentul de a pleca cel mai târziu în luna Iulie 1932 şi imediat la invitaţia noastră la Hollywood ea nu are dreptul, dela data inscrierii şi până la data semnării eventuale a contractului de angajament la Hollywood, să trateze cu vreo altă casă de filme sau să iscălească angajament pentru timpul de la 1 Mai 1932 mai departe.

Vom publica o serie de bonuri, incepând cu numărul viitor, pe care cititoarele noastre le vor completa, urmând să ni le trimiată toate odată, atunci când seria se va sfârşi.

In aceste bonuri vor fi cuprinse toate datele personale de care avem nevoe.

Primul bon va fi în numărul viitor al revistei „Realitatea Ilustrată".

Dela concursul de dans al „Realităţii Ilustrate"

„REALITATEA ILUSTRATĂ" a organizat la Sinaia, în cadrul unor serbări grandioase, un concurs de dans.

Fotografia noastră înfăţişează perechea victorioasă la Tango : d-ra Dimiu cu d. Kalimtzachis.

Cei mai primitivi oameni

Cum înţelege un indigen din Aranda, să se acomodeze modei....

IN inima Australiei Centrale, sub teroarea misionarilor englezi, triburile indigene au rareori prilejul să se manifesteze, pentru a desvălui ceva din secretele vieţii lor.

Trăesc închişi în sufletul lor şi duc o existenţă care rareori este aprofundată şi înţeleasă. Trebue să fi unul din cei mai ageri diplomaţi, pentru ca să reuşeşti să afli ceva. Şi atunci, îţi dai seama că viaţa acestor triburi, prezintă lucruri inedite, de un interes social şi uman din cele mai accentuate.

VIAŢA AMOROASĂ

Unul din cele mai primitive triburi din Australia Centrală — şi din lume dealtfel — este Aranda. Locuitorii lui sunt atât de înapoiaţi, încât *ignorează că individul descinde şi din tatăl său.* Ei sunt convinşi că orice copil este o reîncarnare a unui strămoş al mamei.

Viaţa lor amoroasă prezintă particularităţi extrem de curioase. Căsătoria, se poate contracta la ei sub două forme: sau tânărul, după ce a făcut o curte asiduă alesei sale, obţine dela aceasta promisiunea că *ii va da în căsătorie prima ei fiică* şi când fata vine pe lume el o creşte şi apoi se căsătoreşte cu ea; sau, cucerind femeea prin forţă. Mijloc mai puţin galant ce-i drept, dar în tot cazul mult mai practic.

Dacă al doilea „sistem" poate intra în concepţiunea oamenilor pătrunşi de de ritmul civilizaţiei moderne, primul acela de a se căsători cu prima fiică a iubitei, pare aproape de necrezut.

In definitiv, nu numai în triburile ascunse ale Asiei se întâmplă ca o femee să fie cucerită cu forţa. De multe ori, chiar în inima bătrânei Europe, se găsesc curtezani de profesie cari în elanul lor amoros îşi impun dragostea prin forţa muschiulară. Diplomaţia şi rafinamentul europenilor, a instituit în aceste cazuri judecata. Dar cine nu ştie, că de cele mai multe ori, după tergiversări îndelungate, procesele se termină prin muşamaua imensă care se întinde ca o sfidare a civilizaţiei moderne ?

Sălbaticii băştinaşi din regiunile Australiei sunt mai sinceri cel puţin.

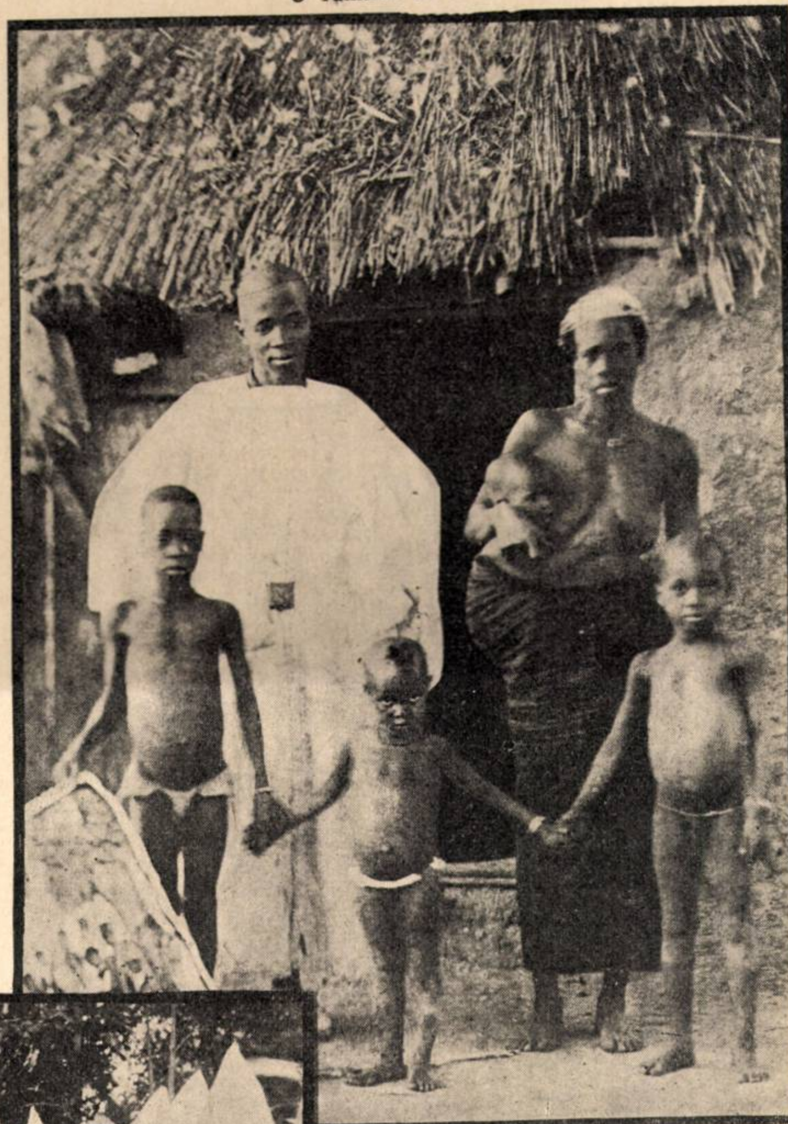
POLIGAMIA

Poligamia este un lucru foarte curent în aceste triburi. După câţiva ani de viaţă conjugală bărbatul îşi aduce în casă o a doua nevastă. Prima, se precipită atunci asupra rivalei şi urmează o bătălie în toată regula, care se termină de cele mai multe ori cu sânge.

(Dealtfel ca în culisele teatrelor noastre, unde nu odată s'a întâmplat ca două artiste rivale să se bată).

Dealtfel incidentele de acest gen nu au niciodată urmări prea grave. Rivalele sfârşesc prin a fi cele mai bune prietene din lume, aliându-se şi unindu-şi forţele pentru... primirea celei de a treia neveste a soţului lor.

O familie de louritiani

POPULAŢIA CEA MAI PRIMITIVĂ DIN LUME

Unul din triburile cele mai curioase din Australia este *Louritias,* unde nivelul civilizaţiei este cel mai scăzut, dacă socotim drept caracteristici ale omului civilizat respectul proprietăţii private şi necesitatea de a se spăla.

Louritianii ignorează cu totul aceste noţiuni. A se spăla, reprezintă pentru ei o noţiune atât de necunoscută, încât limba lor nu posedă nici măcar cuvântul pentru exprimarea acestui act.

MORALA INDIGENĂ CONDAMNĂ INCESTUL

Lucru curios: la această populaţie, incestul este riguros interzis prin nişte legi religioase foarte complicate. Aceste legi merg până acolo, încât interzic căsătoria tinerilor din aceiaş familie.

In linie generală viaţa sexuală a indigenilor este perfect normală.

CANIBALISM FAMILIAL

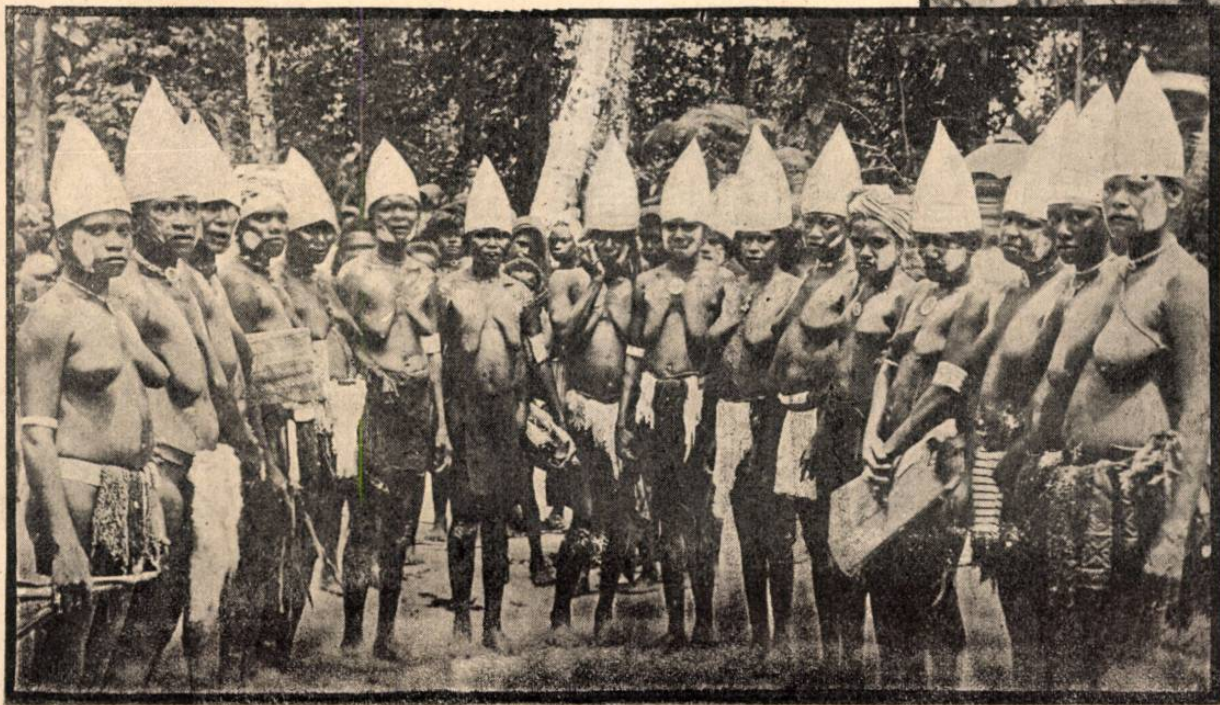
Noţiunea familiei a ajuns să fie destul de dezvoltată şi dacă facem abstracţie de un obicei străvechi prin care fiecare al doilea copil să servească drept... friptură autorilor fiinţei sale, Louritianii pot fi consideraţi drept părinţi cei mai exemplari.

Dealtfel nu numai ei sunt autropofagi în regiunea aceea. Locuitorii insulei Normanby sunt canibali tot atât de convinşi. Este suficient să le vorbeşti de carne de om, pentru ca să observi cum toată faţa lor se crispează. Ei plescăe cu limba — în cunoscători — şi exclamă fericiţi: „Ce bună e!"

Un obicei consacrat, vrea ca acei cari se desting prin bogăţie, frumuseţe, sau talent să fie sacrificaţi. Nu de mult, a fost fript şi mâncat, un adolescent dotat cu o voce extrem de melodioasă.

Sunt mulţi cari din motive diferite se zbat în chinurile atroce ale boalei. Dureri îngrozitoare îi fac să urle înfiorător întru nelinişţea semenilor.

De cele mai multe ori, bolnavii sunt îngropaţi de vii, pentru ca bulgării de pământ să le astupe gura, să-i sufoce, să-i omoare şi să le curme astfel chinul.

Câteva tipuri de locuitori ai insulei **Normanby**

DE VORBA CU CITITORII

„Dr. Fără voe". — Analiza grafologică îmi spune că greşeşti dacă vrei să devii birjar. Cred că meseria de lampagiu ţi s'ar potrivi mai bine, fiindcă luminându-ţi singur calea nu vei mai da în gropi. Alte aplicaţii şi talente nu văd deocamdată. Poate mai târziu... primo purgare... deinde filozofare.

Tartacot barba d'un cot. — Păr pe limba ai? Pe bot? Bileţelu-i fără vot, fiindcă-i prea de tot ne-tot.

1⁵, 18². — Trecutul nu trebue să te încurce niciodată. Nici n'ai să te împuşti, nici n'ai să te călugăreşti, fi sigur! Dacă eşti însă un om cu voinţă, pleacă de lângă ea. Decât să nenoroceşti încă două fiinţe, mai bine impune-ţi singur pedeapsa despărţirii.

Analiza grafolofică sună: Fire impulsivă, de o activitate febrilă dar ireală, fantezistă. Incăpăţânat, spirit de contrazicere, din nenorocire, o fire care nu se poate ţine pe propriile-i picioare; îi trebuesc totdeauna cârji. Cu toate acestea, inteligenţa speculativă, însă neexercitată. Superficialitate. Iată o sumă de elemente susceptibile de o polemică.

Theodora Botoşani. — Duduie, eşti dintre puţinele exemplare femenine, care au o voinţă fermă. Numai că abuzezi de voinţa d-tale, confundând câteodată atitudinea voluntară, cu impulsiunea brutală. Spirit de contrazicere foarte pronunţat. Fantezie, logică în acţiuni pe cari le determini în majoritatea cazurilor după voinţa dumitale. O senzualitate încordată, puternică, dar reţinută. Fire bănuitoare, caustică, masculinizată. Te-aş ruga să-mi confirmi... neadevărurile. Eşti un exemplar rarissim, pe care aş dor să-l cunosc mai de aproape.

Irena. — Tomai faptul că mi-aţi scris rândurile atât de îngrijit, mă face să cred că vă place să luaţi atitudini de salon. Să artificializaţi viaţa dv. sufletească. Dacă însă scrisul e în permanenţă astfel, el denotă: Neîncredere în oameni, logică, o veşnică preocupare estetică (poate merge până la pedanterie). Fire rece, inhibându-şi viaţa sufletească, până la banalizare. Iartă-mă dar o intuiţie extra-grafologică, mă face să cred că de data aceasta se ascunde cu totul alt caracter sub scrisul d-tale. Mai scrie-mi odată şi fără să te preocpe frumuseţea literelor.

Entuziasmatul. — Acum vrei să înveţi să pilotezi pentru a trece Atlanticul? Mai întâi nu riscăm aparatul şi'n al doilea rând, dacă vrei să faci o bae sărată poţi să ţi-o procuri şi la... Strand.

Hena. — Scrisul dumitale duduie, îmi spune. Fineţe sufletească, altoită pe un fond de sentimentalism dulceag, obişnuiţi autoaprecieri la superlativ. Preocupare de poză. O şiretenie specifică sexului din care faci parte, îşi găseşte o demnă interpretă în d-ta. Nevoie de a găsi aprobarea ideilor şi atitudinilor, al alţi oameni. Incolo duduie, o armonie perfectă, o beatitudine sufletească, care ar încânta pe cel mai insensibil nemuritor.

Malvy. — Problema psihologică pe care mi-o pui d-ta, se rezumă într'o singură frază: Resimţi plictiseala aceluia, care a avut totul fără nici un efort. Te asigur că un zbucium puternic sufletesc, te-ar fi făcut să îmbrăţişezi cu totul alte vederi. Imaginaţia de care dai dovadă, te-a plimbat într'o lume ireală, care în cele din urmă trebuia să se năruie. Realitatea (şi cea ilustrată bine înţeles!) conţine mult mai multă poezie decât îţi închipui, trebue să ştii s'o descoperi însă. Te rog să-mi trimiţi o fotografie, pe care o voi restitui bine înţeles. Altfel nu-ţi pot face analiza grafologică. Mă încurcă reminiscenţele alfabetului cirilic.

M. Sorescu. — Singura parte gravă a caracterului dumitale, este faptul că te manifeşti bombastic. E în d-ta o tendinţă, de mai bine, un egoism raţionat şi bine dozat, care doreşte progres. Un sensualism de asemenea bine întreţinut, care e motivul bunătăţei şi calităţilor relativ morale pe care le posezi. Dar numai în funcţie de acest lucru. O armonie, un echilibru perfect, domină în toate manfestările d-tale. Fantazia e alimentată bogat de inteligenţă (contrar de cum ar trebui să fie). Aşa se explică şi faptul că eşti mult prea bănuitor, că eşti un tezist incurabil şi puţin utopic. Iţi mulţumesc pentru inspiraţia ce-ai avut-o de a nu-mi relata nimic în privinţa relaţiilor d-tale cu cele două „Realităţi"; mi-ai scutit o corvoadă inutilă.

Lotharina cea cuminte. — A d'autres! Dumneata obişnueşti proza rimată, cu alte cuvinte poetizezi viaţa, dar profanezi poezia. Nu-i tocmai atitudinea unei persoane „cu minte"!

1) Pe cine iubeşte mai mult Jan Kiepura ?

Pe... viţelul de aur, duduie !

2) Ultimul film al frumoasei Jeanette Mac Donald este „Annabella afairs".

3) Cel mai bun tragedian, nu; dar unul dintre cei mai buni.

Blondinette. — Adresa lui Willy Forst, este Sachsenplatz 8, Berlin-Charlottenburg IX.

Don Juan. — Adresa Janettei Mac Donald: Fox-Film Corporation 21, Dundas Street East, Toronto, Ontario. Adresa lui Maurice Chevalier, 8 Rue de la Bienfaisance, VIII-e Paris.

Gavril Nistor. — Bob Curwood, se află actualmente într'un turneu în Mexic, unde turnează un film pe... datorie. Greta Garbo, are adresa la Metro-Goldwin, Studios Culver-City Cal.

Tomais. — Turnează la Paramount, adresa particulară o găseşi la vecinul „Don Juan".

Gello Karleyn. — Douglas Fairbanks realizează acum filmul Reaching for the moon, cu Bébé Daniels. Olga Baclanova turneează la Metro. Grafologia într'un număr viitor.

Pisulache înfometat. — Mi-e frică să nu fi plecat din nou în Patagonia, decând nu ţi-am mai scris. Ramon e un tip extraordinar. Cântă din toate instrumentele de suflat, afară de cele disgraţioase. Câştigă circa 6000 de dolari pe săptămână. Partenerul Annyei, a fost Pinat şi Bressart. Angora pe care mi-ai trimis'o are un singur defect Pare un adrogin. E asemenea unei femei cu mustăţi. Restul pe mâine.

Lady Hamilton. — Trăeşte şi se bucură de binefacerile berei bavareze. Proturberanţa solară, se numeşte corola de flăcări, care înconjoară soarele. Propoziţiunea aceea ungară se traduce: Spune-i domnişoarei Horvath, celei mici.

Puiu. — D-ta şi ironie? Profanezi ideia! Ironia presupune spirit, inteligenţă. Dece abordezi un gen care nu ţi-e propriu? Ironie de exemplu, este faptul că trebuie să te citesc pe dumneata... a soartei bineînţeles.

Teddy. — Vrei să polemizezi cu mine? Trebuie să şti amice, că sunt însă foarte sgârcit cu timpul meu. Aşa dar te rog să mă... menajezi, pe cât posibil.

Un nou „star". — Al cărei suburbii? Olga Baclanova turnează actualmente The great loves, Metro-Goldwin-Mayer.

?. — D-ta eşti sfinxul din Rezina? Buster Keaton turnează actualmente Sidewalks of New-York la Metro-Goldwin-Mayer.

Piu-Piu. — Dece nu pilule de catramină, duduie? Billie Dove turnează actualmente The age for love. Scriţi în englezeşte pe adresa United Artists Studio, 1041, N. Formoza. Ave, Hollywood Calif.

O pupăză mică. — Dumneata vrei să transformăm rubrica într'un album zoologic? Nu-ţi contrazic afinităţile, dar rămâi în cuibul dumitale. Rişti să ne afumi pe toţi. Gary Cooper filmează la Paramount adresa lui 5451 Marathon St. Hollywood Cal. Ultimul său film, sub „presă" este: Take this woman.

Un admirator. — Greta Garbo turnează actualmente două filme: Susan Lenox, Her fall and rise. Metro-Goldwin pentru dumnezeu! Eşti impeiabil; ca admirator să nu-i cunoşti sălaşul.

Elena. — Cel mai elocvent răspuns la întrebarea dumitale, dacă Greta se retrage, cred că e cel de mai sus.

Clara. — Şi dumneata vrei să şti ce face Greta Garbo? Citeşte: „De vorbă cu cititorii!".

Roger de Vermandois. — Domnule din Bar le Duc (Jud. Ialomiţa) versiunile cari au atins augustele-ţi urechi, au fost simple colportări gascone (Se citeşte cu accent circonflex pe a).

Cleo d'Argy. — Scrisoarea m'a interesat enorm. Pentru fotografie te rog chiar. Dar ceeace aşi mai putea să-ţi spun, din analiza grafologică, nu mai formează cadrul acestei rubrici.

Boris. — Intrebarea dumitale nu este formulată. Imi faci diverse considerente asupra bolşevismului. Ce vrei părerea mea asupra bolşevismului? Iat-o. O utopie încă necoaptă, pentru oameni mai puţini copţi. Este o formă socială embrionară încă. Forma definitivă nu o cunoaştem şi nu ştim cum va fi. E încă o punte spre un scop.

Melino. — Cu regret constat că ai mai multă „mielină" decât materie cenuşie. Şervetul de hârtie, nu poate folosi decât analizei culinare (ai mâncat bame cu carne) ca apoi să i se dea ultima întrebuinţare.

Un admirator. — Eşti încă prea naiv, amice. Să-ţi dau un sfat ca să-ţi îndrepţi caracterul? Iată-le: muncă perseverentă, să nu-ţi contrazici aspiraţiile, să nutreşti totdeauna idei înălţătoare, cu riscul de a da ceva mai mult dela tine, decât vei primi în schimb. Gândeşte-te totdeauna să mulţumeşti pe alţii şi mulţumirea ta va veni dela sine. Acum ţi-am dat sfaturile ! Nu uita să le uiţi ! Sfaturi se dau, căci sunt totdeauna bune pentru alţii.

Odalcisa de Salermo. — Duduie, mata ai vrut să mă'nşeli scriind frumos şi ordonat; dar te înşeli singură. Scrisul obişnuit caligrafic, e foarte prost cotat în grafologie. Inseamnă banalitate, lipsă de personalitate, este scrisul omului, care vrea să-şi ascundă prostia printr'un răspuns învăţat pe de rost. Inţelegi dar dezastrul, care te aşteaptă. Mai scrie odată, natural fără subtilităţi grafice.

Mustafa Handi. — Adresaţi-vă revistei „Wissen u. Fortschrit" pentru aparatul în chestiune. Adresa revistei este: Berlin S. W. 48 Wilhelmstrasse 13.

Prostuţa. — Alegând acest pseudonim, aţi făcut primul pas spre cunoaşterea de sine. Din puţinele rânduri pe cari mi le-aţi scris, se poate deduce un temperament viu, arzător, un spirit de contrazicere foarte pronunţat, un orgoliu tot atât de puternic. Nevoia de a fi aprobată de mulţime. Adăugând pasiunea de care daţi dovadă şi sensualismul, vă definiţi ca un exemplar femenin de cea mai pură rassă.

Ika 13. — Scrisul dumitale duduie, denotă un caracter dintre cele mai armonioase. Aspiraţiile, visurile dumitale se împletesc din ingenuitate, superstiţie şi misticism. Frica de a nu părea ridicolă cu astfel de gânduri himerice, ţi-a impus o anumită rezervă faţă de oameni. Voinţa destul de bine dozată, aduce oarecare echilibru sentimentalismului nativ, creindu-ţi o predispoziţie spre meditaţie, spre o atitudine oarecum sceptică, în faţa neajunsurilor vieţii. Multă înţelegere şi îngăduinţă faţă de alţii, deci şi faţă de sine.

Plictisitul. — Ai răuşit să mă plictiseşti şi pe mine într'aşa un hal, în cât renunţ la grafologie. Prea puţin text.

LOTHAR

UNDE E AVIONUL ROMÂNESC CARE SĂ TREACĂ ATLANTICUL?

De vorbă cu aviatorul ROMEO POPESCU

„Realitatea" a pus o întrebare cum nu se poate mai firească pentru epoca noastră de culminante eforturi spre marile isbânzi:

„Unde este avionul românesc care să treacă Atlanticul?"

Insemnează această întrebare numai câteva vorbe cari îţi cer răspunsul ci înseamnează şi puţină desnădejde şi amărăciune, isvorîte din nelinişte orgoliului nostru românesc?

De pretutindeni vin svonuri de întreceri şi de biruinţe noui. Toţi găsesc vreme, pe lângă cârcotele şi necazurile de care nimeni nu este absolvit, şi pentru fapte mari, uneori gratuite, alteori cu urmări practice, întotdeauna dătătoare de încredere, de curaj, bogate în semne bune, în stigmate, din care naţiunile cată să-şi ghicească simbolul de virtute şi putere.

Noi privim, ne entuziasmăm pentru toţi şi ne mulţumim cu spectacolul — gratuit.

Ce ne lipseşte ca să luăm parte şi noi la jocul celorlalţi?

Se zice că avem aviatori admirabili. Şi între toţi cei tineri cari nu s'ar da deoparte de la cea mai grea încercare ce li s'ar cere, cunoaştem unul dintre cei mai indicaţi. Are la activul său 14 raiduri internaţionale, este actualul deţinător al recordului naţional de înălţime, de durată (singur pilot la bord) şi de distanţă în circuit închis.

A ridicat cea mai mare încărcătură din lume pe cal putere — 13 jum. kg. Costes a ridicat la traversarea Atlanticului numai 9,6 kg. pe cal putere, iar la recordul mondial de distanţă în linie dreaptă 10,5 kg. pe c. p.

Este căpitanul aviator Romeo Popescu.

L-am întrebat zilele trecute ce zice de întrebarea „Realităţii".

— „Ce să zic? Zic şi eu ce zice şi Realitatea, şi toată lumea. Ungurii au putut să facă o ispravă ca lumea şi noi nu".

E cald. Căpitanul fumează nepăsător.

Işi ţine mâinile în buzunar şi se leagănă pe pe genunchi...

— Nu cumva vrei să-mi ei un interview?

— Nici nu mă gândesc. Te-am întrebat şi eu aşa, fiindcă te ştiu pasionat după raiduri.

— „Eu pasionat după raiduri ?... Nu d-le. E o eroare. Eu sunt pasionat după băile de nămol, pe cari nu găsesc timp să le fac.

Am un reumatism îndrăcit în umărul drept...

Raiduri ?

Raiduri, răidioare, raiduţe....

Ce să mai fac cu ele?

Discuţia continuă jumătate în glumă şi jumătate serios.

E vorba de bani, de sărăcie, de lipsă de încurajare, de o seamă întreagă de necazuri vechi spuse cu multă discreţie şi comprimate.

Pe nesimţite alunecăm la subiectul care mă interesează pe mine:

— Mai întâi şi mai întâi, n'avem în ţară un avion de mare raid. Şi alegerea unui astfel de maşini ar trebui făcută pornind dela premize precise.

N'ar trebui în nici un caz să se încerce nici un fel de inovaţie. Pentru găsirea materialului ar trebui pornit pe căile bătute şi experimentate de alţii, unde toate datele technice sunt cunoscute.

Pe urmă nu s'ar putea în nici un caz porni din Bucureşti cum zici d-ta şi din niciun alt oraş din ţară. România e foarte rău plasată din punct de vedere al plecării în performanţe mondiale, fiindcă un avion pornind spre Vest întâlneşte Carpaţii deabia după trei sferturi de oră de sbor şi nu i-ar putea trece cu marea încărcătură cu care ar trebui să pornească.

In spre Est — admiţând că s'ar putea sbura peste teritoriul sovietic, avionul ar avea de întâlnit podişul Taurusului deabia după 3 ore dela decolare. Or, avionul supraîncărcat are în primele 10 ore de sbor un plafon maxim de 1500 metri şi Taurusul e de 2000 metri.

O călătorie spre Sud e imposibilă. Nici o performanţă de distanţă nu s'a făcut pe meridian. Ai fi obligat să treci tropicele de două ori şi ai avea perpetui şi mari variaţii meteorologice, deci şi mari variaţii de consumaţie, rea utilizare a materialului, etc.

— Atunci ?

— „Eu n'aşi decola decât de dincolo de ocean. Aş lua Atlanticul în piept şi de acolo aş continua apoi cât mai adânc în inima continentului, până la epuizarea benzinei.

— Dar te-ai încumeta să pleci ?

— Evident că m'aş încumeta. Oricând !...

Aş urma ruta clasică a lui Lindbergh, Byrd şi ceilalţi, până în valea Eufratului, cât mai adânc, în spre Bassora, Golful Persic — circa 60 de ore de sbor continuu...

— Crezi că un astfel de raid ar avea oarecare răsunet ?

— Cred că ar fi una din cele mai frumoase performanţe de tentat... Ne-ar pune dintr'odată în ritmul marilor încercări.

O clipă simpaticul aviator rămâne pe gânduri. Apoi :

— „Eh, eh... de ce nu mi se dă mie libertate completă de acţiune şi... şi bineînţeles fondurile necesare.

De mâine aş începe antrenamentul...

— Ar costa mult un astfel de raid ?

— „De ştiu şi eu ? Am făcut de câteva ori nişte calcule... aşa pentru mine.... Vreo 12 milioane, cu asigurări, pregătiri neprevăzute, etc. Avionul singur ar costa vreo 8 milioane.

*

Ne despărţim sub un pretext oarecare.

De fapt eu am plecat grăbit le redacţie ca să nu uit vreun cuvânt din cele auzite.

Pe drum făceam următoarele reflecţii : Raidul e posibil... oameni de curaj, pricepuţi şi hotărîţi, avem...

România să n'aibă oare 12 milioane ? — cam cât fraudează un casier într'un an ?

I. RAK.

Găsiţi cheia norocului!

Alăturat publicăm ultimul bon din seria pe care ne-am propus-o, şi citiorii noştri să se prezinte cu aceste bonuri, în ziua de *23 August a. c.* la *parcul „Bragadiru" (fost Gib) din strada Isvor No. 112*, unde, printr'un joc original şi amuzant se dă posibilitatea participanţilor să câştige automobilul.

Serbarea va începe la *orele trei* şi va avea caracterul unei *kermesse: se vor organiza concursuri de baloane, alergări cu ouă în lingură, producţiuni artistice pe scenă, baloanele lui Tantal, cu numere de tombolă câştigătoare şi gratuite, concurs de eleganţă la dans, alegerea reginei de vară a Bucureştilor* (doamnă sau domnişoară), *jocuri de lumini* şi *de artificii.* Desigur însă că atracţia principală va fi *alegerea cheei norocului.*

Automobilul va fi plasat în mijlocul grădinei, încuiat şi fiecare participant care va prezenta câte *zece bonuri ale revistei „Realitatea Ilustrată"* primeşte în schimb *un cupon*, pe baza căruia are dreptul să ia o cheie. Cheile se găsesc repartizate în zece cutii şi din toate cheile una singură se potriveşte. Fiecare posesor al cuponului îşi alege singur cheia la care are dreptul — el nu are dreptul să umble decât *într'o singură cutie*, din cele zece, şi n'are dreptul să prindă decât *o singură chee în mână* — şi apoi încearcă dacă această chee se potriveşte la automobil.

Cel care a găsit cheea potrivită, devine proprietarul automobilului.

Cititorii din provincie sau acei cari nu vor să participe la serbare, spre a nu plăti taxa de intrare (40 lei), pot încredinţa bonurile lor unui cunoscut care va primi cuponul în numele său. Deasemenea—dacă vor — le pot trimite redacţiei noastre, care va delega pe cineva cu alegerea.

Amănunte şi bilete de intrare la serbare găsiţi la redacţia revistei „Realitatea Ilustrată" strada Const. Mille No. 7.

„REALITATEA ILUSTRATA"

Bon No. 10

Numele ....

Str. .... *No* ....

Localitatea ....

Bonurile se vor trimite administraţiei noastre toate odată, după apariţia ultimului bon. Abonaţii noştri sunt înscrişi la tragere, din oficiu

Studenții congresiști în parcul din Sinaia, înainte de deschiderea festivă a congresului.

Congresul confederației internaționale a studențimei

Conferința româno-ungară

Intr'o conferință economică româno-maghiară ținută la Sinaia, s'au discutat probleme interesând cele două state vecine. Infățișăm o fotografie luată la această conferință.

Săptămâna trecută s'a ținut la București și Sinaia, congresul confederației internaționale a studenților. Prezentăm cititorilor fotografii dela acest congres.

Stânga: *d. Saurin, președintele confederației internaționale a studențimei, își citește cuvântarea în fața delegaților.*
Jos stânga :*delegații belgian, chinez, român și italian la Sinaia.*

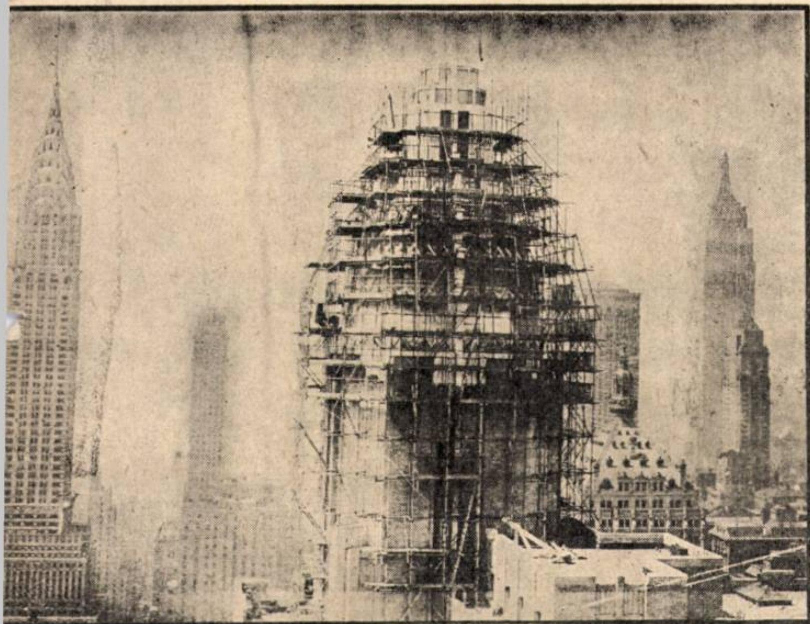
Jos dr.: *Startul concurenților cicliști, cari au luat parte la concursul organizat de revista „Realitatea Ilustrată" la Sinaia.*

Foto Berman

Cele mai înalte clădiri din lume

ew-York, se construeşte actualmente cel mai inalt hotel din lume. Va optzeci de etaje. In fotografia noastră se văd cele două clădiri monu-ale: la dreapta: *Empire State Building, cu 102 etaje şi 330 metri înălţime,* la stânga: *clădirea Chrysler cu 80 de etaje*

OMAGIU OMULUI DE ŞTIINŢA

Freud intemeetorul psihanalizei a împlinit 75 de ani. Cu acest prilej i s'a oferit un bust, opera sculptorului O. Nemon.

Principesa noastră în călătorie de nuntă

Arhiducele Anton de Habsburg împreună cu arhiducesa Ileana, după căsătorie, au plecat cu avionul. Ei s'au oprit la Viena unde au fost prinşi de obiectivul fotografului. Foto Wide World şi Keyston

PIK ŞI PUFF

Dragă Puff —
constat cu jale
Că de mult nu mi-ai mai scris!
Nu mai ştiu ce pui la cale,
Ce-i prin preajma dumitale,
Ce gândeşti şi ce-ai de zis...

De-aş putea, — ca astă vară
Să m'aştern din nou la drum,
Te-ai trezi cu mine, iară...
Ce păcat că 'n astă seară
Nu te afli-aci, acum!...

Am vorbi, — ne-am spune gândul
— Cum ne-am spus de-atâtea ori —
Sufletul analizându-l,
Eu lătrând, tu mieunându-l, —
Stând de taină până 'n zori...

Dragă Puff, — deşi departe,
Ţie mă gândesc să-ţi scriu, —
Şi-ţi timit această carte:
Sunt nedumerit.. In parte,
Iată ce-am aflat, — ce ştiu:

Tom, prietenul de joacă
—Un copil drăguţ, curat,
Cu obraji de promoroacă,
— De la şcoală, — pe la toacă,
Vine foarte învăţat!

Şcoala e o casă mare
Plină numai cu copii:
Nimeni altă treabă n'are
Decât doar, să spu'e tare
Fel de fel de poezii!

Uite, —e aproape anul
De când umblă Tom prin şcoli :
Cum îşi leapădă ghiozdanul
Spune versuri cu toptanul
Până ce ne bagă 'n boli!

Asta n'ar fi cine ştie
Ce bucluc, — dar, — bietul Tom!!
Să-l auzi, — e-o grozăvie!...
Are câte-o ironie
Pentru fiecare om!

Nemţii, ungurii, bulgarii,
La un loc, nu fac doi bani!
Turcii şi-au pierdut şalvarii,
Şi, — mai sprinteni ca ogarii,
Fug „fricoşii" de ţigani!

Nu pricep!... Acesta oare
Este rolul şcolii lui?
Cu idei înălţătoare,
— Fără vorbe jignitoare, —
Alt subiect de glumă, nu-i?!

Ca să-ţi dau o pildă: spune,
Tu cam ce-ai putea să zici
Dacă noi am presupune
C'o pisică — (prin minune!)
Dă cu tifla la pisici?!!

... Bietul Tom! Ades îmi vine
Să-l declar... reacţionar!
Şi, gândesc, adânc, în mine,
Ascultându-l: cât de bine
Că n'am fost nicicând şcolar!!

PIK

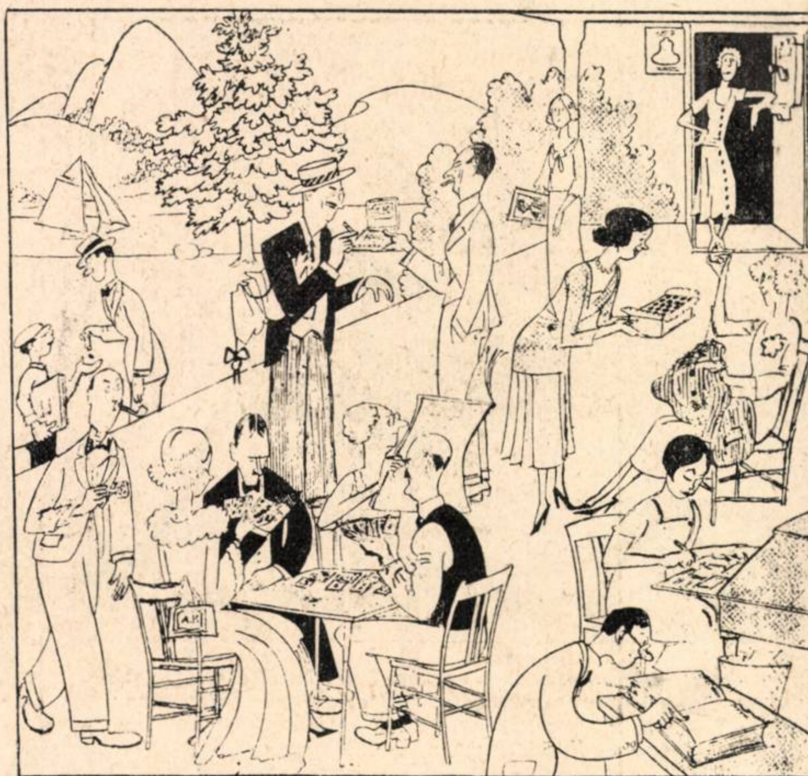
Dragă Pik,
Iţi timit o ilustrată:
„O vitrină de şuncar".
Voiu răspunde altădată
La problema încurcată
Cu faimosul tău şcolar!

... Iţi văd faţa încruntată,
Ochii mari şi chica ciuf:
Ca să mi te 'mpac pe dată
Iţi răspund: pre-ju-de-ca-tă!
Scrie-mi

Salutare
PUFF
p. conf. CIUFULICI

Concursul de perspicacitate No. 5

In mod gradat prezentăm cititorilor noştri concursuri tot mai grele.

De data aceasta problema e foarte delicată şi cere mult spirit de observaţie : la un pick-nick într'o staţie de vilegiatură se găsesc şapte perechi. Este vorba de a indica — observând atitudinele şi ocupaţiunile — cum se însoţesc cele şapte perechi. Pentru indicaţii vom denumi :

1) Doamna care aşteaptă la telefon;
2) doamna cu revista în mână;
3) domnul care oferă ţigarete;
4) domnul care ia ţigareta şi are sub braţ hârtia unui pachet;
5) domnul care cumpără ziar;
6) doamna care coase;
7) doamna care oferă bomboane;
8) doamna care scrie ;
9) domnul care caută într'o carte;
10) domnul fără haină care are cărţile în mână;
11) doamna care joacă cărţi şi are poşeta pe scaun;
12) domnul cu pipa în gură, care aduce o marcă;
13) domnul îmbrăcat în negru, care stă la masa de joc şi
14) doamna care citeşte gazeta.

Cu puţin spirit de observaţie, după atitudinea fiecăruia, după ocupaţia fiecăruia, se poate determina modul cum se însoţesc perechile.

Exemplu : Cititorii vor rezolva problema în modul următor : doamna 1 (care vorbeşte la telefon) este soţia domnului 9 (care caută în cartea de telefon).

La fel mai departe, pentru toate cele şapte perechi.

Soluţiunile bune vor fi premiate.
Premiul întâi: lei 2.000.
Premiul al doilea: 1.000.
Premiul al treilea : 500.
Premiul IV—X: câte un volum de literatură din editura „Adeverul" S. A.

Intre soluţiuni egale hotărăsc sorţii.

Soluţiile se vor trimite, însoţite de cupoanele respective la redacţia noastră, strada C. Mille No. 7 până cel mai târziu în ziua de 5 Septembrie a. c.

Premiaţii concursului No. 2 de perspicacitate

Soluţia justă :
Sunt gemeni câinii 2 şi 11.
Prin tragere la sorţi au obţinut :
Premiul I lei 2000 d-şoara Maria Vernescu, Galaţi.
premiul II lei 1000 d. Ion Morariu Timişoara.
Premiul III lei 500 d. Teodor Gheorghiu, Iaşi.
Premiul IV—X câte o carte următorii :
D. Spiridon P. Zanette, Dârste (Braşov).
D. Florin Stratilat, Bazargic.
D. Paul Dâmboviceanu, Bacău.
D-ra Elisabeta Mâreuş, Satu Mare.
D-ra Lizica Rădulescu, Ciumeghiu (Bihor).
D-ra Yvonne Eskenasi, Craiova.
D. Pamfil Gabriel, Cluj.

REALITATEA ILUSTRATĂ
20 August 1931
CUPON
pentru participarea la concursul de perspicacitate.

ANUL I Nr. 20. 20 AUGUST 1931

reporter

Degetul tăiat

CEAŢA — faimoasa „fag" — acoperia Londra cu vata ei asfixiantă.

Clădirile vaste ce formează New Scotland-Yard, poliţia judiciară engleză, apar din ceaţă cu sute de ferestre iluminate, deşi e numai zece dimineaţa. In curtea vastă, două rânduri de automobile aşteaptă o alarmă, ca să înceapă să dudue din motoarele lor puternice. Umiditatea ceţii, formată din funingine şi ulei, face să lucească pelerina cauciucată a policeman-ului dela intrare.

Un om cu statura herculeană, îmbrăcat ca un hamal din port, apăru din beznă şi se îndreptă spre poartă, dar agentul îl opri:

— Cine eşti? Ce vrei?

— Serviciu secret, răspunse omul, arătând sub reverul hainei răpănoase, insigna de detectiv englez.

O clipă agentul îl privi bănuitor, apoi începu să râdă:

— Faină deghizare, d-le Hutchinson. Pe cinste căci nu v'aşi fi recunoscut...

— Ce să fac?... Vin din Limehouse, cartierul cel mai primejdios din Londra. Şeful e aci? Aducem patru *Chinks* (chinezi), duba ne urmează.

Choo-Feng

Insigna Societăţii Tien-Ti-Hui

Drept orice răspuns, agentul arătă o fereastră luminată dela etaj; detectivul urcă repede scara şi dispăru.

DEGETUL TAIAT

Cu opt zile mai înainte, în zorile unei zile de Noembrie, un policeman, James Taylor, pe când îşi făcea rondul pe străzile din Limehouse, dealungul Tamisei, zărise, la lumina lanternei sale de buzunar, câteva pete suspecte, pe nişte uluci înalte de trei metri, terminate prin vârfuri de lance, care înconjurau antrepozitul de bureţi de Orient al casei Choo-Teng şi Tanetti. El cercetă maşinaliceşte ferestrele şi înaltul grilaj blindat. Totul părea normal, dar când era gata să-şi stingă lanterna, zări agăţat de unul din vârfurile ascuţite ale ulucilor, ceva ca o bucată de carne. Apropiindu-se, văzu că acest obiect era un deget — un deget de om — plin de sânge, prins de acel vârf cu un inel de argint. Desigur că cineva escaladase grilajul şi în momentul când a sărit jos, inelul se prinsese în vârful de lance, astfel încât greutatea trupului, zmulsese degetul din rădăcină. Agentul sună îndată la poartă, dar neprimind nici un răspuns, chemă cu un fluerat strident, pe colegul său din postul vecin. Cei doui poliţişti se sfătuiră o clipă, apoi Taylor se duse să telefoneze la Scotland Yard, în timp ce tovarăşul său rămase de gardă.

IN CARTIERUL CHINEZESC

Iată cum povesteşte un reporter — d. Asthon-Wolf — cele întâmplate:

Petrecusem noaptea împreună cu inspectorul Hutchinson, ca să-l ajut să interogheze pe un tânăr excroc din Buenos-Ayres, când soneria telefonului începu să zbârnâe. Prietenul ascultă un moment, apoi aşezând receptorul la loc, se întoarse spre mine şi-mi spuse râzând:

— O afacere bizară în cartierul chinezesc. Cunoşti puţin limba fiilor cerului, vino cu mine, va fi ceva interesant.

Astfel am putut să iau parte la această anchetă extraordinară.

Un automobil ne duse la Blackwall-Tunel şi de acolo, am mers pe jos, până la Limehouse. Cartierul era pustiu, o tăcere mornă domnea pe străzile sinistre. Hutchinson examină îndelung faţada antrepozitului de bureţi, şi ne făcu semn să ne apropiem.

Chang

— Trebue să mă urc pe umerii tăi, Taylor, ca să dau jos asta.

Şi, punând un picior în mâinile împreunate ale agentului şi un genunchiu pe umărul său, luă degetul cu inel şi sări jos.

— Iată un hoţ care a vrut să ne lase cartea sa de vizită, zise el cu un surâs acru. E ciudat totuş că bătrânul Chao-Feng, care locueşte aci cu iubita sa, nu a răspuns când agentul a sunat la poartă. E un avar şi ca toţi chinezii preferă să-şi păstreze banii în casă, decât să-i încredinţeze unei bănci. De altfel, se suone că posedă perle minunate. Cel ce şi-a lăsat degetul aci, e poate nu numai un hoţ, dar şi un asasin. Va trebui să spargem uşa şi să perchiziţionăm imobilul.

— „Spui că acest chinez are o iubită?

— „Da, o femeie foarte frumoasă, fata unui englez şi a unei dansatoare malaeze. E supranumită „Perla din Limehouse".

Taylor se duse să aducă dela postul de pompieri o scară, şi după o jumătate de oră, ne aflăm în curtea plină de lăzi. Uşa dela apartamentul chinezului, era încuiată dar aceea care da în magazin, era deschisă. Hutchinson,

ne arătă îndată pete de sânge pe podelele murdare, ca şi în praful format din fărâmiturile de bureţi uscaţi. Am observat şi eu urmele unei ghete de om, acoperite în parte de amprenta fără formă precisă a unor cipici de chinez. Un european alergase pe aici, urmărit de un chinez. El sărise probabil pe o ladă şi de acolo în stradă.

Detectivul cercetă încăperile de sus, dar nu găsi pe nimeni .

— „E ciudat", zise el, „sângele acesta... degetul tăiat... urme precise de luptă... şi totuş, nimeni... Aşi fi jurat că s'a comis un asasinat. După toate probabilităţile, sărind zidul, intrusul misterios, şi-a agăţat inelul în cuiul de fier şi şi-a pierdut degetul.

— „Nu cred", răspunse el. „Priveşte această ladă, ea a fost deplasată cu puţin înainte de sosirea noastră, şi nu poate fi vorba de o urmărire fiindcă ea e foarte grea şi nu pot s'o mişc din loc singur. E a fost împinsă încet, cu mari sforţări lângă zid. Ar trebui cel puţin un sfert de oră pentru aceasta.

— „De ce spui că, cu puţin înaintea sosirei noastre?"

— „Fiindcă locul unde se găsea înainte, abia e udat de ceaţă şi totuş ploaia a durat toată noaptea... apoi, priveşte acest deget; el a fost mai întâi sdrobit şi apoi tăiat cu un instrument ascuţit, — cu o secure de exemplu, — şi n'a fost deloc smuls din rădăcină. Dovada este că sângele a curs spre vârf, lucru imposibil, dacă inelul s'ar fi prins de vârful de lance în timp ce omul era alucilor. Aş paria chiar că acest inel curios, cu un cap de dragon într'un triunghiu, a fost pus în deget după amputare şi că victima nu-l purta. Un inel ar fi produs un cerc mai deschis pe epidermă, cerc care nu există în cazul de faţă.

— „Să fie oare o punere în scenă?" se întrebă Hutchinson.

Cercetarăm apoi pivniţele şi coridoarele din subsol. Un miros puternic de opium se simţia în aceste încăperi. Deodată lângă un zid văruit, lampa electrică a lui Hutchinson se opri pe o mare pată roşie. O mână desemnată cu sânge... Cineva se sprijinise în acest loc şi lăsase urma mâinii sale însângerate.

Poliţistul lovi peretele cu prăselele revolverului său. Se auzi un sunet gol.

— „Aci e o uşe", zise agentul... „Poate că e un resort secret.

Intr'adevăr, lângă pata de sânge, inspectorul găsi o placă mobilă şi peste câteva clipe, uşa se deschise. La picioarele noastre, între două baloturi de opiu, zăcea o femeie frumoasă, scăldată într'un lac de sânge închiegat, având răni hidoase pe frunte şi gât, provocate de o secură chinezească. Ceasul brăţară se spărsese şi se oprise la ora 12. Alături se afla o haină chinezească plină de sânge şi 'ntr'un colţ, aşezat pe două trepiede, zărirăm un sicriu sculptat, al cărui capac era svârlit la pământ.

Frumoasa Lili, perla Limehouse-lui.

Hutchinson ilumină interiorul capitonat al sicriului şi ridică o perlă.

— „Iată motivul crimei! Choo Feng se servia de sicriu ca de o casă de bani. Chinezii îşi comandă dinainte sicriul şi plătesc mari prime de asigurare ca să fie duşi după moarte în China. De sigur că hoţul a fost surprins de femeie şi poate chiar de bărbatul ei. El a ucis femeia şi a fugit urmărit de chinez, care a sărit ulucile, în timp ce celălalt reuşise să fugă din magazie, agăţându-şi degetul în vârful ulucilor.

Reporterul însă, replică:

— „Admiţând că asasinul a aşezat lada lângă zid, înainte de a intra în magazie, locul unde lada se afla înainte şi care, se vede clar desemnat în praf, ar fi acum ud din cauza ploaiei. Or, acest loc este perfect uscat. In fine, degetul a fost tăiat şi nu smuls. E deci o punere în scenă şi degetul nu este al asasinului deoarece nici un om oricât de prost ar fi, nu ar lăsa o asemenea dovadă împotriva lui.

DRAMA PASIONALĂ?

— „A doua zi" continuă reporterul, „am fost la vila lui Giorgino Taneti asociatul lui Choo Feng. Soţia sa, o tânără engleză blondă, îmi povesti că de câtva timp soţul ei o părăsise aproape complect, fiind îndrăgostit de iubita asociatului său, o femee fără inimă. De două zile nu mai ştia nimic de soţul său. O telegramă din Birmingham, care sosise în ajun pe la ora 8 dimineaţa, îl chemase acolo. I-am arătat inelul cu cap de dragon, dar ea mi-a firmat că niciodată Tanetti, nu a purtat o asemenea bijuterie.

Controlând la ghişeul dela poştă, am constatat că însuşi el Tanetti trimisese telegrama şi că deci, nu se afla la Birmingham.

In acest timp poliţia căuta pe Tanetti, asasinul presupus al femeii şi al lui Choo Feng, deşi cadavrul chinezului nu fusese găsit încă. Se trimiseră semnalmentele italianului la gări şi porturi. Seara am făcut împreună cu Hutchinson, un turneu prin tavernele din Withchapel şi Limehouse. El se deghizase în hamal. Ne oprirăm într'un tripou chinez. In jurul unei mese de joc, se înghesuiau câţiva europeni şi chinezi. Mă gândeam că Choo Feng, ca toţi chinezii de altfel, trebuia să aparţină unui tong, un fel de „mafia" orientală şi speram ca un membru dintr'un tong adversar tongului lui Choo Feng, îmi va da indicaţiuni asupra lui. Recunoscui un tânăr chinez pe care-l văzusem la o şedinţă a teribilei societăţi secrete Tine-ti-hui la care asistasem. M'am gândit deasemeni, că inelul din degetul tăiat, cu un dragon în triunghiu, reprezinta poate simbolul unui tong. Poate că Choo Feng, îl pusese dinadins ca să evite prin acest mijloc, ca vreun trecător chinez curios din Limehouse, să dea jos degetul de unde fusese agăţat, în scopul de a deruta poliţia. Mi-am pus inelul în deget şi-l arătai chinezului. Rezultatul fu extraordinar:

— „Mi-ai făcut semn" îmi spuse acesta. „Ce vrei?"

— „Caut pe un frate anume, Choo Feng, e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— „Nu mai e un frate," spuse chinezul. „Ne-a părăsit, trecând la duşmanii noştri de moarte.

— „L-ai văzut?" în întrebai.

El zărise într'adevăr în cârciuma lui Chang, pe Choo Feng. Deasemeni, asociatul său fusese acolo, îmbrăcat ca marinar. Probabil vroia să plece într'o călătorie. Choo Feng era îmbrăcat ca un coolis-cerşetor.

La ieşirea din acest tripou, doi complici ai lui Choo Feng care auziseră discuţia atacară pe poliţist şi pe reporter, dar agenţii prinseră de veste şi-i arestară. Reporterul plecă de acolo la taverna lui Chang, împreună cu Hutchinson şi ameninţând pe Chang cu revolverul, găsiră în mansarda casei pe Tanetti, zăcând la pământ cu a rană enormă la gât.

Cuţitul trecuse de sigur pe lângă carotidă. Vestmintele lui erau pline de sânge închegat. Abia după o jumătate de oră ei reuşiră să aducă în simţiri pe muribund, care murmură:

— „Răsbunare! Choo a asasinat pe Lilly. Ne iubiam... Lilly a vrut să fur perlele şi să fugim... Choo ne-a surprins... mi-a tăiat un deget cu securea... am vrut să mă îmbrac... Choo mi-a dat o lovitură de cuţit pe la spate,... e deghizat în cooli şi se află pe bordul vasului City of Bombay".

Intr'o teribilă convulsie, Tanetti îşi dădu sufletul.

PERLA DIN LIMEHOUSE

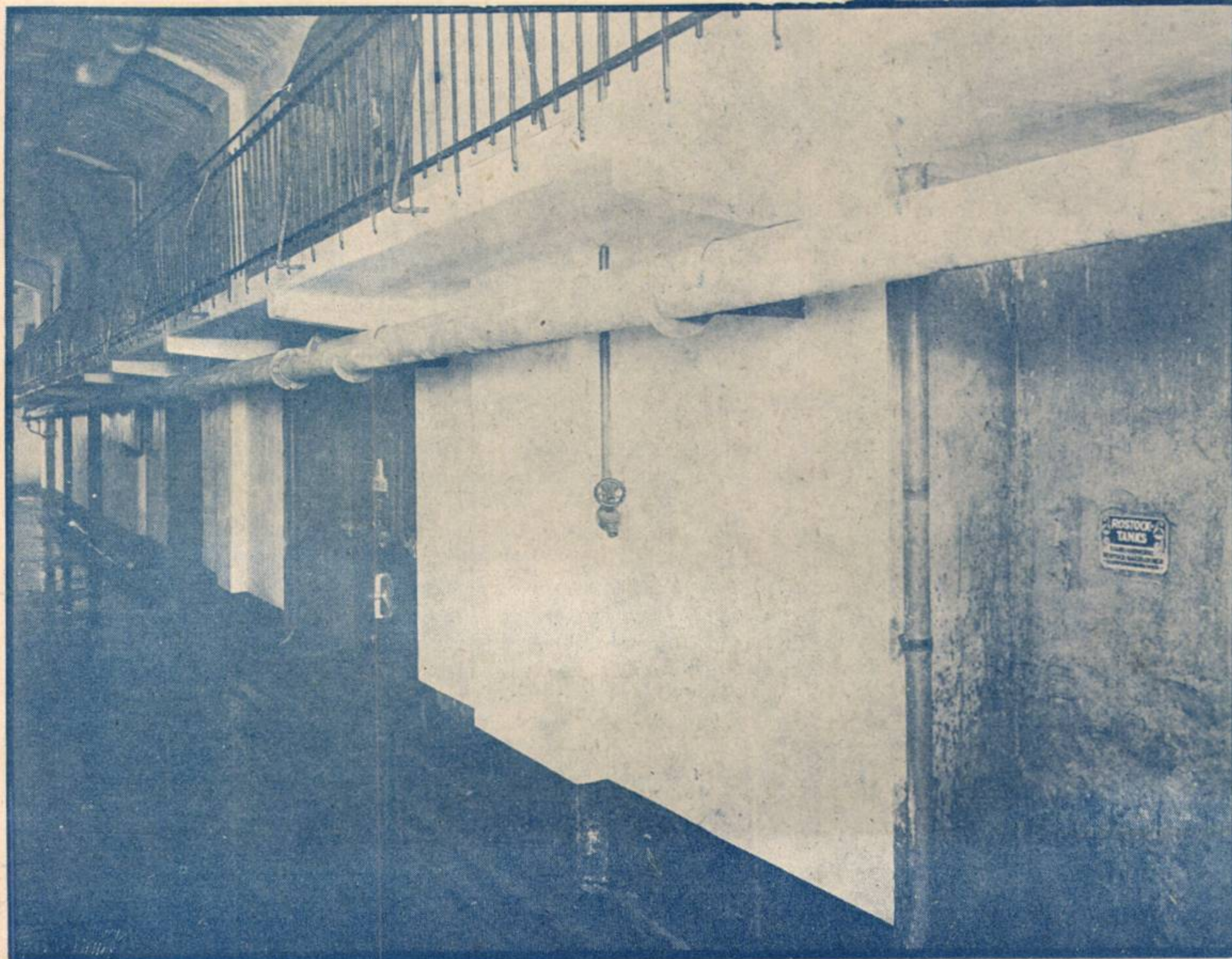
Afacerea se lămuria. Lilly, iubita lui Choo Feng, ajutase pe italian să fure perlele chinezului, dar Choo Feng îi surprinsese şi ucisese femeia... După ce înjunghiase pe Tanetti, Choo Feng îl dusese în mansarda lui Chang, de unde probabil, vroia să-l arunce în Tamisa.

Poliţia luă contact cu căpitanul vasului City of Bombay... Hutchinson, deghizat în chinez sărac, observă pe punte un cooli chinez cu un ochiu bandajat. Poliţistul îi puse sub unicul său ochiu cu care vedea ,inelul cu cap de dragon. Ca fulgerul însă, chinezul îi dădu un pumn în falcă şi-o luă la fugă spre ţărm. Astfel el se demascase că era Choo Feng. Sub bandaj, ochiul său era perfect sănătos. El declară că bănuia de mult legăturile iubitei sale cu Tanetti şi că prinsese de veste că vor să-i fure perlele. Omorîse pe Lilly cu securea şi în momentul când Tanetti reuşind să fugă închisese poarta în urma lui ca să oprească pe chinez de a-l urmări, îşi prinsese degetul în poartă. Choo Feng i-l ajunse şi tăiase degetele cu aceeaşi secure. Acest deget însângerat, sugerase lui Choo Feng să mascheze lucrurile astfel, încât să se creadă că Tanetti e asasinul.

Bachus & Co.

Călduri caniculare.
Umbli alene, picotind şi suflând, sub atmosfera de plumb topit.
Iţi face impresia că dacă vor continua căldurile, te vei lichefia, ca şi frumoasa Daphnis urmărită de Jupiter.
Aţi observat cred că mitologia greacă joacă un rol preponderent în logica omului din timpul verii şi acest lucru se explică foarte lesne, prin faptul că satisfacţiile momentane ţi le dă faimosul Bachus cu acoliţii săi.
Intr'adevăr! Treci pe lângă bodegi şi restaurante, din cari simţi cum te loveşte un aer răcoros.
Din instinct de conservare şi imitaţie intri.
— „O blondă cu guler".
— „O brună rece la sondă".
Cu toate că şi blonda cu guler nu prea-ţi dă a înţelege ce-i cu ea, totuş te mulţumeşti să crezi că e vreo imitaţie a blondei Marlene Dietrich, din Ingerul Albastru.
Bruna rece şi încă la sondă, acest paradox mă uimeşte şi timid, ca şi când n'aş vrea să râdă cineva de mine, spun chelnerului care aşteaptă nerăbdător comanda.
— „O brună rece la sondă".
Chelnerul pleacă.
După două minute, un ţap cu bere neagră, aburit de rece ce-i, era în faţa mea.
Chelnerii aveau dreptate; „bruna" era într'adevăr rece ca ghiaţa, iar sonda, nu cea de la Moreni, e doar paharul de o formă anumită, în care se servesc brunele.
Curiozitatea, unul din păcatele oamenilor, m'a împins să mă duc să văd şi eu cum se fabrică brunele, blondele şi elementul răcelii lor.
Rămânea numai să-mi aleg locul, unde urma să mă duc.
Hautparleurul instalat, ca în oricare alt local care se respectă, după ce ne servise o copioasă conferinţă, deschide catalogul imens al reclamelor şi începe să recomande auditorului tot soiul de produse.
Aşadar întovărăşit de reporterul fotografic, mă duc spre cea mai mare fabrică de bere şi ghiaţă din Capitală.
Şeful technic, ne-a condus dându-ne toate explicaţiile necesare.
Primul lucru pe care-l rugăm să ni-l arate e fabrica de ghiaţă.
Ghiaţa, ştie toată lumea că se fabrică din apă, dar sunt foarte puţini acei cari să cunoască bine acest element.
Apa luată simplu, e o fetiţă sglobie, capricioasă şi tare poznaşă.
Se naşte din nimic şi o găseşti peste tot.
In majoritatea cazurilor e murdară, însă oamenii au învăţat s'o spele.
E foarte udă şi nu se uită unde se aşează, de aci şi murdăria ei.
Are prietene sigure gâştele şi raţele, cu rudele lor.
E modernă şi are un spirit de imitaţie foarte desvoltat.
Se adună în societăţi, cu denumiri corespunzătoare numărului membrelor: râuri, fluvii, mări, etc.
Din fetiţele suple şi unduitoare, devin adevărate amazoane şi luptă cu acei cari le calcă domeniile. Când se burzuluesc prea rău, fac pozne destul de mari, cu toate acestea rămân tot simpatice şi cântate de poeţi.
Aceasta ar fi apa.
Să vedem acum cum se fabrică ghiaţa, rudă directă cu apa.
Intrăm în sala maşinelor.
Un compresor de 800.000 de frigorii e în plină activitate. Cureaua de transmisiune ondulează ca un şearpe. Ţevile compresoarelor, pe care le credeam făcute de faianţă, sunt de oţel dar îngheţate atât de puternic, încât înşală ochiul.
Acest compresor este părintele gheţii. El absoarbe amoniacul în stare gazoasă îl comprimă printr'o serie de serpentine răcite cu apă, îl lichefiază şi-l trece într'un rezervor

O galerie a tancurilor subterane, se vede ţeava frigoriferului îngheţată.

Sala fierbătoarelor.
Sus : *Compresorul de amoniac la care se observă ţevile ingheţate.*

închis ermetic, de unde e din nou absorbit.

Amoniacul răcit, circulă prin serpentine într'un bazin cu apă sărată, răcind-o.

Se introduc în acest bazin forme de fier umplute cu apă potabilă. Apa din cauza răcelii se supără, se îngroaşe devenind întâi ca laptele, îmbrăţişează forma şi se preface în ghiaţă.

Fabrica produce astfel trei vagoane de ghiaţă, în 16 ore.

Acum începe exodul ei:

E frecată în maşini de îngheţată, e pusă în răcitoare, e plimbată prin citronade, orangeade, castraveţi şi varză murată, zace apoi în pungi în regiunile cele mai diverse ale bolnavilor şi exodul şi-l termină reluându-şi forma.

Una din funcţiunile principale e răcirea băuturilor. Pentru bere, are însă o slăbiciune pronunţată şi o îngrijeşte ca o mamă de la naştere.

Trecem apoi prin centrala electrică, — care asigură funcţionarea fabricei, prin cele trei motoare Diesel cu o putere de 2400 HP. — la staţiunea de descărcare şi curăţare a orzului.

După sortarea pe calităţi, orzul e transportat în mod pneumatic, prin conducte de oţel la fabrica de malţ slad).

Aci intervine apa.

Orzul uşor udat e transpotrat în nişte tobe cilindrice, unde orzul în temperatura călduţă, germinează.

După terminarea procesului de germinaţie, când colţul a atins o anumită mărime, orzul care s'a transformat în malţ e dus la uscătoare şi dupăce e complet uscat, este depozitat.

Malţul (sladul) e curăţat din nou şi apoi sdrobit în nişte mori, cu scopul ca să lase tot extractul în must.

Intr'o altă încăpere, în întregime de faianţă, sunt aşezate fierbătoarele, nişte cazane cu fund dublu, unde circulă vapori de apă aşa că fierberea se face în mod indirect.

Intr'unul din cazane se pune malţul măcinat şi se plămădeşte. In alt cazan se fierbe plămada, în altul se filtrează. In urmă mustul de malţ, astfel obţinut, curge într'un al patrulea cazan, unde se fierbe împreună cu hameiul. Aceasta e berea nefermentată.

Ea are o temperatură de 80° C. şi trebuie răcită până la temperatura de +5°. După ce a atins această temperatură, berea intră în sala de fermentaţie.

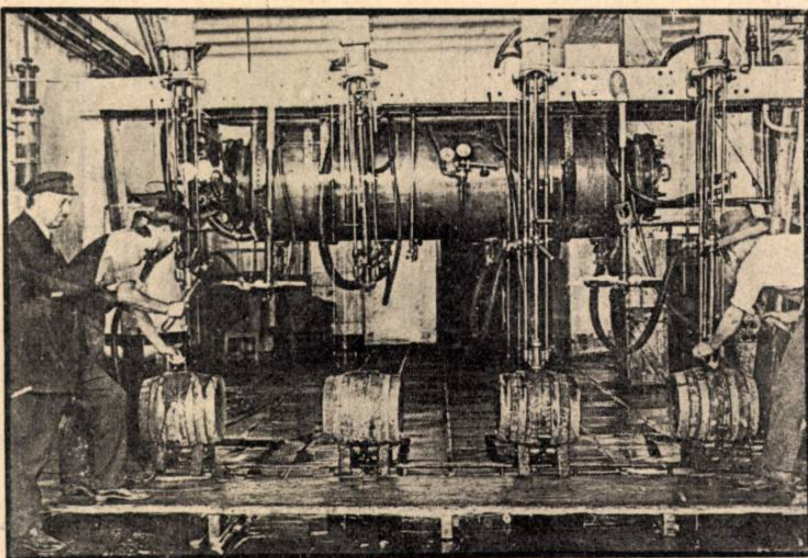
Procesul de fermentaţie durează 9 zile şi se petrece în rezervoare de beton, de-o construcţie specială, după care berea este trimisă prin conducte, la pivniţele-depozit.

Abia după trei, patru luni, berea este dată publicului în consumaţie.

Conducătorul nostru, după ce ne echipează ca pentru o expediţie la pol, ne conduce în pivniţele de depozit.

Vechile pivniţe unde berea se păstra în butoae mari de 3—4000 litri, au fost înlocuite prin tancuri de beton şi aluminium, a căror capacitate totală e de peste 6.000.000 litri.

Pe plafoane, kilometri de ţeavă de fier, acoperite cu zăpadă, prin care circulă apa sărată la —10° C, asigură pivniţelor o temperatură de 1 până la 2° C.

Umplerea butoaielor

Curiozitatea ne face să ne ducem să vedem ultima etapă prin care trece berea înainte de a intra în vagonul ei de călătorie, care se numeşte butoi.

Butoaiele sunt spălate automat, şi ca prin farmec sunt luate, şterse, învârtite, parafinate înăuntru, astupate şi vin curate. oglindă, pentru încărcare. Totul se face mecanic şi cu o precizie uimitoare. Tot automat sunt umplute cu bere şi astupate.

Cu sticlele aceeaş procedare: Sunt curăţate cu minuţiozitate, umplute şi-şi aşteaptă şi ele rândul.

Suntem invitaţi să gustăm din delicioasa bere şi consumăm cu poftă blondele şi brunele, însă mai mult nu vă pot spune fiindcă Bachus m'a chemat la el ca să-mi şoptească ceva...

S. B. F.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseţi

Rhodis. — O fricţiune minunată pentru sâni este următoarea: Ac. salicilic 5 gr.. Mentol 2 gr., Alcool de Lavandula 150 gr. glicerină 50 gr. apă de hamamelis 500 gr. apă de rosae 300 gr.

Un vechi cititor. — Cam emoţionanta istorioară nasului d-tale. Sau cum ar suna în versuri:

Fie cald de mă topesc, Fie ger de cel rusesc, cu nas roşu mă trezesc!

Dar că e lucios e vina d-tale; cine te pune să-l presezi ca să-i scoţi grăsimea?

Lasă-l liniştit şi nu va mai roşi de ruşine, nici oglindă nu va mai deveni. Din când în când îi poţi face în necaz pe căldurile astea cu o baie fierbinte cu amidon, mângâie-l cu un tampon cu aether pur şi vâră-l în puţină pudră de zinc, amidon, talc părţi egale... Peste un timp nelimitat, căci nu sunt prooroc, va deveni alb imaculat ca o floare de crin domnesc.

Ana Karenina. — Doreşte după cum înţeleg o reţetă pentru a opri căderea părului.

Am o singură reţetă pentru a opri căderea părului şi cum este ştiut că părul nu stă pe loc, ci creşte în lungime va creşte la sigur şi al d-tale.

Iată miraculoasa reţetă: Amoniac pur 20 gr., carbonat de potasiu 10 gr., cloral hidrat 5 gr., rhom bun 1 litru, chinină sulfurică 5 gr., ulei de ricin 50 gr. Iţi pun în vedere că e cam scumpă dar rezultatul e: că rămâi cu păr pentru totdeauna.

Pentru coşuri puncte negre etc... asupra curei interne numai insist, fiind convinsă că o cunoşti. Rămâne dar cea externă: Seara la culcare vei şterge obrazul cu vată din belşug îmobibată în: alcool 50 gr., apă de rosae 50 gr. resorcină 2 gr., sulf precipitat 1 gr. glicerină 20 gr. Apoi o bună masare cu cremă: Zinc oscid 5 gr., vaselină hanolină de 15 gr., ichtiol 1 gr., hgppi alb 2 gr.

Dimineaţa ai nevoie neapărat de apă caldă şi săpun medicinal de sulf, pentru a îndepărta crema grasă de pe obraz. In urmă te poţi pudra, fără a mai pune altă cremă.

Mimy cu ochi căprui. — Mărturisesc sincer că am rămas cam perplexă citindu-ţi rândurile. Mai întâi îţi datorez o rectificare. Pot să jur cu mâna pe cruce că nu am primit decât o singură „misiva" dela Mimy cu ochii căprui. Mă crezi? Deci nu merit reproşul şi primesc scuzele. Al doilea „negi de mărimea desenului trimis, de culoarea închisă şi care se rup ca să facă loc la alţii" m'au înfundat definitiv. Ca să fiu sinceră şi cum nu prea cunosc remediul, dar ţin să te servesc iţi recomand o simplă adresă. Str. Vasile Lascăr 9, din partea mea şi vei fi satisfăcută la cerere... Eu nu fac consultaţii şi negii matale reclamă o cunoştinţă mai apropiată ca desemnul.

S. O. S. Carlos V. Rădulescu.— Pseudonim interminabil dar neimitabil: tragic, burlesc şi cu codiţă neaoş, românească.

Crema de care mă intrebaţi sper să existe la Roşiorii de Vede, în caz contrar, cu atât mai rău pentru ei.

Este, nemerită în cazul d-tale.

Supărata. — Soutienul nu-l puteţi lepăda, este necesar. Deşi prietenele d-tale râd de el, sunt convinsă că şi ele poartă, toate. Ai în răspunsul dat lui Rhodis o reţetă de fricţune pentru sâni.

Dacă crema prietenei D-tale e atât de admirabilă, utilizeaz-o şi mata.

Mirtala. — O pudră proastă este vătămătoare tenului, nu ştiu ce pudră utilizezi însă.

Iţi recomand Perle de Paris: este inofensivă. Compresele cu ghiţă sunt bune pentru frăgezit tenul. O fricţiune pentru sâni aveţi în răspunsul dat lui Rhodis, albitul mâinilor se obţin cu un amestec de glicerolat de amidon Lanolină şi ungemoliens părţi egale. Crema Laura e foarte nemerită pentru tenuri negrase. Roujul îl poţi da jos de pe obraz cu un tampon de vată, îmbibat în apa Laura.

Nemulţumita. — Veţi lua 10 zile pe săptămână preparatul străin Iohistrină câte 3 pilule pe zi. Să ştiţi că şi vinul de Malaga este recomandabil — şi eficace.

Dona Sol. — Toate cele ce întrebaţi de veţi discuta personal cu doctorul. Eu nu pot vorbi în numele dv. despre operaţie cost şi timp. Cât despre adresa doctorului o găsiţi în orice carte telefonică.

Pyra. — O soluţie simplă pentru căderea părului: Rhom bun un litru în care aţi sdrobit 3 căţei... de usturoi, bine înţeles şi aţi adăogat o lingură de sare. E comod practic şi eficace. Pentru înegrire? Un bun coifeur vi-l face negru, cu mijloace inofensive şi sigure.

PANICA

Zilele se scurgeau lungi, calde şi apăsătoare..... pe străzi vedeai trecători mergând agale şi ştergându-şi sudoarea, ce le brobona frunţile, în timp ce citeau un ziar, aşa cum bei o cafea fierbinte: cu înghiţituri mici. Peste tot, procesiuni de pahare cu apă la ghiaţă, uneori cu limonadă. Seara, localurile publice în plin aer erau tixite de lume şi viaţa îşi continua paşnică, cursul.

Intre timp, nourii dificultăţilor financiare se grămădiau la orizont. Ţări se svârcoliau în ghiarele crizei care devenia tot mai acută. Intocmai unui iureş de gloanţe, telegramele se succedau. Situaţia ajunsese extrem de precară când se semnală moratoriul Hoover, cu toate că după pronosticurile specialiştilor, lucrurile urmau să se îndrepte. Iată însă că seninătatea cerului fu turburată de explozia unei bombe. Valuri groase de fum întunecară soarele şi mulţi crezură că le venise ceasul de apoi.

Trebue să observăm, că pentru unii oameni viaţa şi banul sunt două concepţii care se suprapun, mai mult: se confundă. Un crah financiar provoacă de cele mai multe ori o tensiune arterială atât de acută, încât aduce după sine o moarte instantanee.

Intr'una din ţările occidentale, o prăbuşire — întârziată cu sforţări disperate, cu nenumărate antidoturi — a sfârşit prin a se produce. A trecut de mult vremea când ţările se bucurau de o absolută independenţă economică. Sur parea din Nord stârneşte răsturnări în Sud. Un eveniment ce isbucneşte într'un punct, are repecusiuni asupra întregului glob. Planeta e învăluită într'o reţea de strânse legături. Un cutremur de pământ în Japonia, determină închiderea teatrelor la Paris. Independent de voinţa lor, graţie evenimentelor şi relaţiunilor financiare, oamenii se vor înfrăţi şi atunci nu vor mai fi răsboaie.

Amin!

In Germania a avut loc un crah. Numeroase bănci şi-au închis ghişeele. Exportarea capitalurilor a fost interzisă. S'au promulgat decrete-legi. Tariful scontului s'a ridicat dela 7 la 10%. Nu vă înfioraţi la enunţarea acestor date cu care nu sunteţi obişnuiţi. Ca întotdeauna, nu facem decât să vă ţinem la curent, cu tot ce se petrece în univers.

Aceste drame de economie naţională au avut repercusiuni şi asupra noastră. Cei cari aveau fonduri depuse la băncile unde palpitau interese germane, se precipitară. Aceşti oameni cari nu vedeau decât prin bancă, care vorbiau de ea cu o încredere pe cât de absolută pe atât de justificată, se simţiau gâtuiţi de ghiarele panicii. „Banii mei, domnule Director, banii mei, că mor!" La ghişee funcţionarii priviau aiuriţi prin gratii.

*

E ora opt de dimineaţă. Sunt oameni cari încă dela 7 aşteaptă înaintea intrării principale. Nădăjduesc că intrând primii în hall vor fi serviţi mai curând. Dar cu fiecare clipă, mulţimea creşte. Uşa cea mare se deschide... ca o bombă marină, massa umană se precipită.

Mâini agită hârtii de diferite culori, cecuri, livrete de economie. Posesorii acestor din urmă, dau semne de acută frământare. Unul are de retras 100.000 de lei, altul mai mult. Sume strânse ban cu ban. Fructul atâtor privaţiuni, se va evapora oare astfel ca o picătură de rouă, sub sărutul soarelui?

Cu fiecare clipă mulţimea devine tot mai compactă. Totuş, direcţia a declarat că „situaţia băncii e absolut clară. Sumele ce ni se datorează depăşesc cu mult cele pe care le datorăm".

Oamenii cari ar fi îngenunchiat cu o săptămână înainte, în faţa acestei direcţii, ridică din umeri şi-şi astupă urechile. Işi agită mâinile, capul şi limba. Mereu acelaş refren: „Banii noştri! Banii noştri!"

In faţa obloanelor trase, la banca Berkovitz.

Ar fi deajuns o telegramă pentruca drama să ia întorsătura unei comedii.

Micul deponent e mai nervos decât marele capitalist, pentrucă acesta din urmă, — lucru destul de ciudat — *datoreşte* totdeauna bani băncii,

Inaintea intrării se postează plutoane de jandarmi. Intervenţia forţei armate sporeşte neliniştea mulţimii, compusă din deponenţi şi gură cască. Această forţă e menită să împiedice pe nemulţumiţi de-a se deda la gesturi regretabile pe care nervii le scuză dar care ar fi un incident ruşinos într'un centru de civilizaţie.

Dialoguri se întretaie:

— „Tata mi-a telegrafiat, de la Galaţi, să-i retrag imediat economiile: 25.000 lei.

— Eu viu să scot banii stăpânului meu.

— „Sărăcuţa de mine! Sărăcuţa de mine!" se vaită o bătrână.

Funcţionarii nu ştiu pe cine să asculte mai întâi.

La intrare s'a afişat un aviz: *„Astăzi nu se fac plăţi"*. Lumea e poftită să revie în ziua următoare. Fiecare va încasa zilnic 5% din depuneri. In 20 de zile banca va achita astfel totul, până într'un ban.

Respiraţiile se calmează, lacrimile seacă, fiecare speră.

— „Iată ce va să zică să n'ai bani. Eu n'am, şi astfel nu-mi fac niciodată sânge rău" spune un tre cător.

Formulă optimistă, care însă, nu prea găseşte partizani.

*

Şi acum ca să termin vă voiu povesti următoarea anecdotă:

O bancă îşi închisese ghişeurile, mai mult sau mai puţin momentan. Nici o plată, până la noui dispoziţii. Porţile sunt ermetic închise. Nimeni nu poate să pătrundă în birouri.

Iată însă că soseşte un individ. Sună, bate, face atâta sgomot încât după o bucată de vreme, agenţii forţei publice îl iau de guler şi-l duc la poliţie.

La interogatoriu, comisarul îi spune:

— „Dar ce vrei cu banca? Nu ştii că ghişeurile sunt închise? Că nu se poate face nicio plată?"

— „Ba ştiam.

— „Atunci, ce voiai?

Celalt, din ce în ce mai flegmatic:

— „Venisem să depun bani!

R.

AGONIA

ANTON deschise uşa şi făcu loc doctorului, care eşi în tinda aşternută cu zăpadă, acoperit aproape cu totul de blana uriaşă ce o purta pe umeri. I se mai vedea vârful căciulii — atât. Incolo părea o matahală întunecată, pornită să înfrunte viforinţa. Incepu să tropăe pe loc, în timp ce-şi trăgea mănuşile pe mână.

— Aşa Anton! Rămâi lângă dânsul, că mult nu mai o duce. Un ceas două — hai să spunem trei — cel mult. Dar nu prea cred. E tare slăbit.

Anton dădu din umeri. Apoi aduse de sub şopron sania doctorului, luă cerga depe spatele calului şi scutură pătura ce acoperia capra. Ajută doctorului să urce şi-i întinse hăţurile.

— Cum o fi voia Domnului, spuse el într'un târziu, că tare era om de treabă „Moşu". Vezi mata, dom'le doctor, că el m'a crescut şi m'a 'ngrijit ca pe fecior' său.

Işi strânseră apoi mâinile şi doctorul dădu bice calului, care smuci sania din loc ca şi cum nici n'ar fi simţit-o. Anton privi o vreme pe urma ei, până ce se pierdu în dosul perdelii de fulgi, apoi reintră în casă.

Doctorul dădu bice calului, care smuci sania din loc ca şi cum n'ar fi simţit-o...

E patru după amiază. Crivăţul şueră în jurul ştraşinelor, sgâlţâe uşa şi feresterele care gem sub apăsarea lui. In cămin jăratecul dogoritor — aruncă poleială roşie pe lucruri. In colo linişte. Nu se aude decât respiraţia şuerătoare, obosită a moşului Anghel — moşu — cum îi spuneau toţi.

Fulgii de zăpadă au acoperit fereastra — întunecimea creşte — şuerul sinistru al crivăţului în jurul casei şi — i se părea lui Anton — trozninituri ciudate, ca paşi de oameni ce calcă tiptil, ca ciocănit de oase, ce bat lovite între ele. Il trecură fiorii. Blestemată vreme!

Se apropie de patul moşului şi-i privi chipul supt de boală. Ochii înfundaţi în cap, nasul ascuţit, mare — Doamne ce ascuţit! cu pielea întinsă pe el, străluceşte — şi buze subţiri şi vinete între care luceşte albă, ca petala, dunga dinţilor.

Se aşeză pe marginea patului.

— Bietul moşu, spune Anghel în şoapte, se duce. Imi pare rău de tine moşule, că erai bun şi blând şi mi-ai fost ca un tată. Şi ce ciudată-i soarta, că ne-a zăvorât cu crivăţ şi ninsoare pe amândoi în uşa asta uitată de lume şi-ţi smulge viaţa, şi ne chinue pe amândoi.

Intunericul coborîse des, ca o pâclă. Părea că vântul se mai inteţeşte şi că sguduie casa din temelii. Ba, i se mai păru lui Anton, că aude şi un urlet prelung, un vaer sfâşietor străpungând noaptea — un vaer care te face să te cocoloşeşti de fiori, care-ţi atinge încetinel, unul câte unul capetele nervilor, făcându-i să sbârnâe dureros. Urletul lupilor înfometaţi.

Anton se ghemui la capătul patului.

— Auzi şi tu moşule, urletul fiarelor. Uhuhuuu! ce urlet.... Dumnezeule. Dar tu nu-l mai auzi moşule. Tu eşti mai fericit ca mine în clipa asta. Nu ştii nimic de viscol, de şueratul tânguitor al crivăţului, de paşii pânditori ai stafiilor şi de...

Un troznet sec se aude venind dinspre dulapul de lângă fereastră. Lui Anton i se pare că i s'a pus un nod în gât, că inima i-a stat locului. Rămâne nemişcat. Linişte. Coboară încetinel de pe pat şi se apropie de dulap — îl deschide cu violenţă. Nimic. Respiră uşurat. Mai aruncă un butuc pe foc şi se aşează din nou la picioarele muribundului.

Un urlet prelung, un vaer sfâşietor străpunse noaptea... Urletul lupilor înfometaţi.

— Tare copil mai eşti Antoane, îşi spune el, ce putea fi în dulap? A troznit lemnul că s'a lăsat.

— Şi duhurile troznesc în lemn, i se năzări lui, dar îndepărtă gândul cu teamă.

— Doamne, Dumnezeule, ce noapte! gemu el, bietul moş Anghel, pe ce noapte e sortit să-şi dea duhul.

Ii şterge balele din jurul gurii şi depe bărbie.

— Hei, de ar fi acuma vară, parcă tot ar fi mai uşor. Şi n'ar fi nici vaerul ista — parcă'ţi străpunge urechile...

— Cucuriguuuu!

— Hai? Anton sare înspăimântat. Inima-i bate nebună, se loveşte bezmetică de coşul pieptului de i se aud loviturile — ca într'o tobă, — îi vine lui în minte.

— Moş Anghel! Moşule!

Moşul horcăe încetinel cu spumă albă la gură. Ferestrele sunt albe-cenuşii. Dimineaţa. Priveşte ceasul. Ora şapte. A dormit? Ce greu îşi simte capul. Nu, n'a dormit. Işi aminteşte fiecare clipă din noapte. Ah! Deabia acum îşi dă seama ce greu s'a scurs noaptea. Moşul horcăe mereu.

— Ce-ţi pot ajuta eu moşule? Sunt aşa obosit. Tu ai fost totdeauna bun şi înţelegător, şi mă alintai. Ce palid eşti acuma. Cum ţi se văd prin piele oasele capului. Şi erai voinic şi rumen. Boleşti de mai bine de o lună, de aia eşti aşa. Ingrijit numai de mine — în pustietatea asta — doctorul spunea că o să mă îmbolnăvesc şi eu de osteneală. Dar îmi eşti drag moşule. Stai puţintel singur, să văd de gospodărie, că mă reîntorc.

Muribundul horcăia mereu mai tare. Pare că rămăşiţa de viaţă care mai e în trupul uscat, s'a strâns în coşul pieptului, şi clocoteşte aci nebună, căutând să isbucnească afară pe gâtlej. Trupul moşului s'a chircit, s'a încovoiat ca un semn de întrebare.

Vifornița pare că s'a mai astâmpărat. Ninge mai liniştit. Şi clipele trec încete, clipele par că întârzie mersul. Şi întunecimea coboară din nou. Şi corul vaerelor şi şuerelor îşi reia cântul. Huuuuuuuuuu!

Un butuc pe vatră a prins să ţiuie. In întunecime se aude un scâncet — ca de copil. Pe Anton îl podidise lacrimile de frică.

— Moşule Anghel, moşule bun — sunt ostenit şi... şi... mi-e teamă. Auzi tu urletele lupilor? Vezi tu umbrele care joacă în dosul geamurilor îngheţate? Te-am iubit moşule, dar sunt ostenit. Mă oboseşte singurătatea şi noaptea şi horcăitul tău — oh! ce horcăit — şi spuma albă care ţi se prelinge prin colţul buzelor. Auzi moşule? Sgâlţâe cineva uşa? Incet! Nu mai horcăi: aşa! Să aud mai bine. Aha! Staţi voi! Să intraţi de vă dă mâna!

Pune pistolul lângă el, îl încarcă — şi ambele puşti de vânătoare şi barda.

— N'auzi tu să nu mai horcăi aşa?

Iar un troznet. Uşa? Ce fâsâit în tindă! Paşi?

Stinge lampa şi lasă numai un opaiţ la capătul patului.

Huuuuuu huhuhuuuu.

— Fiarele! Moşule, rogu-te moşule, nu mai horcăi. Vrei să mă pierzi? Să ne audă duşmanii. Ah! Nu vrei — Doamne iartă-mă — să mori odată? Sunt atât de ostenit. Ce spumă ai la gură. Nu te supăra moşule — gândeşte şi tu: o lună de osteneală.

— Bate cineva în geam?!

Pune mâna pe pistol şi aşteaptă. Nimeni. Şi portiţa pocneşte mereu trântită de vânt, la intervale scurte regulate.

— Taci, moş Anghel, taci pentru Dumnezeu.

Ingenunchie la capătul patului.

— Dece nu vrei să taci, moşule bun.

Buzele muribundului s'au strâns de parcă rânjeşte şi spuma-i albă acoperă bărbia.

— Nu râde de mine moşule. Nu-i bine ce faci? Vezi tu să nu mai rânjeşti — începe să strige: să nu mai râzi, să nu mai horcăi?!

In faţa ochilor i s'a aşezat o pânză roşie, numai chipul moşului e alb. Nemişcat. Nici horcăială — nimic — mort Anton îl priveşte cu ochii holbaţi şi strigă.

— Nu horcăi, nu horcăi, taci, taaci, nu horcăi.

Işi astupă urechile, dar horcăitul străbate oasele capului, i se înfige în creer ca mii de ace.

— Nu horcăi, rogu-te, nuu, nu! Mori.

I se pare că moşul s'a ridicat în capul oaselor şi rânjeşte la el, hidos şi balele îi curg.

— Nu râde! N'auzi tu?

Se repede, cuprinde gâtul cadavrului şi strânge, strânge cu toată puterea. Horcăitul, horcăitul îi urlă în urechi, în creer. Ia o pernă şi i-o pune pe faţă, încă o pernă — plapuma.

— Taci! nu hor... taci!

Se ghemueşte într'un colţ al camerii şi-şi astupă urechile.

— Nu horcăi, n'auzi tu să nu horcăi, moşule.

Uşa se sgâlţâie, crivăţul şueră, casa geme din toate încheeturile; el nu mai aude decât un horcăit, o fierbere, un clocot de spumă în pieptul de muribund al lui moş Anghel.

S. VORTEŞ

Dr. Alechin dispută campionatul de şah cu dr. Gruenfeld.

Creşterea gândacilor de mătase la Brăila

D-l Panduru comandantul gardienilor publici din Brăila, secondat de soţia d-sale şi copii, în modesta-i gospodărie, din Bul. Cuza, în orele libere, pentru a evoca o tradiţie adevărat naţională, a înţeles să cultive 10.000 gândaci de mătase.

Produsul muncii, va servi pentru înzestrarea copiilor, iar nici decum pentru comerţ.

La o viitoare expoziţie casnică ce va organiza Camera agricolă — soţii Panduru — în urma stăruinţelor d-lui dr. Stamatescu, şeful sectorului, se vor număra printre concurenţi.

Se ştie că, Statul încurajează această industrie şi ar fi de dorit ca soţii Panduru să fie răsplătiţi moraliceşte.

GLUME

DIFERENŢA.

Când Mark Traian nu era decât un băeţaş ce se numea Samuel Clemens, făcea multe posne şi adesea trăgea la fit, în loc să se ducă la şcoală. Pentru acest lucru, tatăl său îl pedepsea, aplicându-i câte-o straşnică corecţie.

— „Crede-mă" îi spuse într'o zi tatăl „şi eu sufăr când sunt nevoit să te bat; poate chiar mai mult decât tine".

— „Da, tată" răspunse viitorul Mark Traian, „dar nu în acelaş loc!"

Cea mai mică maimuţă din lume

Grădina zoologică din Londra posedă exemplarul care se crede a fi cel mai minuscul tip de maimuţă din lume.

A fost adusă din America de Sud şi face parte din specia numită „marmosete"; cântăreşte abia 29 de grame. Marmoseta mijlocie nu e mai mare decât o veveriţă dar majoritatea sunt abia cât nişte şoricei.

In pădurile tropicale ale Americii, unde lianele ţes hamace între arbori, marmosetele trăiesc în cârduri, fără să coboare pe pământ.

Negustorii cari lucrează cu Brazilia importă adesea marmosete şi chiar brazilienii se amuză cu ele, ţinându-le în casele lor ca pe nişte căţeluşi răsfăţaţi.

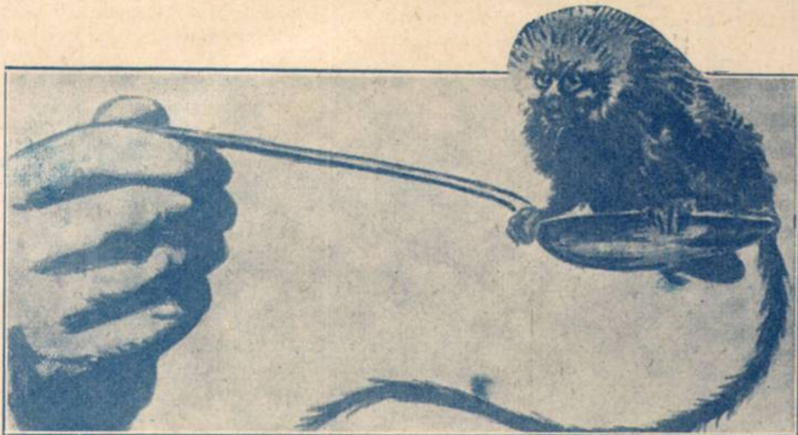
O specie înrudită, este maimuţa Oukaris a cărei figură are caracteristici omeneşti.

G. Zweibel, negustor de câini, a adus la Hollywood o serie de marmosete de dimensiuni foarte mici şi prevede că vor înlocui în curând căţeluşii în casele vedetelor, graţie inteligenţii şi drăgălăşiei lor.

Marmosetele au membrele dinapoi mai puternice decât cele dinainte şi se hrănesc cu insecte.

La aceste specii de maimuţe, reproducerea diferă de aceea a maimuţelor mari, prin faptul că nasc câte doi şi trei pui deodată. Culoarea generală a blănii lor e de un bruncenuşiu cu pete roşii şi negre pe spate. Feţele lor sunt nepăroase, ochii mari şi strălucitori, iar cozile extraordinar de lungi.

In grădina zoologică nu departe de colivia care adăposteşte marmoseta, se află o cuşcă, unde trăieşte o gorilă. Aceasta din urmă, cântăreşte trei sute de pfunzi — de cinci mii ori mai mult decât marmoseta— deşi ambele animale fac parte din aceiaş familie. Reprezentanţii speciilor de maimuţe variază în dimensiuni, întocmai ca şi cei ai speciei canine, cari variază dela indivizi de câteva sute de grame până la câini ce au o greutate mai mare decât a unui om.

Omul cu mâinile de ceară

— Ei, da!... așa-i — făcu marchizul, privind țintă spre cei ce-l înconjoară zâmbind batjocoritor. (Mai erau acolo doi tineri pleșuvi și decorați, câțiva bătrâni sceptici, un membru al institutului — ce trece drept strănepotul lui Voltaire, niște matroane și alte femei, mai tinere, prea ahtiate după petreceri, pentru ca să se mai poată gândi la altceva, fără să le mai socotim pe spirituala contesă de Rigny și pe fiică-sa, încântătoarea domnișoară Louise de Rigny)— Ei, da!.... așa-i — făcu marchizul— cred cu încăpățânare, din tot sufletul orbește, în tot ce vroiți... în magnetism, în vrăjitorie, în necromancie, în frenologie, în strigoi, în de deochiu..... în tot ceia ce-i supranatural, uimitor, neexplicabil, de necrezut, imposibil.... slavă Domnului, nu mă trag din... Toma necredinciosul, și... dacă am vreun vrășmaș, pe lumea asta, un mai neîndurător vrășmaș, cu care să mă războiesc,.... acela-i: îndoiala! In adevăr, sunt atât de încrezător, în cât..... nu mă miră de loc judecata cuiva, care susținea că Adam a existat, pentru că..... îi avea portretul în camera lui de lucru.

Marchizul Ange-Gontran de Rouvre avea trei zeci și cinci de ani. Fără nici o vorbă, da când i-ai fi luat în seamă părul roșcat și privirile cam sașii, ai fi putut spune chiar că era un bărbat frumos. Chipul lui Gontran era palid, cu trăsături fine, — picioarele și mânile-i erau mici, ca de femeie, — avea un mijloc subțirel, un nume frumos și.... și o avere domnească. Trecea drept un om de duh și un original, în acelaș timp. Și toate însușirile acestea se îmbinau în așa chip, în cât făceau din el.... un adevărat erou de roman.

Nu uitați că Gontran făcuse — până atunci — înconjurul lumei, în două rânduri, așa.... numai de plăcere, și ca voiajurile acestea îi sporiau și mai din plin avantajele personale. Un singur fapt strica — însă — tot farmecul acesta: marchizul, al cărui tata pierise într'un chip foarte dramatic — ucis în duel, după unii. . sinucis, după alții — marchizul, zic, cădea foarte adesea în melancolii lungi și foarte ciudate.

Atunci, privirile lui albastre se prefăceau în verde închis și se țintuiau într'un punct invizibil și pierdut în spațiu. Și, ceasuri întregi, Gontran rămânea așa, ca absorbit în sine, în cât l-ai fi luat drept..... un fachir hindus anchilozat în contemplarea propriului său buric. Dar defectul acesta nu era cunoscut de cât numai de prietenii săi. De altfel, în lume, Gontran era cunoscut drept cel mai încântător cavaler....

După mărturisirea făcută, marchizul își roti privirile de jur împrejur, ca și cum ar fi vroit să găsiască un potrivnic, pe cineva cu care să se ia la harță. Dar.. nu găsi pe nimeni și urmă:

— Superstiția e în firea mea.... M'am născut într'o Vineri, în ziua de 13 a lunei Martie. E o fatalitate. orice credință naivă își găsește ecou în mine, — și ceia ce-mi ușurează sufletul e că — în urma unei îndelungi observații — mi-am putut da seama că.. toate sufletele tari își au slăbiciunile lor. Cred — eu încăpățânare — că sunt zile prielnice și zile neprielnice și mi le însemn bucuros, după cum și le notau — odinioară — la Roma, sau după cum și le înseamnă astăzi băștinașii Madagascarului..... Pentru tot aurul pământului, nu m'aș încălța întâi la piciorul drept și nu râd Vinerea, de frică să nu plâng Duminica.....

In clipa asta, unul dintre cei doi pleșuvi, Arthur de Langeterre, se apleacă spre domnișoara Louise de Rigny și-i șopti, la ureche:

— Triste..... Vineri ai să mai trăești, când ai să ajungi marchiză de Rouvre.

Louise clătină din cap și zâmbi — în semn de îndoială — ceia ce însemna că una-i a zice și alta-i... a face, sau că.... logodnică-i era, dar până la nevastă.... mai va!

— Cel puțin — îl întrerupse membrul institutului — nu veți fi crezând în strigoi; — unde dumneavoastră vedeți numai minuni, știința nu găsește de cât.... cazuri patologice. Mi-ar fi foarte ușor....

— Să mă convingeți? — îl curmă marchizul. Nu vroiesc să mă laud, dar..... mă îndoiesc. Sunt cât se poate de neînduplecat în credințele mele.

Vorbiți de strigoi?... Negați că ar fi strigoi?....

Eu i-am văzut!

— Ei, asta-i!

— Și eu am văzut, așa ceva — se amestecă d. Arthur de Langeterre, zâmbind ch nevinovăție — Am văzut unul, la Ambigu, într'o piesă a lui Antony Béraud,.... ori a altcuiva. Era un clown englez, grimat... de ți se făcea părul măciucă, când îl zăriai. Parcă-l văd și acum cu fața albă, învăluit într'o mantie numai sânge..... Marchize, strigoiul dumneavoastră, nu semănă cu acela?

— De unde?! — făcu Gontran. Strigoiul, de care vorbesc, era îm-

brăcat ca mine şi ca dumneata, — vorbia o franţuzească la fel cu aceia pe care o scriţi dumneavoastră (membrul institutului se înclină, mulţumind) şi era un om —pe cât se poate de încântător.... Ei, Dumnezeule! — dar nu înţeleg ce mă face să nu va povestesc toată întâmplarea!

— Zău, aşa! — stărui şi doamna de Rigny, povestiţi.

Se făcu o tăcere adâncă şi — după ce-şi trecu palma peste fruntea palidă — marchizul începu, în vreme ce glasu-i tremura, dând povestirei lui un farmec deosebit, farmecul fricei:

— Călătoriam pe ţărmii Dunării. Sunt vreo doi ani, de-atunci. Voiajam singur. Uneori, tovarăşul te stinghereşte. E mai bine să fii singur, în faţa.... Neprevăzutului. Eram foarte bucuros când mai puteam părăsi călăuza în câte un han şi hoinăriam pe jos, cu mine singur, zile de-a rândul. Desemnam, priviam, scriam, gândiam. Graiul morlac mi-e deajuns de cunoscut, şi mi-era drag să stau la sfat cu ţăranii, pe care-i întâlniam în cale. Oamenii aceştia, cumsecade, nu privesc străinul ca pe un vrăjmaş, — de altfel, mă pricepeam să mă fac plăcut, pe unde intram: purtam cu mine totdeauna o ploscă cu rachiu bun şi amulete apărătoare de vrăji.

Impărţiam rachiul şi amuletele şi nu ceream — în schimb — decât sa-mi povestească ceva, lucru pentru care nu se prea lăsau rugaţi. In felul acesta fui cât se poate de bine găzduit şi la Vieţ Baglanovici, un fermier bogat, cu sufletul deschis, vesel, gata ori când de băutură şi de glume, care-mi cânta tot felul de cântece udate într'una; care-mi spunea mereu, arătându-mi pe fiică-sa Elena:

— Asta-i mărgăritarul şi trandafirul Prestegului. Iacă, pentru că-i e chipul rumen şi plin de sănătate, mi-e şi mie inima voiaşă, de pot să-ţi zic, când o fi să pleci dela noi, „tătuţa".

In adevăr Elena era foarte frumoasă, — dar eu nu-s nici pictor, nici romancier, aşa că.... n'am să vă fac portretul ei. Aţi văzut, fie care, chipurile orientale ale lui Delacroix, — n'aveţi decât să le însufleţiţi şi să le faceţi să trăiască în închipuirea dumneavoastră.

Eram de vreo două trei zile oaspetele lui Vieţ Baglanovici, când — deodată — începură ploile.

— Apoi, astea are s'o ţină o bună bucată de vreme! — mă lămuri gazda mea — şi nici vorbă s'o porneşti la drum pe un timp ca ăsta!

Şi, chiar aşa, tot cuprinsul nu era decât o băltoacă nesfârşită. Fluviul se revărsase şi apele lui mocirloase se întinseseră până cine ştie unde, ca un fel de lac. Pe întinderea câmpiilor, întretăiate de pâraie care se umflau pe fie care zi, arborii pătau trist — cu ramurile lor pipernicite — cerul umed şi cenuşiu. Nici vorbă nu era de plecat la drum.

Ii mulţumii lui Blaganovici şi-i spuse: că aşi rămâne la dânsul, până ce-o fi să se arate, iarăşi, soarele.

— Dacă-i pe asta, făcu veselă gazda, să dea Dumnezeu să nu mai răsară niciodată, şi să vremuiască luni şi luni, de-arândul!

Chiar în seara acea, pe când şedeam la masă, cineva ciocăni la uşă, de-odată. Cine putea să fie, cine putea bate drumurile, pe-o vreme şi la un ceas ca acela?

In sat, fiecare sta închis în casa lui, — nu se auzia decât bătaia vântului şi freamătul crengilor pletoase ale sălciilor.

Blaganovici se sculă şi deschise.

Văzurăm, pătrunzând în casă, un bărbat îmbrăcat cu nişte haine de modă franceză, înfăşurat într'o uriaşă manta neagră, pătrunsă de ploaia care-i picura de-a lungul cismelor.

— Vroiţi să mă găzduiţi? — întrebă străinul, cu o voie metalică, ce mă făcu să mă înfior. V'aş plăti domneşte!

— Intraţi! — făcu Vieţ Baglanovici, beţi, ospătaţi şi odihniţi-vă în voie. Culcaţi-vă sub acoperământul meu, cum aţi face-o, dac'aţi fi sub al dumneavoastră. Sunteţi ca la dumneavoastră acasă, dar... pe Sfântul Iacint, ar trebui să fie cineva dracul, în piele şi oase, ca să se încumete să pornească la drum pe un potop ca ăsta!

Străinul se apropie de focul din vatră şi îşi întinse mânile şi picioarele spre flacări.

Era palid şi purta o chică lungă şi neagră. Nasu-i era aquilin, profilul ascuţit şi buzele subţiri. Dar ceeace mă izbi — în deosebi — la el, fură mânile, nişte mâni lungi, subţiri, delicate, aproape ţeapene şi albe şi străvezii... de parc'ar fi fost făcute din ceară.

Nu vorbia nimic. Mă apropiai de el şi-l întrebai dacă nu cumva era francez?

— Da! — făcu străinul, adăugând câteva particularităţi banale, din viaţa lui, din care — însă — nu aflai mare lucru. Ai fi zis, că vrea să-mi ascundă ceva. Nu făcea să stărui mai mult. Il lăsăi, cu gândurile lui, — dar, privindu-l simţiam pătrunzându-mă o teamă neînţeleasă.

Mă întorsei şi zării privirile Elenei, aţintite asupra străinului, ca fascinate.... In clipa aceea, Baglanovici se sculă dela locul ei.

— Trebuie să ai nevoie de odihnă — vorbi el oaspetelui. Vino!

Străinul se ridică în picioare, mă salută cuviincios şi ieşi, aruncând o privire Elenei.

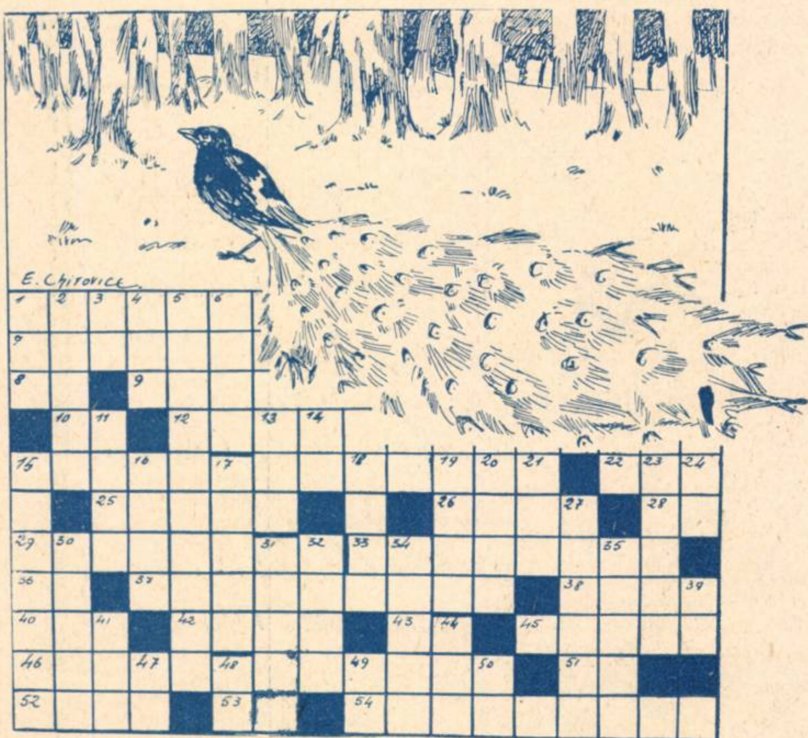
(Va urma)

JOCURILE REALITĂŢII

Joc de cuvinte încrucişate

„GAIŢA PLAGIATOARE"

10 puncte — de Eug. Kirovici

ORIZONTAL. — 1) A obţine prin fraudă, fără drept. 7) Vijelii. 8) Conjuncţie. 9) Conjuncţie. 10) Literă grecească. 12) Extrasă din mine. 15) Cei care imită ceva cu intenţiunea de a înşela. 22) Cel ce fură. 25) Iese la lumină. 26) Filozof scoţian. 28) Notă muzicală. 29) Deşertăciune care te face să furi producţiile altora, spre a le da drept ale tale. 33) Pasări care îş pot face cuibul şi în capul unor oameni ca D. Roda. 36) Marginile unui rol. 37) Vorbă sau faptă care nu face cinste unui om cu mintea întreagă! 38) Ceva pe care şi le umflă unii oameni, spre a se făli. 40) Interjecţie. 42) Prăpastii. 43) Pronume. 45) Pasăre care şi-a însuşit penele de păun. 46) Cum îşi intitulează cei de la „Sfinxul" fiţuica lor singura de...? 51) Marginile unui organ care se căzneşte să crească celor de la „Sfinxul". 52) Delict. 53) Pronume. 54) Cel ce fură un titlu ce aparţine altuia.

VERTICAL. — 1) Ridic. 2) Congo. 3) Interjecţie. 4) Tipii răutăţilor. 5) Cei ce fură din operele altora şi le dau drept ale sale. 6) Fizionomii. 11) Canal. 13) Pronume. 14) Bun pentru cojocul celor de la „Sfinxul". 15) Agent politic francez. 16) Capătul superior al grânelor. 17) A bate la ochi. 18) Pârlită. 19) Plăşi de pescuit. 20) Cum te poate lăsa atacurile întreprinse de „Sfinxul". 21) Ciocârlii inv. 23) Orar în Grecia. 24) Pronume. 27) (Fig.) Desfăşura. 30) A uni. 31) Pergament. 32) Interjecţie. 34) Care nu e beat. 35) Partizan al Teismului. 39) Pronume. 41) Obraz. 44) Carte de joc. 47) Conjuncţie. 48) Monedă. 49) Pronume. 50) Notă muzicală (inv.).

La lucru, deci...

Deslegătorii din Nr. 235-236

Nicu şi Marcel Bizamcer-Tulcea (40), Mihail Vasiliu-elev P. Neamţ (40), Marietta Capoianu-Galaţi (40) Etty şi Aurelia Bizamcer-Tulcea (40), Al. N. Vasiliu-R. Vâlcii (30), Nicolina Popescu-Caracal (30), Marioara Popa-Loco (30), Teodor Dumitrescu com. Militari-Ilfov (35), Antonia Zabrovschi-Telega (35) Elena Gheorghevici-Loco (35), ...cu Epurescu-Sinaia (30), Rică Macarescu-Câmpina (40), Gh. D. Stănescu student-Loco (30), Costel Dumitrescu-C.-Lung (40), Nicu C. Slavu-Câmpina (40), Elena Căpitan Dumitrescu-Bazargic (40), George Dumitrescu-Galaţi (30), Elena R. Constantinescu - Târgovişte (30), Căp. Dr. Iosif-Loco (40), Ion Rognean-Gherla (20), Letiţia Pop-Gherla (20), Samuel Millis-Loco (40), Alexandrina şi Sylvia Cojita-Roman (20), Epure Nicolae-Cernăuţi (10), Dorin Popovici-Timişoara (10), Dorica Ionescu-Loco (10), Edgard Adrian (10), Seitan S. Dumitriu-Brăila (10), Bădescu D-tru-Loco (10), Nedelcu M. Ioan-Loco (40), Mihail Andreescu-Sinaia (10), St. Gh. Ştefănescu-Piteşti (35), Bică Pisoschi-Craiova (35), Gh. Calcântraur-Tg. Suliţa-Botoşani (25), Alex. Mutulescu-Loco (10), Costel Canellos-Galaţi (30), Elvira C. Canellos-Galaţi (40), M. Diculescu-Loco (15), Perica Landau-Burdujeni (30), N. Balnic-Tecuci (40), Cleopatra Ştefănescu şi N. Lăzerescu-Loco (40), N. G. Ştefănescu-Constanţa (40), Mathias Solomon-Loco (40), Titty Iorgulescu-Loco (20), Isidor Rosenthal-Loco (25), Mioara Rădulescu-Loco (10), Ioan Zaharescu, student-Piteşti (40), Leon Rosenstein-Buzău (40), Lyonel D'Ally-Buzău (30), Izi Klein-Loco (30), Gogu Georgescu-Titu (30), Jolanda Draghici-Loco (10), Sandu I. Magdalena-Porceşti, Roman (30), Vasile Gaboreanu-institutor, com. Mastacăn-Neamţ (10), D. Grozea-Loco (20), Aurel şi Valerica Oniciu (Abrud-Alba, 35), Aurica Oniciu (Abrud-Alba, 35), Mady şi Jeana Rocoş (Olăneşti-Vâlcea, 35), Duduia Margareta (Arad, 25), Niţă Cotărlici (Galaţi, 35), Lyonel D'Ally (Buzău, 45), Nicu Lăzărescu şi Nicu Tudor (Loco, 35), Mircea Ionescu (Vaslui, 40), Jean A. Roşioru (Dărămăneşti-Bacău, 35), Puiu Farcaş (Iaşi 20), Mathilda Rufel (Dărămăneşti-Bacău, 35), Pietro Miscetto (Loco, 35), Marieta Capoianu (Galaţi, 50), Nicolae I. Rădulescu (Buzău, 45), Samuel Millis (Loco, 50), Tity Vitzu (Loco, 35), Elena şi Gh. Panea (Craiova, 45), Lucian Theodoride (Loco, 40), S. Boniowski (Câmpina, 35), Gheorghe N. Moldoveanu (T. Măgurele, 40), Dora Ionescu (Gara Filaret, Loco, 30), Florica şi Dumitrie A. Ardeleanu (Pecica-Arad, 45), Mathias Solomon şi Samuel Schächter (Loco, 45), Dan Elesievici (Loco, 35).

Golf de cuvinte

de Solomon şi Maurice Breimann

Să se ajungă dela un cuvânt cu semnificaţia „muscă" la un alt cuvânt cu aceiaş semnificaţie trecând printr'un al treilea cuvânt cu aceiaş semnificaţie.

Un concurs original!

Incepând cu numărul viitor vom institui un foarte interesant concurs de jocuri, publicând o serie de probleme de toate felurile, care să dea la sfârşit — drept deslegare — un singur cuvânt!

Cu ocazia aceasta vom oferi participanţilor o serie de premii interesante, în bani şi aparate de radio. Va fi deci, un concurs pe cât de original, pe atât de amuzant şi instructiv !

Nouile noastre premii

Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 237—238 se primesc timp de două săptămâni dela apariţia primului număr, adică până Marţi, orele 6 seara.

Tragerile vor fi bilunare.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporţional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;

PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N. B. — Deslegările vor fi însoţite de cuponul respectiv, purtând menţiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea şanse egale în categoriile inferioare.

„REALITATEA ILUSTRATA". — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: str. Const. Mille 7—9—11. — Telef. 359/99.
Preţul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

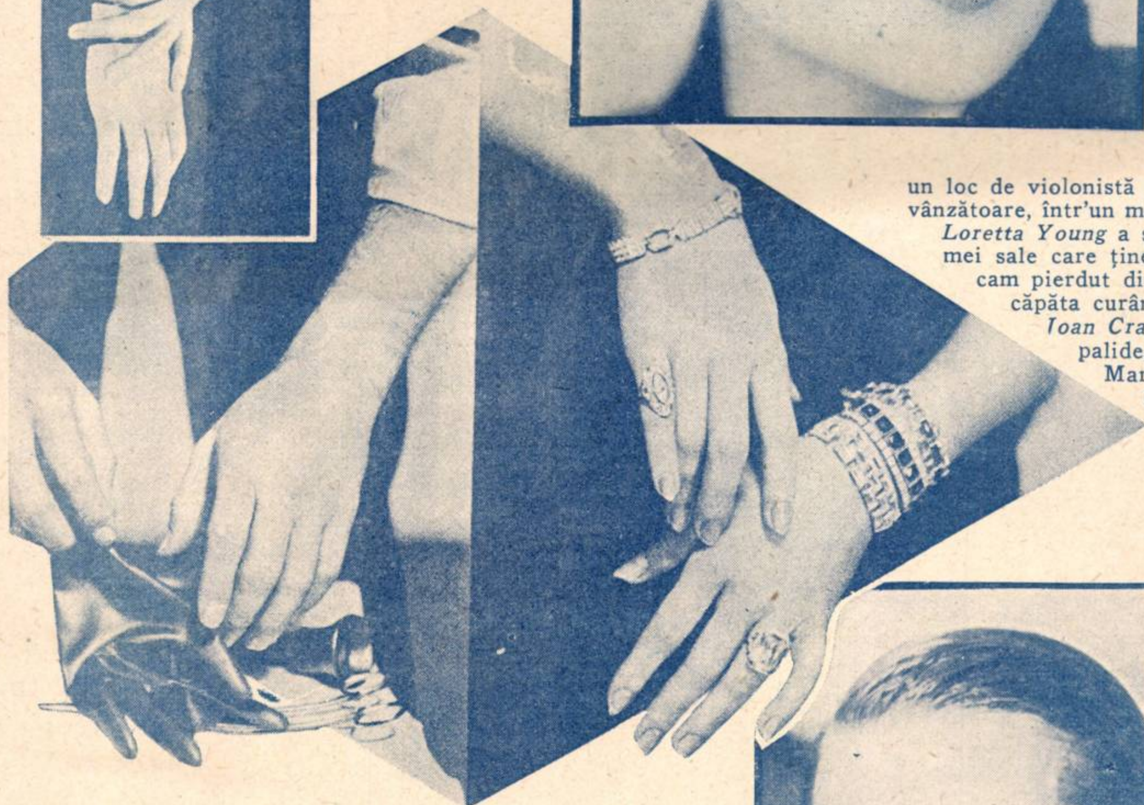
Printre stele

Ați privit vreodată cu atenție mâinile unui star? Liniile moi și fine, tăietura în migdală a unghiilor strălucitoare, vopsite uneori în verde și în roșu, pentru o cât mai puternică impresionare a peliculei, vă vor determina poate să credeți că aceste mâini n'au îndeplinit nicioată

Mâinile artistei Lupe Velez. Mijl. : *Carola Lombard*

o muncă mai grea. Și iată totuș că (poate nu e tocmai frumos să scormonești trecutul) mâinile acestea, în mare parte, n'au fost totdeauna atât de netede, atât de artistic manicurate... au cunoscut munca. Au măturat, au spălat și au călcat, au purtat tăvi și au alergat pe clapele unei mașini de scris, întocmai ca nenumărate alte perechi de mâini, aparținând imensei mulțimi de indivizi destinați să trăiască și să moară obscuri.

Presupunând prin absurd, că industria cinematografică s'ar prăbuși la un moment dat, să încercăm să vedem ce-ar face starurile rămase fără lucru?...

Fragilele mânuțe ale încântătoarei Janet Gaynor ar relua tocul și registrul marelui depozit de încălțăminte, unde lucra pe vremuri, ca saldo-contistă.

St.: *Anita Page.* Dr.: *Edwina Booth.* Jos: *Dolores del Rio*

Partenerul ei *Charles Farrell,* s'ar reîntoarce la Cape Cod și și-ar relua postul de casier la teatrul orașului, iar fetițele și-ar cheltui toți banii lor de bonboane, spre a-l auzi întrebând, cu râsul său frumos și franc: „Ce loc doriți, mă rog?"

Fifi Dorsay și Alice White au fost stenografe harnice. Fifi lucra în biroul unui notar din Montreal și scria până la 150 de cuvinte pe minut în franceză și engleză. Alice White, lucra la Beverly Hills, într'un birou al autorităților; Mary Astor și Ann Harding erau dactilografe, iar Clara Bow urma cursurile unei școli de secretare... dar n'a apucat să le termine...

Știți ce s'ar întâmpla dacă aceste staruri ar reapărea în birourile pe care le-au părăsit odată? Colegii lor ar uita cu siguranță să se mai ducă acasă, iar scandalurile conjugale s'ar ține lanț. Degetele lor subțiri și flexibile, s'ar simți însă cam stângace pe clapele pe care altădată erau obicinuite să sboare...

Betty Compson ar putea căpăta eventual un loc de violonistă într'o orchestră.... s'ar putea angaja din nou ca vânzătoare, într'un magazin de coloniale — sau ca guvernantă.

Loretta Young a spălat vase... mii și mii de farfurii, ajutând mamei sale care ținea o pensiune pentru actori. Ce-i drept acum a cam pierdut din obișnuință, dar cu puțină bunăvoință și-ar recăpăta curând îndemânarea.

Ioan Crawford a fost odată chelneriță. Mâinile ei acum palide, sunt încă puternice.

Mare ar fi păcatul dacă *Evelyn Brent* s'ar întoarce la profesorat... Minunata armonie a mâinilor ei s'ar risipi în van, sub ochii ignoranți ai elevilor săi micuți. Evelyn ar fi în stare să realizeze un efect dramatic, chiar când ar urmări conturul Lituaniei pe hartă....

St.: *Mâinile artiștilor Maurice Chevalier și Evelyn Brent.*

Evelyn Brent

Maurice Chevalier și George Bancroft

Frank Albertson a fost ucenic la o croitorie din Hollywood, unde astăzi își comandă costumele. *Walter Huston* a fost mecanic... *Gary Coooper* a lucrat într'o fabrică de cartonage. *Charlie Bickford* s'ar putea întoarce oricând la vânătoarea de balene, care-l pasiona pe vremuri. *Bert Wheeler* era un bun jocheu.

Apoi e marea *Greta,* care s'ar apuca să pieptene iar peruci.

Unul care n'ar avea să se plângă de șomaj, ar fi, credem, *Maurice Chevalier;* în adolescență și-a făcut ucenicia la un tâmplar, apoi la un electrician, într'o tipografie, pentru ca mai apoi să se apuce de fardat păpuși. Această ultimă meserie desigur că i-a fost de mare folos mai târziu, în cariera sa artistică...

Iată ceva care nu vi se va părea tocmai artistic, dar care e totuș foarte bănos: boxul. *Victor McLaglen* s'ar întoarce iar pe ring.

Marlene și-ar relua armoniosul ferestrău cu care ar cânta „scherzo"-uri înaintea cinei, spre a-și face poftă de mâncare. S'a dovedit o talentată tăietoare de lemne, cu mult înainte de a fi visat să intre în teatru.

Billie Dove pictează pansele pe porțelanuri chinezești și dacă ar avea nevoie eventual de-o ocupație, fiecare ceașcă de ceai din ținut ar solicita atenția delicioasei actrițe.

Marina ar reprimi, cu braţele deschise, pe *George Bancroft* şi pe *George O'Brien*.

John Garrick şi-ar relua postul său de funcţionar într'o bancă, iar *William Haines* s'ar apuca iar de samsarlâc. *Clive Brook* ar redeveni un minunat secretar particular. *John Barrymore, Norman Foster* şi *Robert Ellis* au fost pe vremuri gazetari.

Acum, sunt unii favoriţi ai Hollywoodului care n'au cunoscut altă ocupaţie decât cea a ecranului. Pentru aceştia situaţia ar fi din cele mai precare.

Mary Brian s'ar remărita poate cu unul din sutele de tineri cu care svonurile au tot logodit-o. De când a început să apară în comediile din *Mack Senett, Carole Lombard* a dovedit că ar putea face o minunată reclamă unei fabrici de maiouri.

Loretta Young, care a studiat pe vremuri dansurile clasice, ar lua-o poate ,pe urmele Isadorei Ducan.

Nostima Noel Francis, cu părul ca platina, porneşte adeseori după târgueli într'o pijama tailleur bleu.

— „Sunt pentru pijama" spuse Mary Astor, „şi puţin îmi pasă de protestele bărbaţilor. decât orice altă toaletă şi nu mai ai a te teme că la cea mai mică mişcare, rochia se ridică, desgolindu-ţi genunchiul.

Dolores del Rio şi-a desemnat singură modelul unei pijamale sport pe care o poartă la tenis. E din olandă albă garnisită cu benzi portocalii şi galbene.

St.: *Joan Crawford*, jos: *Marion Davies* şi *John Barrymore*

Lorette Young. Mijloc: *Fifi d'Orsay*.

Myron Bruning autorul lui „Singerman" auzi într'o zi la un ceai pronunţându-se numele lui Sidney Fox

— „Am cunoscut-o pe Sidney Fox, stenografă la un avocat din New-York", interveni el. „Am invitat-o într'o seară la teatru şi, în drum spre casă, i-am spus: „Ce-ai face dacă ţi-aş lua mâna"? Roşi, rămase câteva clipe pe gânduri şi răspunse: „Nu prea ştiu. Incearcă şi vei vedea".

„Când i-am spus însă: Şi dacă te-aş săruta ce-ai face? a strigat: „Oh, te rog nu!"

Unul din cei cari cunoşteau pe mica stea, i-a relatat incidentul.

— „E perfect adevărat" zise Sidney „numai că după câte îmi amintesc, n'a mai stat să mă întrebe ce-aş face dacă m'ar săruta".

La o serată exotică, *Anita Page* a apărut la braţul lui Laemmle junior, delicios de blondă, într'o toaletă de seară, extrem de decoltată. Nu mică a fost surpriza acelora cari privindu-i picioarele, au observat că înaltele tocuri ale pantofilor ei de bal fuseseră tăiate astfel încât păreau mai curând nişte pantofi de tenis. După cât se pare, Laemmle Junior şi Anita Page fac cea mai nouă „amouretă" a sezonului şi cum cel dintâi e mai mărunt decât ea, drăgălaşa actriţă şi-a sacrificat tocurile.

St. : *William Haynes*. Sus: *William Powell*. Dr.: *Betty Compson*

Acum, în aceeaş ordine de idei, notăm alte noui legături: *Thelma Todd* şi *Lew Ayres; Dorothy Mackail şi Don Cook; Mona Maris şi Clarence Brown; Carole Lombard* şi *William Powell;* şi una mai proaspătă decât toate: se spune că exotica frumuseţe, în jurul cărei gravitează acum Robert Ames — şi care se numetşe „Madame Spain" — n'ar fi alta decât Jean Acker, prima soţie a lui Rudolf Valentino.

Actriţele la Hollywood tind, cu toate energicile proteste ale bărbaţilor, să extindă portul pijamalei până la definitiva înlocuire a rochiilor.

Rebelele care refuză să accepte vreo restricţie în această privinţă, se recrutează mai ales dintre tineretul coloniei.

„Acest vestmânt e mult prea intim — spune *Lilyan Tashman*, — „obişnuiesc să-l port numai în casă. Ce-i drept, dă femeii o notă de temeritate, dar îl găsesc deplasat într'un restaurant public, într'un bal, etc. oricât de excentrică ar fi adunarea, sau petrecerea.

Dorothy Lee a fost prima femeie care a apărut, acum un an, pentru prima oară în pijama, pe „Broadway"-ul Hollywoodului; putem spune că ea a lansat moda, care împarte astăzi cetatea filmului în două tabere: pro şi contra pijamalei.

— „Mama, de când o ştiu, a purtat în casă pijamale" — spune Dolores del Rio — „şi discuţiile care au loc acum în jurul lor n'o impresionează câtuşi de puţin.

— „Sunt în perfectă armonie cu aeroplanul, cu automobilul... într'un cuvânt, cu viaţa curentă spune Joan Crawford.

Marion Davies e în totul pentru pijamale.

— „Unii se tem că pantalonii vor masculiniza femeile. Fleacuri!" spune ea. „Observaţi cu câtă graţie îi poartă micuţele japoneze şi vă veţi da seama cât e de injust, de ridicul argumentul!

„In timpul cât am stat în Africa", — spune Edwina Both — „am învăţat să preţuiesc libertatea pe care pantalonul o lasă mişcărilor. M'am obişnuit de atunci într'atât cu ei, încât salut cu bucurie perspectiva de a-i putea purta iar.

— „Femeile înalte" — obiectează Dorothy Jordan — „pot purta orice fel de pijama, dar pe noi, cele mai mărunte, trebue să ne prindă foarte caraghios.

Iată însă, că mica Mitzi Green sare temerară în ajutorul năpăstuitelor: „Ba eu cred că mă aranjează de minune! Şi apoi, Jackie Coogan mi-a spus că sunt foarte drăguţă în pantaloni!...

Constance Bennett are, desigur, câte o pijama pentru fiecare oră a zilei.

Gloria Swanson e o altă partizană a pijamalei pentru interior şi şi-a luat mai multe rânduri la New-York cu ocazia ultimului său voiaj.

— „Sunt ideale pentru tren", spunea ea.

Pijamalele ocupă un loc important în bagajele Normei Shearer şi ale lui Mary Pickford. Ambele sunt acum în Europa şi se vor întoarce — ca şi Virginia Valli — cu ultimele creaţii pariziene...

— „Fustele mă plictisesc" spune Billie Dove, „şi sunt recunoscătoare celor cari au arborat ideea pijamalei: e minunată. Am câteva special făcute pentru grădinărit: fără mâneci şi decoltate.

Veţi vedea la orice oră a zilei pe plaja dela Santa Monica, pe *Sylvia Sidney, Dorothy Krapp, Lupe Velez* şi *Marlene Dietrich* arborând un pantalon de croială pur bărbătească, ca pe un steag al independenţii.

Carole Lombard, preferă să rămâie femenină. Are câteva pijamale de care nu uzează decât în casă.

— „Avantajează mult femeia", spune Sylvia Sidney, „şi-i dă un aer de încredere în sine".

— „Da, da şi iar da! o port în orice ocazie" — exclamă Sidney Fox. „Mă duc cu ea la cinema, la masă,la ceai, la cină şi la plajă. Şi sper că în curând vor fi gata şi pantalonii mei de dans.

La clubul atletic al Hollywoodului subiectul favorit al discuţiilor e: Sunteţi sau nu pentru pijamale?

Robert Woolsey, a fost descoperit într'un colţ al clubului, plângând pe umărul lui Bert Wheeler, frumoasele zile ale fustei scurte.

REALITATEA zâmbeşte

NEDREPTATE
— „Ea are voie în casă... şi eu nu!"

MUSCA

Ionescu intră într'un restaurant şi comandă un ţap cu bere. Vecinul său Mitică, îl imită.

Dupăce Ionescu a băut mai mult de jumătate, din conţinutul paharului, găseşte înăuntru o muscă, o pune pe masă şi cheamă chelnerul.

— „Astfel serviţi totdeauna berea? Am găsit o muscă înăuntru.

Chelnerul începu să se scuze, luă paharul şi-l înlocui cu altul plin.

Mitică observând manevra vecinului său, se apropiă de el şi-i spuse:

— „Fi te rog aşa de amabil şi împrumută-mi şi mie musca".

DISTRACŢIE

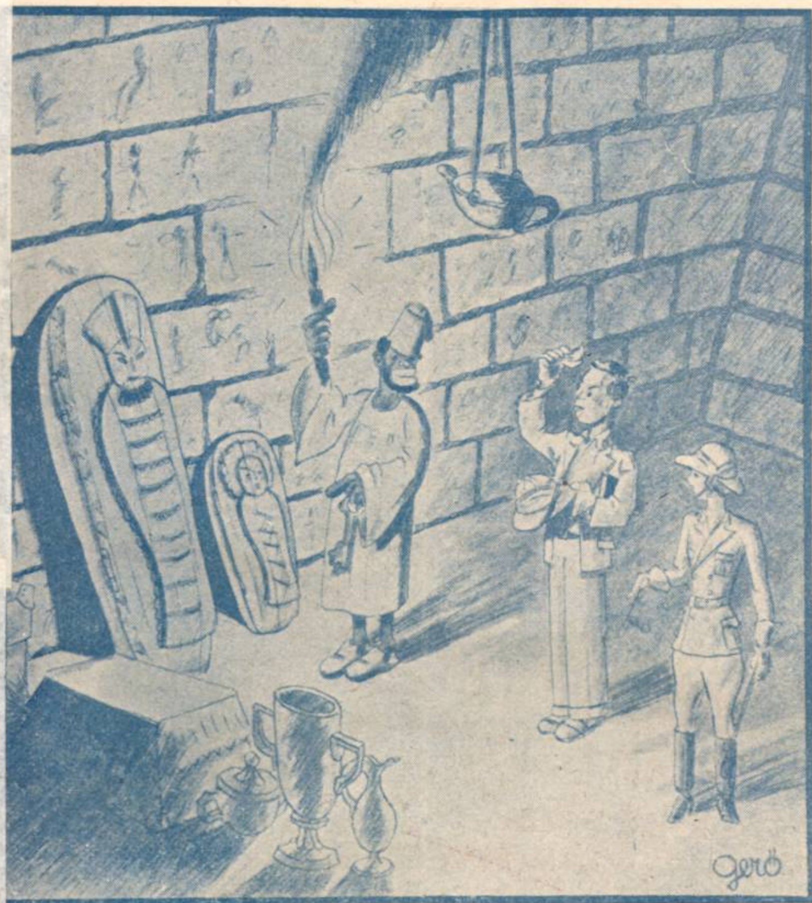
Funcţionarul: Ţin să vă amintesc domnule director, că la ora 2 trebuie să vă duceţi să vă fotografiaţi.

Directorul: Am mult de lucru. Dute d-ta pentru mine.

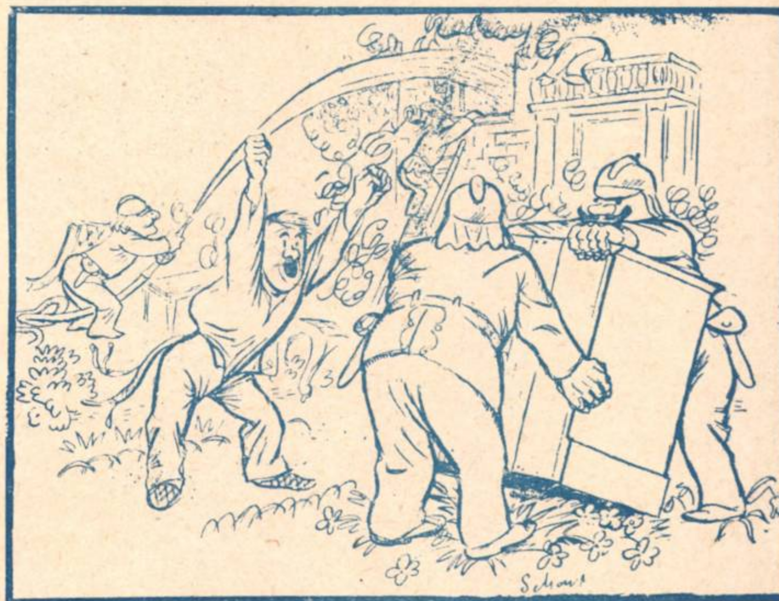
O SOŢIE PRACTICĂ

— „Mitiţă mobilele s'au umplut de praf în odaia asta. Mai treci tu pe lângă ele cu trombonul, când vei începe să exersezi".

TURIŞTII IN EGIPT

Ghidul: *„Aci este mumia lui Ramses al II-lea, alături mumia cea mică, este tot a lui Ramses, când era copil".*

— *„Nenorociţilor! Imi stricaţi florile!"*

TIMPURI GRELE

— *„Alo! Ce-ai spus? Dai faliment... dar asta-i extra... Ştii ce? Vin la tine: dau şi eu faliment".*

■ ■ ■

IN MANEVRE

Plutonierul major: „Dece eşti atât de răutăcioasă cu mine... am intenţii foarte serioase cu tine".

Fata hangiului: „Ce mă crezi aşa de proastă? Ştiu eu că nu-i nimic serios, acum... sunt doar manevre..."

■ ■ ■

EA. — *„Doctore, soţul meu vorbeşte incontinuu noaptea în timpul somnului. Lucrul acesta mă 'ngrijorează mult".*

DOCTORUL. — *Dacă nu-l laşi să vorbească ziua!..."*

REALITATEA
ilustrată

JEAN NICOLESCU-NICO,
artistul cu vocea caldă și catifelată, a cântat la serbările din Sinaia ale „Realității Ilustrate".

Atelierele „Adevărul" S. A.

ANUL V. — Nr. 239. SUPLIMENT GRATUIT „REPORTAJ“ 27 AUGUST, 1931.

REALITATEA ilustrată

PRIVIRE CANDIDA. — Sally Eilers, cea mai nouă vedetă a casei Fox

PREȚUL 10 LEI

Dans exotic în Bali. Mica dansatoare aspiră aburi ameţitori şi în stare de transă, execută dansuri bizare.

ODATĂ extazul era privit drept sacrificiul divin al oamenilor cucernici. Băutura ameţitoare era considerată emanând direct dela Dumnezeu. „Tu ai făurit aceste plante, aceste ape... aceste animale. Tu ai găurit acest cer, acoperind întunericul cu lumina..."

Cu astfel de cuvinte Arienii şi Indienii, aduceau omagiul lor băuturei divine, numită „Soma".

Şi cum această băutură întrupa calităţile supremului zeu era dela sine înţeles, ca acela ce o bea va deveni el însuşi zeu, putând să treacă peste hotarele limitate ale vieţii şi corpului, devenind atotputernic, şi atotştiutor fie chiar numai pentru puţinele clipe ale extazului.

— „Am păşit dincolo de pragul morţii..." cânta adeptul Mithracismului, dupăce băuse licoarea ameţitoare a sucului de „Raoma".

Bali, copiii sunt ameţiţi cu fum de tămâie pentru a le provoca extazul divin.

— „Am intrat în împărăţia Proserpinei. Am călătorit printre elementele lumii şi acum mă 'ntorc din nou pe pământ. In miezul nopţii, am văzut soarele strălucind. M'am apropiat de zei şi m'am rugat lor ,stând faţă în faţă cu ei..."

Era aşa dar dorul cel mai profund, al tuturor oamenilor, acela, care-şi lua sborul în extazul divin. Acel dor, comun tuturor popoarelor şi oamenilor, dorul de a se desbăra de îngrădirea strâmtă a vieţii pământeşti, de slăbiciunea şi vremelnicia corpului — dorul de a pătrunde legile misterioase ale naturei, de a dispune de putere, de o soartă mai statornică... chiar dacă această stare era mai puţin conştientă, sau îşi găsia o exteriorizare nu tocmai precisă.

Atât de vechi este acest dor, încât oamenii au căutat să-l astâmpere, cu mult înainte de a fi putut prepara ei înşişi, elixiruri ameţitoare.

In acele timpuri, sângele li s'a părut a fi cea mai propice licoare, pentru atingerea acestui scop şi pentru a-şi asimila puterea zeilor şi enigma vieţii.

De altfel, părerea lor nu era tocmai atât de eronată, întrucât îşi închipuiau zeii plămădiţi după propria lor figură şi tot atât de însetaţi de sânge ca şi ei.

Sângele dădea putere — deci se ungea pe trup cu sânge înainte de a începe o luptă. Sângele alunga spiritele rele, deci cu sânge trebuiau stropite pragurile colibelor lor. Sângele întineria, astfel că tinerii stopeau pe bătrânii tribului cu sângele lor, pentru a li se da vigoarea pierdută.

Sângele curăţa de păcate şi împrumuta o oarecare nemurire. Pentru acest motiv, adeptul, în tribul taurobolilor, cobora într'o groapă, iar preotul îl stropia cu sânge pe cap. Elixirul divin se prelingea pe corpul său, ca o „rouă roşie", cum spuneau ei.

Beţia de sânge însă, era cea mai apreciată, întrucât sângele chema puteri în corp, cari altfel lânceziau în el. Pentru acest motiv, preotesele lui Apolo, beau sânge înainte de-aşi începe profetizările. Obiceiul acesta a rămas până în zilele noastre şi e practicat de ghicitorii şi vrăjitorii sectei Kali din India de Sud şi de ghicitoarele din Hindukusch, Kaschmir şi Calebes.

In acest timp, omenirea învăţa să cunoască alte stupefiante, mult mai uşor de obţinut şi cu efect mai puternic. Beţia deveni mai adâncă, fără să-şi piardă puterile ei misterioase; pentru acest lucru îngrijau vracii, preoţii şi magi. Trecerea dela beţia de sânge la aceea a stupefiantelor, se pare că a urmat o cale destul de lentă, şi debuturile celei din urmă metode, se găsesc în amestecarea noilor elixiruri cu sângele... In

acest fel, ei credeau că vor obține succes deplin. Astfel la vechii egipteni nu găsim nici o deosebire între cele două feluri de a-și provoca extazul.

Iată ce spune legenda egipteană în această privință: Intr'un rând oamenii s'au revoltat în contra lui Ra, fiindcă îmbătrânise prea mult. Atunci Ra a trimis pe pământ ochii săi sub aspectul lui Hata, supunând pe rebeli din porunca lui Ra, sângele oamenilor a fost amestecat cu berea și când Hat s'a amețit din cauza acestei băuturi, măcelul încetă. Astfel au fost scăpați oamenii de exterminare. De atunci ziua lui Hat se serbează prin orgii extraordinare.

In vechea magie, găsim deasemeni amestecul de sânge și vin, socotit printre stupefiante.

Cu timpul victimile băuturilor luară locul victimelor sângelui.

In vechea Chină, s'a decretat ca cel mai important ritual „sacrificiul extazului". Fiii Cerului, au devenit astfel dintr'o dată atât de fervenți religioși încât preoții se văzură obligați să reglementeze numărul de cupe pe care fiecare participant la marea ceremonie, avea dreptul să-l bea.

Frumos și divin era extazul! Neînsemnatul „ieri" se dizolva, dispărea, și însuși Dumnezeu se cobora în suflet, dând puterea și știința sa, credincioșilor ce se prosternau în fața acestui zeu „ad interim".

Și în beția alcoolică, preotul, misticul sau magicianul devenia D-zeu ca și 'n beția cu sânge.

Intr'o tavernă de opiu în Han Kan. Acel care a căzut odată pradă acestui viciu, îi rămâne veșnic scalv.

Astfel a fost în Indii la urmașii mithracismului, la adepții lui Dionysos Zagreus, cari savurau sângele și corpul zeului, la misticii din Attis și alte popoare primitive.

Oamenii au fost totdeauna foarte inventivi în ceeace privește descoperirea de noi plăceri și de misterioase mijloace, cari să le dea suprematia asupra altor oameni. Pentru acest motiv, ei au căutat în afară de băuturile alcoolice și alte stupefiante, care să le redea extazul.

In antichitate, preotesele lui Apolo, întrebuințau fumul foilor de dafin. Alte popoare întrebuințau fumul de Efeus. In Hindukusch se inhala fumul unui foc făcut cu uscături din cedrul sfânt. In insula Madoera, în Java și în Bali se întrebuințează fumul de tămâe.

In India unde toate practicele religioase sunt nutrite cu o bolnăvicioasă minuțiozitate și ardoare, și ajunge în fine la starea de extaz, prin diversele metode de concentrare, în care acolitul are senzația de a se desface de propriul său eu, pentru a se confunda cu zeul etern: „aham brahma asmi!"

Fapt curios se poate cita cazul mahomedanilor, cărora Coranul le interzice vinul, și cari au găsit tocmai alcoolul ca cel mai propice mijloc pentru a-și produce extazul. In această privință, cuvintele persane: *shirb* și *sukr*, care înseamnă a bea și extaz, sunt întrebuințate și pentru a desemna extazul mistic.

Renumiții mistici sufici, ca Abu Kaid, întrebuințau vinul și iubirea pentru a-și produce extazul. Pentru acest motiv, probabil, mistica sufică, a devenit cea mai agreată, și răspândită. In orice caz această mistică este mult mai umană decât mistica spirituală a Indienilor. Extazul n'a fost numai o isbăvire, din punct de vedere teologic. In viața de toate zilele, extazul a fost totdeauna privit ca eliberatorul, care acopere cu pulberea sa de vrajă, neplăcerile și hărțuielile existenței.

Poetul Wang-Po, nu putea scrie decât în stare de beție.

Fu I, un alt adept al aceleiaș mistici își scrie singur epitaful: Fu I, iubia colinele verzi, norii albi, dar vai, el bău până ce muri!"

Seria acestor adepți ai extazului prin băutură, este nesfârșită. Printre ei se număra și Omar Klajam, — favoritul aristocrației engleze și americane, — în cinstea căruia înfloresc astăzi trandafirii în Kew Garden. El a preamărit în cântecele sale, dragostea și vinul, „kubaiatele" sale ironice și melancolice, și-au cucerit gloria, deabia astăzi după multe secole dela moartea autorului lor.

Un alt adept al extazului prin stupefiante a fost Paul Verlaine, căruia absintul appal, i-a smuls din creer, cele mai frumoase și delicate poezii. Dasemenea Edgar Poe, sub imperiul aceleaș amețeli alcoolice, ne-a dăruit cea mai adâncă poezie, din toate operile sale.

Poeții au căutat și alte mijloace de a se ameți, dar rezultatul a rămas acelaș: visuri frumoase, dar groaznice lupte și suferințe, când visurile s'au năruit.

Baudelaire a întrebuințat hașișul, care i-a inspirat neuitatele sale poezii, cari par niște flori livide ale morții scrutând enigma nepătrunsă a extazului. Numai Quincey, străbătu nevătămat prin focul de Ghene, al stupefiantului său, opiul, pe care-l întrebuință ani dearândul. Era opiofag și în adevărate avalanșe de cuvinte aduse el elogiul opiului, care-i dărui viziunile sale stranii: — Tu atotputernice opiu. — Tu clădești în întuneric, cu materialul infim al creerului, cu o artă care întrece pe aceea a lui Phidias și Praxiteles, orașe, temple și lași în umbră templele din Babylon sau Hecatompilos...

Incă în vechea Chină, s'a observat pericolul pe care-l prezintă pentru stat, consumarea necumpătată a alcoolului. In zadar legi severe au căutat să stăvilească acest abuz.

Cu toții știm, după cum mărturisesc și analele clasicilor, cât de neputincioasă este înțelepciunea, în fața viciului neînfrânat al oamenilor.

Tot ce se poate face, este să previi pericolul !!

Zâmbește ca să-ți spun cine ești

O nouă metodă de cunoaștere a caracterului

Dinţi regulaţi ca perlele.

Dinţi rotunzi, formând un mic cerc

Dinţi mici, separaţi, ovali

Dinţi superiori, mari

Dinţi suprapunându-se buzei într'o singură parte

Dinţi dela centru diferiţi

Că ochii sunt „oglinda sufletului" este un adevăr, pe care il cunoaște toată lumea și că glasul unei persoane ii trădează intr'o măsură firea, se știe deasemenea. Dar nu numai expresia ochilor și inflexiunea vocei revelează sufletul, ci o mulțime de alte detalii, care fac parte din ceeace numim „infățișarea" unei persoane: nasul, urechile, bărbia, mâinile, etc.

Se vorbește de o frunte inteligentă sau meschină, de un nas obraznic sau arogant (cei cu „nasu 'n sus"), de urechi nervoase sau blegi. Cât privește mâinile, este sigur că există o corespondență strânsă și tainică între aspectul lor și unele cute ale sufletului.

Nu e vorba aci de liniile din podul palmei, a căror analiză interesează chiromancia, ci numai de înfățișarea generală a mâinilor

Câți poeți nu s'au îndrăgostit de iubita lor numai pentru că avea mâini frumoase și... inteligente!

E sigur că mâinile exprimă tot atât de mult ca și ochii și glasul: „Limbajul mânei" nu e desigur o vorbă goală.

Iată însă că acum de curând s'a găsit că firea și caracterul unei persoane este adeseori ascunsă în... dinți.

Nu e vorba de o glumă, ci de un lucru absolut serios. Un om de știință polonez, un stomatolog din Cracovia, în urma unor observații și studii migăloase și îndelungate, a ajuns la concluzia că aspectul unei danturi și chiar modul de a o prezenta la... examenul dentistului, trădează caracterul cuiva.

Un dentist atent poate descoperi personalitatea clientului său după numărul, mărimea, așezarea, forma și rezistența dinților acestuia.

Nimic mai caracteristic, de altfel decât felul cum o persoană deschide gura.

Când cineva surâde și intredeschide ușor buzele, descoperind toți dinții fălcei superioară și o mare parte din cei ai fălcei inferioară, dă dovadă unui caracter deschis, blând și amabil.

Dimpotrivă, nu trebue să avem niciodată încredere în persoanele, care, atunci când surâd, abia deschid buzele, fără să lase să li se vadă dinții.

Un adult, care, fără nici o intenție de râs și in mod cu totul inconștient, își descoperă deodată toți dinții, este un inapoiat din punct de vedere mintal. De aci vine de-altfel și denumirea populară de „gură cască", denumire foarte sugestivă, care se aplică nătângilor și nerozilor.

O voință slabă și o personalitate mediocră se trădează printr'o dentiție prea strânsă și îmbâcsită.

Un canin exagerat de lung este stigmatul unor predispoziții spre crimă.

Femeile, care au dinții din față neregulați, sunt de obicei nesimpatice și nu merită nici o încredere.

Un criminalog a constatat că cea mai mare parte dintre femeile criminale posedă o dantură foarte neregulată la falca superioară.

Hoațele au deasemenea o dentiție anormală, în special în ceeace privește ordinea in care sunt aranjați dinții.

La femeile certărețe și cicălitoare, dinții de sus sunt lungi și proeminenți. Această particularitate indică totdeodată și un caracter răsbunător. Femeile, care posedă dinți mici și albi, sunt capabile de-o ură înverșunată.

Caracterele dificile se trădează prin dinți strâmți și bombați, dela rădăcină spre extremitate Un canin dat mai înapoi indică o încăpățânare extraordinară.

In general, caninul este un dinte foarte caracteristic.

Dacă este lat la rădăcină și se ingustează terminându-se intr'un vârf ascuțit, avem dovada că persoana este vrednică de încredere în orice împrejurare

Când cei doi dinți din față la falca de sus, sunt disproporționați de mari față de restul dinților, avem afacere cu un adânc spirit de pietate și cu dispoziții literare

Dacă acești dinți acoperă cu totul pe acei ai fălcei de jos, se poate diagnostica o fire leală și un spirit de perspicacitate.

Totul, până și emailul dinților, poate servi pentru a identifica personalitatea cuiva.

Intr'adevăr, un email de un alb lăptos și foarte fin se întâlnește in special la indivizi cu tendinți de artiști și cu o fire mai delicată.

Revelațiunile stomatologului polonez îndreptățesc o nouă maximă: „Arată-mi dinții, ca să-ți spun cine ești!"

Dinţi lungi, largi, şi regulaţi

Dinţi recurbaţi în interior

Dinţi ascuţiţi, cu mari spaţii între ei

Dinţi completamente neregulaţi

Dinţi cu breşe neregulate

Dinţi mici, înguşti, asimetrici

Patru Doni Quijoţi în Romania

Aţi auzit de aventura celor patru copii plecaţi din Constanţa cu o barcă de pescari ca să ajungă... în America?

Tocmai în America. Nu şi-au luat cu ei nici apă, nici alimente, nici hartă sau compas şi n'au vrut să se gândească nici la necesitatea acelui mic talisman în care cred toţi marinarii moderni: busola. Singurul lor instrument modern de navigaţie a fost un ceasornic deşteptător, cu clopoţel deasupra. Atât. Au navigat 21 de zile.

Au trecut prin furtuni, au răbdat de foame şi de sete, au suferit de rău de mare, dar într'a douăzeci şi una zi au ajuns. Din întâmplare — poate numai din cauză că ceasornicul deşteptător nu era cel mai bine ales instrument de precizie, sau poate chiar din nepriceperea căpitanului — expediţia s'a terminat la Varna.

Asta nu înseamnează nimic şi vina nu e numai decât a celor patru marinari. Ei s'au dovedit curagioşi, destoinici şi rezistenţi. Unul singur a plâns pe drum şi acela numai odată — când s'a ivit un vapor în zare.

Nu, vina nu-i a lor.

Mai degrabă e vinovată Bulgaria care le-a pus Varna în drum. Fără Varna ei ajungeau cu siguranţă în America.

Drumul lor era de-alungul coastei. Mergând aşa pe lângă coastă ajungeau cu siguranţă, dacă nu în America, cel puţin în Indii, şi-ar fi făcut un voiaj foarte frumos. Istoria marinărească e plină de exemple cari întăresc presupunerea.

Dar asta e altă chestie.

Am fost alaltăeri la Constanţa şi am stat de vorbă cu cei patru eroi. Cel mai mare, Nicu Ionescu, capul expediţiei, are 17 ani. E absolvent a patru clase de liceu şi un pasionat cititor al lui Jules Verne. A auzit de Alain Gerbault şi de voiajurile lui, a citit literatura marinărească a lui Jean Bart şi a ascultat nenumărate povestiri despre mări şi oceane, dela marinarii Constanţei şi dela pescarii lipoveni.

In aventura de pomină, Nicu şi-a notat chiar, aşa cum fac toţi marinarii din cărţi, întâmplările mai de seamă. Cum nu putea scri în caetul pe care şi-l luase înadins, pentrucă i-l udase marea, el şi-a crestat cu briceagul notele, în văpseaua depe puntea dela babord. Mi-a arătat aceste note sgâriate, cu un legitim orgoliu. „Aici am scris toată întâmplarea noastră. Voiam să se ştie ce s'a întâmplat cu noi, în cazul când am fi naufragiat — căci barca ar fi fost desigur găsită de pescari.

— N'ai vrea să mai scrii odată toată întâmplarea. S'o povesteşti zi cu zi, după notele însemnate pe barcă.

— Pentruce s'o mai scriu acum?

— S'o publicăm.

— Şi la ce foloseşte?

— Mai ştii?! Poate că o citeşte cineva care are mijloace să te îmbarce pe un vapor. Nu vrei să te faci marinar?

Copilul se uită în ochii mei cu ochii strălucitori de speranţă.

— Altfel cum vrei să ştie lumea că eşti curajos, că eşi gata să pleci, cum ai mai plecat pe mare? Scrie, şi poate că citeşte chiar ministrul armatei şi vă bagă pe toţi patru în vre'o şcoală de marină.

— Şi ce să scriu?

— Tot ce vi s'a întâmplat, aşa cum ai scris aici, pe barcă. Ce vi s'a întâmplat în ziua întâi, în ziua doua şi aşa mai departe până la sfârşit.

— Un fel de caet de bord?

— Aşa, chiar un caet de bord.

Dacă îl scrii în două zile, până Duminică seara, mi-l aduci la hotel şi-ţi făgăduesc să-l public. Scrie tot ce îţi aduci aminte.

Precocii navigatori. *Foto Păsculescu-Constanţa*

A doua seară mi-a adus un caeţel de „dictando", cu zece file, scris curat şi citeţ.

Zece file în care stă scrisă cum nu se poate mai frumos, o aventură marinărească, din care orice romancier ar fi construit o carte de 300 de pagini tipărite — dacă le-ar fi scris în biurou, cu carafa de apă şi ibricul de cafea dinnainte.

Aşa, — totul se rezumă la zece file de caet de dictando.

Mici modificări de gramatică şi pe ici pe colo, de stil, cu grija însă să nu luăm nimic din savoarea ei specială, şi socotim povestirea cu totul demnă de lumina tiparului.

Iat-o :

Am furat barca lui frati-meu, ca să plecăm în America, eu împreună cu Jean Stere, Ştefan Ionescu şi Petrică Răiciulescu.

Dacă ajungeam în America, scriam acasă să nu fie supăraţi fiindcă le trimetem bani cât face barca. Pe Petrică îl întreţineam noi trei şi-l băgam în şcoală. Aş fi vrut să nu-l luăm cu noi. Până în seara când am plecat nici nu ştiam dacă o să-l luăm.

El a venit la mine şi mi-a spus că o să arunce apa afară din barcă cu ghiordelul, când o să fie furtună, şi când o să fim pe coastă după demâncare, el o să stea lângă ea, s'o păzească.

I-am spus că e prea mic şi dacă i se întâmplă ceva, tată-său mă face pe mine responsabil. Am încercat să-l înşelăm. I-am spus că nu plecăm decât Sâmbătă şi să vină atunci, să stăm de vorbă. S'a dus acasă. Noi plecam în seara aceea. Cu un ceas înainte de îmbarcare am trimis pe Jean după el. Mi-era milă să-l las. M'am gândit la durerea lui când o să audă că am plecat singuri. A adus provizii: o pâine şi un pepene.

Ştefan a mai adus o pâine, doi pepeni, doi litri şi jumătate de apă şi un ceas deşteptător. L-a furat dela sora sa. Eu am încărcat în barcă, un rând de haine noui, două cămăşi, doi saci goi şi o litră de unt. Busolă n'am găsit. Pe cea mai proastă îmi cerea 100 de lei. Proviziile ne ajungeau două zile, cu economie. A doua zi seara, trebuia să fim la coastă ca să ne aprovizionăm din nou.

Dacă nu puteam fura nimic de prin grădini, cumpăram.

Toţi patru aveam la noi 450 lei.

La ora 6 seara eram în barcă.

18 Iulie.

Marea liniştită. Vânt dela uscat.

După o jumătate de ceas nu mai zărim decât farul din port.

Jean Stere ne sfătueşte să vâslim în direcţia coastei. Mi se pare că-i e cam frică. El zice însă că se teme să nu pierdem orientarea.

Se înoptează bine.

Farul se vede tot mai mic.

La ora 10, vântul se înteţeşte. Tangăne aşa de mult, că lui Jean îi vine rău. Se culcă încolăcit. Zice că i-e somn. Ştefan şi Petrică trag mereu la ghiordele. Las un minut ramele ca să-l acopăr pe Jean cu sacii. Ii ridic capul ca să-i pun pălăria dedesupt. Nu mai poate să se ţină, varsă şi-i moale ca pâinea muiată.

— Ai rău de mare Jeane?

— Mor. Lasă-mă să mor.

Marea aduce hulă şi ne-o varsă în barcă, din toate părţile.

Până la miezul nopţii vâslesc într'una. Dacă nu trage nimeni la lopeţi, fiecare val se frânge în barcă. Mi-e teamă că vine furtună mare şi nu las nici pe Petrică nici pe Stere să se culce. Trebue să tragă amândoi la ghiordele ca să nu se umple barca.

Cerul e tot acoperit.

Lui Petrică i se pare că urlă o geamandură.

Urlă marea.

Farul nu se mai vede de mult.

Vâslesc numai ca să nu las valurile să intre în barcă. Direcţia am pierdut-o de mult. Fulgeră în toate părţile cerului. Mi-e frică de uragan. Suntem uzi la piele şi nu ştim dacă a început să plouă.

Jean nu se mai mişcă.

Din când în când simt ceva cald improşcându-mi picioarele. Nenorocitul s'a răsucit şi-a venit cu capul sub bancă. Varsă pe picioarele mele. Ăsta n'o să ajungă niciodată marinar. Piciul de Petrică e mai tare decât el, gogeamite golanul.

(Jean Stere are 15 ani iar Petrică 10 N. R.).

Ora 4 noaptea. *Mi se pare că s'a isprăvit cu noi. Un cui dela lopata din stânga s'a rupt. Jean şi Petrică nu ştiu nimic. Mă prefac că vâslesc mereu, ca să nu-i sperii.*

Intr'o vreme îi zic lui Petrică: Piciule, tu să te culci. Rămâne Ştefan la ghiordel. El mi-a răspuns că nu-i e somn şi că nu vrea să se culce pe o vreme atât de afurisită. A trebuit să mă răstesc la el ca să lase ghiordelul. Ăsta o să fie un marinar adevărat.

După ce se culcă îi spun lui Ştefan ce s'a întâmplat.

El a încercat să lege rama cu o curea de jumătatea cuiului care mai rămăsese, dar degeaba.

— Ne ducem la fund, mi-a spus el.

Am lăsat ramele şi ne-am apucat amândoi să scoatem apa din barcă.

Toată noaptea aşa am petrecut-o.

Dimineaţa furtuna a căzut. Am mâncat o pâine şi-am băut o sticlă cu apă.

Ora 2. *Lui Jean Stere îi e mai bine. Stă pe punte şi priveşte mereu înainte. E galben şi spune că dacă scapă din asta, nu mai pune piciorul în barcă toată viaţa lui.*

Piciul râde de el: Mă Jane, pe tine te-a făcut mamă-ta, să umbli după oi. Da tu ai avea rău de mare şi dacă te-ar legăna măgarul.

Eu şi cu Ştefan reparăm cuiul. De azi dimineaţă ne căznim. Ştefan a avut ideea să scoatem coada dela teslă şi să o cioplim. Merge greu pentrucă briceagul e mic şi nici nu prea tae.

Ora 5. *Mâncăm toţi patru o pâine şi un pepene. Apă nu bem de loc ca să avem şi mâine, cu toate că e cald şi pepenele nu ne-a stâmpărat setea de tot.*

Ora 9. *Vântul bate ca şi eri seară, dela uscat. Petrică presimte furtuna. Şi eri ne-a spus cu 3-4 ore mai înainte că o să avem vreme rea.*

Cuiul e gata.

20 Iulie. *Şi azi noapte am avut furtună. Valuri mici. Mai multă hulă.*

Am dormit până la prânz fără să mănânc nimic.

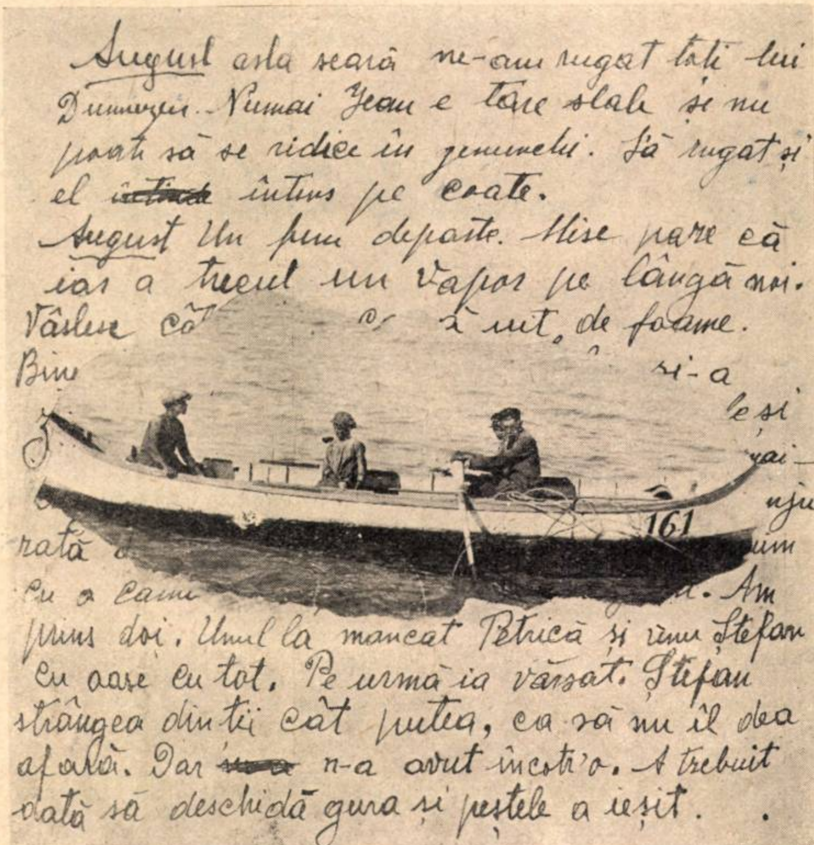
Nu l-am lăsat decât pe Petrică să mănânce.

Jean se văita de picioare. Zice că simte cum îi putrezesc.

Cum ajungem la uscat îl debarcăm.

Seara am mâncat [illegible] patru o jumătate de pâine şi o singură felie de pepene. Mai avem mâncare încă pentru o zi şi o sticlă de apă nedesfundată. Vânt dela Sud.

21 Iulie. *Suntem cu toţii sănătoşi. Jean Stere e tot galben dar nu se mai plânge de foame. Eu mă odihnesc. Ştefan trage singur la rame. Petrică Raiciulescu stă călare la pupă şi cântă repetând din când în când: „Ete, că văd un catarg". Ce bine ar fi dacă am vedea un catarg! Am putea să ne aprovizionăm.*

Fragment din jurnalul de bord scris de Nicu Ionescu.

22 Iulie. *Am isprăvit ultima coaje de pâine. Jean se uită mereu în zare. Nu se vede nimic nicăeri decât apă. Mie încă nu mi-e prea foame.*

Pe seară Jean strigă: Farul dela Tusla! E o lumină mititică, dar nu e farul. Vâslim într'acolo. După un ceas vedem două lumini, apoi trei.

E un vapor care vine din spre Nord. Când ajungem ca la două mile de el începem să strigăm. Ştefan flueră ca o sirenă din degete.

Eu vâslesc mereu. Ne apropiem. Cerul e senin şi e destulă lumină ca să fim văzuţi.

Ca la o milă şi jumătate mă opresc din vâslit.

Punem o cămaşe în vârful lopeţii şi strigăm toţi deodată, de câteva ori.

Vaporul opreşte. Strigăm mereu şi facem semne cu lopata. Ah, dacă am avea un chibrit. Nu mai vâslim ca să se vadă că avem nevoe de ajutor.

Cincisprezece minute strigăm într'una. Vaporul stă pe loc. Cu siguranţă că ne-a văzut. Ni se face semnale cu lumini. Noi strigăm şi mişcăm mereu lopata. Spre nenorocirea noastră începe vântul dela nord. Trebue să vâslim. Când suntem numai la o milă de el, vaporul porneşte. Intr'o jumătate de oră nu-l mai vedem. Petrică plânge. Furtuna nu ţine decât până la miezul nopţii.

24 Iulie. *De trei zile nu mai mâncăm nimic.*

Ştefan a băut apă de mare.

25 Iulie. *A trecut iar un vas din spre Constantinopole. Avea un coş la urmă şi două catarguri în faţă. Vas petrolier.*

Nu ne-a văzut pentrucă venea prin partea de sud.

26 Iulie. *Bem toţi apă de mare şi suferim de stomac.*

Cred că e 29 Iulie.

Jean zice că suntem în August.

Trag singur la rame, fiindcă aşa nu mi-e foame. Dacă stau beau mereu apă de mare şi mi-e şi foame.

31 Iulie. *Jean nu se mai poate scula de jos.*

Petrică singur sufere mai puţin decât noi toţi.

August. *Suntem, cred eu, în August. Bem toată ziua apă de mare şi ne cufurim. Ştefan nu mai vrea să vâslească.*

August. *Astăzi, ăl mic mi-a spus aproape plângând:*

Vâsleşte, Puiule, cât poţi. Nu te mai opri. Trage la mal.

August. *Nu mai vâslesc decât 2-3 ore pe zi. Nu mai pot. Pe aici apa de mare e amară.*

August. *Dormim aproape tot timpul şi nu visăm decât vise de uscat. Ştefan a visat că treceam printr'un canal în prejurul unui sat. Primarul i-a dat o ţigare. Când s'a deşteptat ne-a întrebat de ce n'am luat apă dulce din canal. Numai după un ceas a înţeles că a visat.*

August. *Astă seară ne-am rugat toţi lui Dumnezeu. Numai Jean n'a putut să se ridice în genunchi. S'a rugat cu capul pe coate.*

August. *Mi se pare că iar a trecut un vapor pe lângă noi. Vâslesc câteodată ca să nu mai simt foamea. Bine că putem dormi.*

August. *Ştefan şi-a sdrelit mâna în ramă. A dat sângele şi şi l-a supt câteva minute. Pe urmă nu mai curgea.*

Toată ziua barca a fost înconjurată de stavrizi. Am încercat să-i pescuim cu o cămaşe de plasă a lui Jean. Am prins doi. Unul l-a mâncat Petrică şi unul Ştefan, cu oase cu tot. Pe urmă i-au vărsat. Ştefan strângea dinţii cât putea ca să nu-l dea afară. Dar n'a avut încotro. A trebuit odată să deschidă gura. Şi-a eşit.

Furtună. Ii spun ălui mic că dacă ne răsturnăm să nu plece de lângă barcă. Ştie să înoate foarte bine.

(Continuare în pag. 8-a)

SUCCESIUNEA la TRONUL ANGLIEI

UN INTERES considerabil a stârnit informaț'a apărută în „Evening News", anunțând că regele Angliei a fost rugat să stabilească situația prințesei Elisabeta și a celei de a doua fiice a ducelui de York, în ce privește succesiunea tronului. Nici o decizie oficială nu s'a luat relativ la această chestiune, dar ‚Colegiul Armelor" a declarat că această problemă nu privește decât Coroana și autoritățile legale.

Până la nașterea celei de a doua fiice a ducelui și ducesei de York situația era clară. In caz că prințul de Galles nu va avea moștenitori, prințesa Elisabeta îi va urma la tron. Dar prin nașterea unei surori, toți se întreabă dacă legea dă întâetate primei, sau amândouă devin moștenitoare. Se pare însă că titlul aparține celei mai în vârstă. Dar lucrurile se complică prin faptul că în cele două cazuri, când o regină a urmat surorei sale la tron, situația lor a fost totdeauna clarificată de Parlament.

Primul exemplu e acel al Mariei și Elisabetei, fiicele lui Henric VIII. Amândouă erau nelegitime, căsătoria mamei Mariei, Caterina de Aragon, cu Henric al VIII-lea fiind declarate nule de arhiepiscopul Craumer, deoarece Caterina fusese măritată cu Artur, principe de Galles, fratele mai mare al lu. Henric VIII.

Mama Elisabetei era Anna, a cărei căsătorie a fost și ea declarată nulă de acelaș arhiepiscop.

Deci nici Maria nici Elisabeta nu erau moștenitoarele legitime ale tronului. Dar Parlamentul dădu lui Henric al VIII-lea puterea de-a împărți Coroana între cele două moștenitoare, în caz că prințul Eduard va muri fără moștenitor. După voința lui Henric VIII și sancționarea Parlamentului, Maria și Elisabeta moștenirä dreptul la tron, cea mai mare obținând Coroana.

Al doilea caz este acel al Mariei fiica lui Wilhelm III și al Annei. Parlamentul a intervenit aci mai mult pentru a salva succesiunea protestantă, decât pentru a decide care din cele două surori va urma la tron. In ce privește legea engleză ea e foarte precisă. Când nu exista moștenitor bărbat, fiicele sunt co-moștenitoare.

Sunt numeroase cazurile când această lege a fost aplicate vechilor familii engleze. Ele se raportează totdeauna la baroni — cea mai veche noblețe care există în prezent.

Când un baron moare fără a lăsa descendenți bărbați, titlul trece la moștenitoare dacă este una singură.

Dacă moștenitoarele sunt mai multe, chestiunea baroniei nu se mai pune, baronia putând fi trecută uneia din moștenitoare. Dar obiceiul este de a o transmite celei mai în vârstă.

Când sunt mai multe baronii într'o familie, foarte des ele se împart între moștenitori.

Astfel la moartea celui de al IV-lea și ultim marchiz de Hastings, coroana a fost transmisă fiicei celei mai mari Edith, împreună cu baroniile de Botreaux, Hungerfore, De Moleyns și Hastings.

Iar sora cea mai mică, Bertha, obținu baronia de Grey de Ruthven care aparținea tatălui său marchizul de Hastings.

In ceeace privește membrii nobilimii engleze, cei mai mulți dintre ei, coboară din Lord Darnley, soțul Mariei Stuart.

Cele 4 soții ale regelui Henric VIII.

Regele Henric VIII-lea a' Angliei.

Acesta a fost asasinat de Arhibald Douglas în complicitate cu contele de Moray, contele de Morton și alții. Mobilul asasinării lui Darnley, era înlesnirea căsătoriei între Bothwel favoritul Mariei Stuart, și aceasta.

Asasinarea avu drept rezultat o revoltă contra Mariei Stuart, care termină prin decapitarea acesteia. Toată intriga fusese condusă de Arhibald Douglas, care cumpărase consimțământului regelui Scoției, James I, fiul Mariei Stuart, promițându-i-se succesiunea la tronul Angliei.

Defectele lui Darnley, în special cruzimea sa, au avut o influență dezastruoasă asupra istoriei Angliei, prin descendenții familiei, sub cari Anglia s'a zbătut în sânge timp de un secol.

Ele explică stupida brutalitate a fiului său James I, încăpățânarea nepotului său Charles I, care termină pe eșafod, desfrânarea lui Charles II și ciudatul amestec de bigotism și depravare a fratelui acestuia, James II, care abdică la tron și fu ultimul rege Stuart.

Deși actualul rege al Angliei și mare parte din nobilime, coboară din Darnley, după cum am menționat mai sus, sângele lor s'a amestecat atâta cu elemente străine, încât acest sânge nu se mai manifestă deloc în ei.

Astăzi succesiunea la tronul Angliei este guvernată mai mult de precedentele create de autoritățile legale, în afară de orice vărsări de sânge, sau aspirații subversive ale nobilimei engleze.

Dansatoarea Lussia de Wahl executând o figură de poantă.

Incepe concursul pentru alegerea „Reginei ecruanlui românesc"

In dorința ca țara noastră să aibe o vedetă română la Hollywood, ca „Realitatea Ilustrată" să se poată mândri de a fi descoperit o nouă stea de cinema, revista noastră institue un concurs pentru alegerea

REGINEI ECRANULUI ROMANESC

Alesei i se asigură ,de către o casă mare din Hollywood, un angajament pe timp de un an. In afară de aceasta i se va plăti călătoria până în cetatea filmului unde, bineînțeles, în timpul cât va sta, se va putea releva, spre a-și lua locul care i se cuvine.

Poate participa la acest concurs, ori care doamnă sau domnișoară, indiferent de vârstă, care are vocație, este fotogenică și fonogenică (pentru filmul sonor).

Nu se face nici un fel de restricție în ceeace privește ocupațiunea actuală, mediul social sau cultura.

Principalul este talentul.

Toate candidatele, prin însuși faptul să-și iau angajamentul de a pleca cel mai târziu în luna Iulie 1932 și imediat la invitația noastră la Hollywood ea nu are dreptul, dela data inscrierii și până la data semnării eventuale a contractului de angajament la Hollywood, să trateze cu vreo altă casă de filme sau să iscălească angajament pentru timpul de la 1 Mai 1932 mai departe.

Toate cititoarele care doresc să participe la acest concurs sunt rugate să detașeze bonul pe care-l publicăm în această pagină, să-l completeze, cu datele cerute și să-l păstreze, până când seria de cupoane se va termina. In aceste cupoane — în cele din urmă — se vor găsi adunate toate datele personale de care avem nevoe pentru selecțiuni. Când seria se va termina, vom ruga pe cititoare să ni le trimită, împreună cu fotografiile special făcute, pe care le vom cere.

REALITATEA ILUSTRATĂ No. 239

Cuponul No. 1

„Regina Ecranului Românesc"

Numele concurentei ....

Stra a ....

Localitatea ....

N. B. — Păstrați acest cupon, după ce-l complectați, spre a-l trimite odată cu celelalte — care se vor publica — pe adresa revistei «Realitatea Ilustrată», la data pe care o vom fixa.

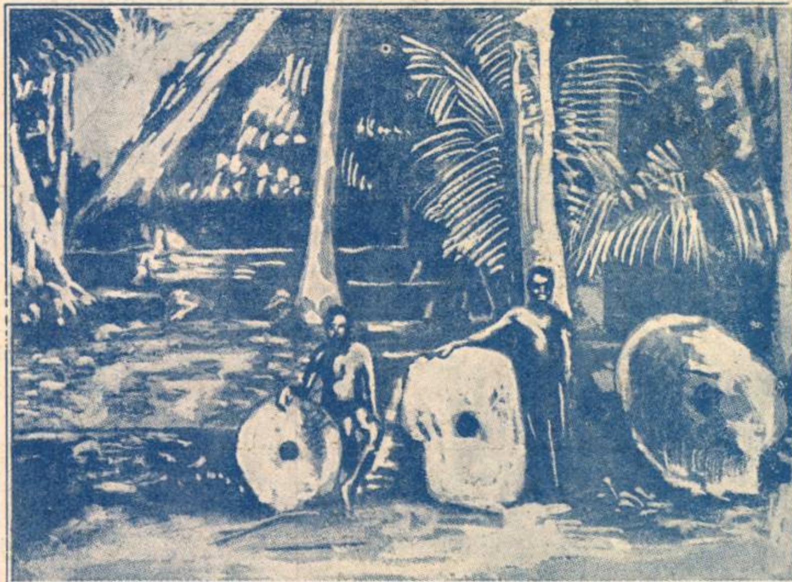
O țară fără depresiune financiară!

Oacheșii indigeni din Yap, o insulă din grupa Carolinelor au un fel cu totul original de a demonstra adevărul că: „banul nu e decât un mijloc de schimb, de o valoare absolut convențională.

In această țară un om posedând o ladă plină cu piese de câte 20 de dolari ar fi sărac, în timp ce altul care ar avea în fața casei sale o jumătate de duzină de mari discuri de sulele Pelew spre a-și procura blocurile de stâncă.

Dar în comerț, nu circulă decât bucățile mai mici de piatră. Blocurile a căror greutate atinge cinci tone, sunt simboluri de bogăție. Aceste obiecte massive nu intră în circulație decât când e vorba de transacții mari.

Trebue să observăm însă, că banul n'a căpătat încă în Yap covârși-

piatră, ar trece drept milionar. Aceasta se datorește faptului că blocurile de piatră calcaroasă ce se aduc din insula Pelew, la 20 de mile

Monede din insula Yap.

de Yap, fac prin tradiție mijlocul de schimb la acești primitivi locuitori ai Insulelor Sudice.

Ce anume a determinat pe locuitorii insulei Yap să adopte ca monedă aceste discuri de piatră? Mister. Probabil piatra a devenit unitate de măsură a valorilor, prin faptul că — întocmai ca aurul, argintul și pietrele prețioase la popoarele civilizate, a fost greu de procurat în cantități mari.

In Yap numai cei bogați, își pot permite luxul de a trimite echipe întregi de oameni într'o călătorie atât de lungă și de periculoasă, cum e drumul de 400 de mile până în in-

torul rol pe care-l are la noi, căci viața de acolo este extrem de simplă: nu plătesc chirii locuitorii, își procură hrană de pescuit, vânat și puțin grădinărit. Comerțul se face în mare parte direct, prin schimb în natură.

Intr'un cuvânt, acest ținut are imensul avantaj de a nu cunoaște depresiunile financiare, iar sistemul său monetar diferă prin greutate și mărime de al oricărei alte țări unde se întrebuințează banul ca mijloc de schimb.

Cei patru Don Quichoți

Continuare din pag. 6

Azi dimineață Jean Stere s'a sculat ca prin minune, și a privit ca în zilele dintâi, în zare. Toată ziua a stat așa. Parcă avea o presimțire.

După masă Jean vede un nor care seamănă cu un munte. Pela patru două puncte mici în aceeaș direcție. Un punct negru și un punct roșu.

Punctele acelea sunt două caice. Toți patru lucrăm la rame și la ghiordele.

Primul caic turcesc care se apropie de noi ne primește cu armele întinse.

Crede că suntem ruși.

Jean strigă într'una și dârdâe ca de ger:

— „Rumanski! Rumanski!"

Când ajungem pe caic le arătăm pe o hartă a lor că venim din Constanța.

Bem câte patru ceaiuri fiecare.

Jean nu mai poate; îl aduc cu targa. Seara eram în portul Sizopole.